

A Life-Sketch,

of

Mr. S. Tambimuttu Pillay.

Philanthropist, Editor & Poet.

பரோபகாரசீலரும், பத்திராசிரியரும்,
பத்திரசப்புலவருமாகிய

ஸ்ரீ ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின்
சரித்திர குசனம்.

அச்சுவேலி

புதித்தெழுத்து அச்சுவேலி இராசா
அவர்கள் வரைந்த

குறிப்புக்களைக்கொண்டு யாத்தது.

வயாலிளான்

ஜயசெந்திரசாரதாபீடேந்திரசாலை.

1932.

A Life-Sketch
of

Mr. S. Tambimuttu Pillay.

ஸ்ரீ ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின்

சரித்திர குசனம்.

வயாலிளான்

ஜயசெந்திரசாரதாபீடேந்திரசாலை.

1932.

My Dear J. Thevarajah Ambinnetto
 from
 His Grace, Chevalier S. Ambananto
 5.8.1932
 Pray for me.

ஜி. ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்.

—0—

முதல் அதிகாரம்.

கோத்திரமும் வாலிபதசையும்.

தில்லையம்பல விதானையார் குமாரர், சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் புத்திரன், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, தந்தைவழிபால், “வெற்றிவிடைக்கொடியார் மேலாரியர்குலத்தார்” எனப் பழையநூல்கள் கூறுகின்ற யாழ்ப்பாணத்து அரசகுமாரர் குமாரத்திகளின் சந்ததியிலுள்ளவர். 1619-ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசைக் கவர்ந்துகொண்டு சங்கிலி குமாரன் என னும் பிரதிராசாவையும் அவன் மனைவியையும் கோவைக்குக் கைதிகளாகக் கொண்டுபோயினர். யாழ்ப்பாணக் கடைசி அரசன் எட்டாம்பரராசசேகரனின் மகனாகிய ஏழுவயதுள்ள பட்டத்துக்குமாரனையும், அவன் மைத்துனனையும் இராசகுமாரத்திகள் இருவரையும் அவ்வாறே கோவைக்கனுப்பினர். அங்கு சங்கிலி குமாரன் கொல்லவும் ஏனைபோர் சன்னியாச மடங்களின் ஆதரவில் விடவும்பட்டனர். அரசகுடும்பத்தோடு உறவுகூண்ட மறறைய குமாரர் குமாரத்திகள் எல்லாரும், முதல் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு கிறிஸ்தவர்களாகியபின், யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டு தங்கள் தங்களுக்கு மானியமாயுள்ள ஊர்களில் வசிப்போரானார்கள். இவர்கள் சந்ததியாரே இராசமடப்பளி குமாரமடப்பளியென்றும், மடப்பளியேளாளரென்றும் அறியப்பட்டோராம். மடப்பளியென்றது வட இந்தியாவில் கலிங்கதேசத்தில் விளங்கிய ஒரு இராசகிராமம். அந்நின்றே யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட அரசகுடும்பம் ஆதியில் வருவதாயிற்று. சிழக்குக்காங்கேயர் எனும் அரச பரம்பரையிலுள்ள இவர்களது விருதே விடைக்கொடியாம். “விடைக்கொடியுஞ் சேதவும் நீழ்கண்டிகள் ஒன்பதும்பொறித்து மிகுத்த கோ” எனப் புகழப்பட்டவன் இவர்கள் கிளையிலுள்ளோன். ஆயினமையால் அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தோர் மடப்பளியார் என

ஜி. ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்.

—0—

முதல் அதிகாரம்.

கோத்திரமும் வாலிபதசையும்.

தில்லையம்பல விதானையார் குமாரர், சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் புத்திரன், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, தந்தைவழிபால், “வெற்றிவிடைக்கொடியார் மேலாரியர்குலத்தார்” எனப் பழையநூல்கள் கூறுகின்ற யாழ்ப்பாணத்து அரசகுமாரர் குமாரத்திகளின் சந்ததியிலுள்ளவர். 1619-ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணஅரசைக் கவர்ந்துகொண்டு சங்கிலி குமாரன் எனும் பிரதிராசாவையும் அவன் மனைவியையும் கோவைக்குக் கைதிகளாகக் கொண்டுபோயினர். யாழ்ப்பாணக் கடைசிஅரசன் எட்டாம்பரரசசேகரனின் மகனாகிய ஏழுவயதுள்ள பட்டத்துக்குமாரனையும், அவன் மைத்துனனையும் இராசகுமாரத்திகள் இருவரையும் அவ்வாறே கோவைக்கனுப்பினர். அங்கு சங்கிலி குமாரன் கொல்லவும் ஏண்போர் சன்னியாச மடங்களின் ஆதரவில் வீடவுப்பட்டனர். அரசகுடும்பத்தோடு உறவுமுண்ட மற்றைய குமாரர் குமாரத்திகள் எல்லாரும், முதல் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு கிறிஸ்தவர்களாகியபின், யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டு தங்கள் தங்களுக்கு மானியமாயுள்ள ஊர்களில் வசிப்போரானார்கள். இவர்கள் சந்ததியாரே இராசமடப்பளி குமாரமடப்பளியென்றும், மடப்பளிவேளாளரென்றும் அறியப்பட்டோராம். மடப்பளியென்றது வட இந்தியாவில் கலிங்கதேசத்தில் விளங்கிய ஒரு இராசகிராமம். அதினின்றே யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட அரசகுடும்பம் ஆதியில் வருவதாயிற்று. கிழக்குக்காங்கேயர் எனும் அரச பரம்பரையிலுள்ள இவர்களது விருதே விடைக்கொடியாம். “விடைக்கொடியுஞ் சேதவும் ரீழ்கண்டிகள் ஒன்பதும்பொறித்து மிகுத்தகோ” எனப்புகழப்பட்டவன் இவர்கள் கிளையிலுள்ளோன். ஆயினமையால் அரசகுடும்பத்தைச்சேர்ந்தோர் மடப்பளியார் என

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

மிக விரியும். வாரித்தம்பி ஆராய்ச்சியாரைப்பற்றிய காண்பாம் பரை ஒன்றைமட்டும் இங்கு குறிப்போம், அந்நாட்களில் வல் லைவெளியில் வழிப்போக்கரை அடித்துப் பறிக்கும் தொழிலு ள்ள ஆட்கொல்லி நாகன், அம்மையன் கரியன் எனும் இருவர் அட்டாநீக்கிலும் திகில் உறுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்க ளுள் பிந்தியவன் நெடுநாள் அரசாட்சியாரின் கைபிழர்க்காமல் அனர்த்தம் விளைத்துக்கொண்டிருந்தான். வாரித்தம்பி ஆரா ய்ச்சியாரே சூழ்ச்சியாய் இவனைத் தொலைத்துவிட்டாரென்ற செப்தி “வாரிஆராய்ச்சி சுட்டவெடியால் அம்மையன் கரியன் அற்றுவிழுந்தான்” என்ற நாடோடிப்பேச்சில் இன்றைக்கும் வழங்குகிறது. வாரியாராய்ச்சியாரின் வீரச்செயலை வியந்து அ ரசாட்சியார் அவரையே குடாநாடுமுழுதிலும் நடமாடிய கள் வரை அடக்கும்பொருட்டு ஒருகூட்டம் சிப்பாயிகளுக்குக் த லைவராக்கினார்களென்று சொல்லப்படுகிறது.

மானிப்பாய் வாசர்களான தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் முன் றோர் அச்சுவேலியிற் சம்பந்தங்கலந்தவரலாற்றை இனிச்சொ ள்லுவோம். அதைச் சொல்லும்போது சூத்தியவேதம் இங்கு மறுபடியும் முன்னத்த மனோகரவரலாறும் வெளியாகும். இந் தைக்கு ஏற்குறைய இருநூறு வருஷங்களின்முன் வல்லவன் முதலி என்னும் முத்துமரியாஞ்செட்டியார் வட்டுக்கோட்டை யிலிருந்துவந்து ஆவாங்காலிற்றங்கி அச்சுவேலிச்சந்தையில் வீ யாபாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்நாளில் பத்ததமேனியில் வேளாளகுலத்திலுள்ள ஒருபெண்ணைத் தமக்கு மனைவியாக்கிக் கொண்டார். அவர் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர். மனைவியாரே சைவசமயத்தவர். ஆதலால் இக்கலியாணம் முறைபான்தல்ல என்றதற்காக மரியாஞ்செட்டியார் குருமரின் சேகரத்துக்குள் ளானார். சிலவருஷங்கள் கழிந்து, பின்னாகுட்டிகளும் உள்ளவ ராய்ப்போனபின், தமதுமனைவியாரையும் வேதத்திற்சேர்த்துக் கலியாணத்தை ஒழுங்காக்கிவைக்குங்கருத்தோடு வயாவிளாணி லிருந்த கட்டளைக்குருவானவரிடம் போனவிடத்தில், அவர் இ வரைக்கோபித்துக் கிட்டதில்லாதே போ என்றுதூர்த்தி, இவர் தாழ்மையோடு விண்ணப்ப்பண்ணி, நான் ஒருகதைசொல்ல இடந்தர வேணும் சுவாமி என்று கேட்டுக்கொண்டு சொல்லு வாள். ஆதொன்று பட்டியிலிருந்து வெளிக்கிட்டு வழிதப்பி அலைந்து போய் வெகுநாளாகுப்பிறகு குட்டிகளுந் தரயுமாபவ ந்தால் இடையன் தாயையுந் குட்டிகளையுந் தூர்த்திப்போவோ னோ? என் மனுஷியையும் பிள்ளைகளையும் திருச்சபைப் பட்டி

2 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

வும், இவர்கள் காரைக்கால் வேளாளர்ஆதிய வேந்தர்க்கு ம கட்டுகொடையுடைய குடும்பங்களோடு கலந்துகொண்டபின், ம ப்பப்பிவேளாளரெனவும் பெயர்பெற்றனர். காங்கேயகுலமாத லால் இவர்களுக்குக் கண்கைவேளாளரென்றும் பெயருண்டு. இ ராசமடப்பளி எனும் குடும்பங்கையொப்ப, பிற்காலம் சங்கை மடப்பளியும், அப்பால் சருவமடப்பளியும் வரலாயின என அ நிக். சங்கைமடப்பளியார் ஆதி ராசகுடும்பத்தைச் சோலித் தாலும் “தாளியாத கற்பியும் மடப்பளிகலவாத சாதியும்” என் ற ஊர்ப்பேச்சுக்கொபும் அந்தப் பட்டத்தைத் தரித்துக்கொ ண்டவர்களேயுலும். சருவமடப்பளி என்றது “பலபட்டை” என்றதுபோலக் கலப்புற்ற சாதிகளுக்கு இடப்பெற்ற இகழ்ச் சிப் பெயராம்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பிதிர்வழியார் வந்திந்த பதி மா னியப்பதியாகும். 1658-ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரைத் தூர த்திவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த ஒல்லாந்த ரை ஒழித்துப்போடமுயன்ற பொன் லுயில் பூதத்தம்பி ஆதிய மடப்பளிக் கட்சியாரின் பதியும் அதுவே என்பது பட்டேயல் பாதிரியார் அக்காலம் எழுதிவைத்த ஒல்லாந்த சரித்திரத்தால் விளங்குகிறது. அக்காலத்தோட்டுக் கனத்தனவான்களார் திகழ் ந்த ஊர்களுந் மானிப்பாயுமொன்று. பத்தொன்பதாம் நூற்றா ண்டில் இங்கிலீஷ் கல்வியாலும் உத்தியோக மாணியங்கனாலு ம் ஏனைய ஊர்களுக்கு முற்பட அதிக நாகரிகப்படைந்த ஊர் மானிப்பாயே எனறுசொல்லுதல் கடுகளவேனும் உண்மைக்கு மாறாகாது. மானிப்பாய் இங்கிலீஷ் கல்வியில் முற்பட்டதற்குக் காரணம் அயலூரில் அமரிக்கன்மிஷனின் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரி இருந்தமையேபோலும். மானிப்பாய் அடைந்துகொ ண்ட மேலான நாகரிகத்துக்கு நடுநாயகமாய் நின்றவர்கள் தம் பிமுத்துப்பிள்ளையைத் தந்த கோத்திரத்தாரே என்பதும் மறுக் கொணர்ச் சத்தியமாகும். இக்கோத்திரத்திலேயே வாரித்தம்பி ஆராய்ச்சியார், கதிரிச் சட்டம்பியார், வயிரமுத்துவிதானையார், சரவணமுத்துச்சிறப்பார், சேர் குமாரசாமி ஆதிய முன்னோரு ம், ஆணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, சேர் பொ. அருணாசலம், சேர் பொ. இராமநாதன், டகநர் ஐசாக் தம்பையார், முதலியார் கா ரான்பிள்ளை, முதலியார் இராசசுபையகப், முதலியார் ராசகுரியர், முதலியார் கணகசபை ஆதிய பின்னோருந் தோன்றினர். இக் கோத்திரத்தாருள் பசுவலியாலும் மதிவலியாலும் பெர்பெற்றோ ராயெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லப்போவோமேயாகில் சரித்திரம்

யிற்சேர்க்க ஆயத்தப்படுத்திவைத்து வந்திருக்கிறேன் என்றார். குருவானவா மனமடங்காச் சந்தோஷங்கொண்டு கவிபாணத்தை ஆசீர்வதித்துக் குடும்பம் முழுதையுந் திருச்சபையிற் சேர்த்தார். முன்னொருகாலம் அச்சுவேலியிற் சனிகொண்டிருந்து பின் அடியற்றுப்போயிருந்த வேதம் மறுபடி தழைத்தோங்குவதற்கு இக்குடும்பமே காரணமாயிற்று.

மரியாடுசெட்டியாரின்மகன் விசுவஉடையார், அவர்மகன் சீமாலடையார். இச் சீமாலடையாரின் எலும்புச்சம்பூம்போலும் நிறமுள்ள மகனை மானிப்பாயிலிருந்து அச்சுவேலியில் ஆராய்ச்சிலேலை முகாந்தரமாய் வந்திருந்த வாரித்தம்பி ஆராய்ச்சியார்மகன், கதிர்காமர்மகன், வாரித்தம்பிமகன், முருகர்மகன் தில்லைப்பலம் காதலித்து மணந்தார். இவருடைய கூட்டாரியும் தாய்மாமனுமாய்கிய சின்னத்தம்பி என்பவர் பத்தாத்தேவனியில் விவாகஞ்செய்து விதானை பொன்மடலம் ஆகியோரின் தந்தையான சரவணமுத்தருக்குத் தாதையானார். இதுகான் மானிப்பாய் வமிசத்தவர்கள் அச்சுவேலியில் வந்துசேர்ந்த வரலாறு. சீமாலடையாரின் மருமகன் தமதுகாலத்தில் விதானையாராக நியமனம்பெற்றார். தில்லையப்பல விதானையாருடைய நால்வர் புத்திரர்களும் இருவர் புத்திரிகளும் எனும் மக்களுள் முதற்புத்திரனே சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார். இவர் 1815-ம் ஆண்டு பங்குனிமாதம் பிறந்தவர். மானிப்பாயிலே தங்குலத்தாருள் செம்புஉடையார்மகன், கந்தர்மகன், ஆறுமுகம்மகன் இராமுலின்மகனே 1838-ம் ஆண்டு மணந்து ஒருபெண்ணையும்; இரண்டாந்தரமாய் 1846-ம் ஆண்டு இளவலையில் கருணாகர முதலியார் வழித் தோன்றலான அந்திரேசப்பிள்ளை சந்தியாகுப்பிள்ளையின் மகனை விவாகஞ்செய்து மூன்று பெண்களையும் நான்கு ஆண்களையும் பெற்றார். இவர்களுள் முந்திய இருவரும் பெண்கள். அடுத்த ஆண்குழந்தை சிறுவயதில் இறந்துபோய்விட்டது. இவர்களுக்குப்பின்வாய்த்த முதந்த ஆண்மகவும் இச்சரித கதாநாயகருமாகிய தம்பிமுத்துப்பிள்ளை 1857-ம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் 6-ந் திகதி சனையானார்.

1851-ம் ஆண்டுமுதல் விகாணையராகவிருந்து 1858-ம் ஆண்டுமுதல் பகுதிப்பரபத்தியகாரனாகவும் அப்பால் 1861-ம் ஆண்டு உடையாராகவும் நியமனம்பெற்றவரான சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் அக்காலம் வலிகாமங்கிழக்குப்பிரிவெங்கும் கண்ணியமும் கீர்த்தியும்வாய்ந்த தலைமைக்காரனாய்விளங்கினார். ஆன்

அடிமை, மாடு கன்று, நிலம்புலங்களிலே அச்சுவேலியில் தலைமைபெற்றிருந்தார். தமக்கு அருமையாய்க்கூடாத முத்த ஆண்குழந்தை தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே ஆதலால், உடையாருக்கு இவரிலேதான் விசேஷ அன்பு சனிட்பதாயிற்று. ஆதலால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை செல்வக்குடும்பத்தில் ஓர் செல்வப்பிள்ளையாய் வளருகிறவரானார். அக்காலத்தில் வேளாளப்பிரபுக்களின் சிறுபுதல்வர்களும் கண்ணிக்கொண்டை முடிந்துகொள்வதே வழக்கம். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எழுந் சிறுவன் கண்ணிக்குடியிங்கட்டி, கழுத்திற் காரையும் கையிற் காபும் கெவிடும் மோதிரவிரலில் கணையாழியும்அணிந்து காலிற் செருப்பும்மாட்டிப் பெரிய மனுஷசரப்போல் ஒப்பாரமாய் நடப்பதைக்கண்டு பிரதாபருமகிழ்ச்சிக்கொள்வார். பின்னையாண்டானுக்கு ஏடுதவக்கும் சடங்கு மேளதாளங்களுடன் மிக விமரிசையாகநடந்து விட்டிருந்து அரைக்கட்டைதூரத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் முதன்முதல் அரிவரிசொல்லிக்கொடுத்தார்கள். அப்பள்ளிக்கூடமே ஒரு கிறிஸ்தவக் கல்விப்பள்ளி. அப்பள்ளிக்கூடமே மகனுக்கு, மூட்டுக்கொட்டிலையாத ஒரு குச்சுக்குள்ளே நிலத்திலிருந்து படிக்க மனம்வருமா? தங்கள் வீட்டிலின்று இதைக்காட்டிலும் அதிகதூரமில்லாத வேறொரு பள்ளிக்கூடமும் உண்டே. அது விசாலமும் காற்றுப்போக்குமுள்ள ஒரு கட்டிடம். சூழவரக் குட்டிச்சுவரும் உட்கார வாங்குகளும் உள்ளது, பாரதிமாரின் பழையமாதிரியான சோதனையும் அதில்நடப்பது. ஆதலால் உடையார் தம் செல்வமகனை அங்கு கல்வியில் அனுப்பினார்.

அது அமரிக்கன்மிஷன் பாரதிமாரால்நடத்தப்பெற்ற ஒரு பாடசாலை. அக்காலம் மெஸ். கூலி என்பவர், — எவ்வாறு தத்தில் இறந்துபோன மெஸ். கூலி செல்லப்பா வித்தியாசியின் தந்தை, — இடையிடையே பள்ளிக்கூடச் சோதனைக்கு வருவார். பாடங்களை ‘என்னும் எழுத்தும் கண்ணனெனத்தரும்’ என்று ஒளவையார்கூறிய எண்ணும் எழுத்துந்தான், பின்னாகள் அச்சுப்பத்தகங்களிற் படிப்பதில்லை. உவாத்திமார் வாய்ப்பாடமாகவோ புத்தகத்திற்பார்த்தோ பாடஞ்சொல்லல், மாணக்கர் அதை எட்டில் எழுதிப் படித்துக்கொண்டு போவார்கள். இப்பள்ளிக்கூடத்தில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஆத்திருடி, நீதிவெண்பா, உரிச்சொல்சிகண்டு, மண்டலப்புருடாங்கிசுண்டி, தனிவிருத்தங்கள், தஞ்சைவாணன் கோவை எனும் பாடங்களைப் படிப்படியாய்க் கற்றுத்தேறினார். பிற்காலம் சித்திர

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரஞ்சன்ம்

இரண்டாம் அதிகாரம்.

உத்தம குடும்பவாழ்க்கை.

சுந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் தம் செல்வக்குமாரனுக்கு ஒரு தக்கஇடத்திலே விவாகஞ்செய்துவைக்கருகி, தம் தந்தையாரின் ஊராகிய மானிப்பாளையே நோக்கினார். அங்கு தமது உற்றார் உறவாரினுள் கல்வி ஈகரிங்களாலும் குணஅறிவு காரங்களாலும் விசேஷம் பெற்றவரும் தம் சிறியதகப்பனாரின் மகளின் புத்திரியுமான ஒரு இளம்பெண்ணைக்குறித்துக்கொண்டு திருமணம்பேசுவிர்த்தார். இந்த நங்கை ஆண்க்கோட்டை வேலாயுதர் இராமர்மகன், கதிராமர்மகன், முதலித்தம்பிமகன், விதானை வயிரமுத்து மகனாகும் காரடினார் சிற்றம்பலத்தின் முதல்தகபாத்து முத்தமகன், காரடினார் சிற்றம்பலம் வட்டுக்கோட்டையிற் தென்னற இக்கிலைக் கல்வியின்று, பி. எமர்னிப்பா யிலும் ஆண்க்கோட்டையிலும் முதன்முதலெழுந்த இங்கிலைப் பள்ளிக்கூடங்களை அடியிட்டவர். மானிப்பாப்பள்ளிக்கூடத்தைத் தமதுமைத்துனர் பேஜ் வயித்தியநாதரிடமும் பின்சொல்லப்போகும் மருகர் சுவாமிநாதரிடமிடமும் ஒப்பித்தவிட்டுத் தாம் ஓவாசியர்வேலையில் அமர்ந்தவர். மானிப்பாபின் இங்கிலைப்பள்ளிக்கூடம் பிற்காலம் அமரிக்கன்மிஷன் பாதிரிமார்பொறுப்பில் விடப்பட்டு இப்போது தான் முன்னிருந்த இடத்துக்கருகில் “மேமோரியல் ஸ்கூல்” எனும் பெயரோடு நடைபெறுகின்றது. முன் பேஜ் உவாத்தியாயரும் சுவாமிநாத பிள்ளை உவாத்தியாயரும் படிப்பித்த ஆதிப்பள்ளிக்கூடம் இருந்தஇடத்தில், தெருவுக்குக்கிழக்கே இப்போது பலசரக்குக் கடைகள் இருக்கின்றன. காரடினார் சிற்றம்பலத்தின் முத்தமகன் தங்கமுத்துவை முன் விவாகஞ்செய்திருந்தவரே சுவாமிநாதபிள்ளை உவாத்தியாயர். இவர் தெல்லிப்பழை புவிசசிங்க குலசேகரமுதலியார் குமாரன், பொன்னம்பலம் குமாரன், இராசசிங்கத்தன்மகன். காரடினார் சிற்றம்பலத்தின்வீடு அக்காலம் மானிப்பாபிலிருந்த சிறுதொகையான கல்விக் கள்ளுண்டு. அதுமரத்திரமே ஒருமெத்தைவீடு. மருகர் சுவாமிநாதபிள்ளையின்வீடும் தன்னவயிலுள்ளவைகளிலெல்லாம் பெரிய கல்வீடு. வீட்டையொப்ப, தவச தானியங்களும் செல்வமும் அதனோடு கூடிய செல்வாகும் இருகுடும்பங்களிலும் இவற்றைச்சார்ந்தவைகளிலுமே மிகுத்திருந்தன. பிள்ளை உவாத்தியார் என்று சகலராலும் அன்போடு அழைக்கப்படும் சுவாமிநாதபிள்ளை 1876.ம் ஆண்டு விஷேதியால் பரமபதம் அடைந்துவிட்டார்.

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பிதா சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார்.

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பிதா
 ஸ்ரீ சந்திராகுப்பிள்ளை உடையார்

தம்பிக்கோவை எனுங்காணியில் 1880-ம் ஆண்டு புதிதாய்க் கட்டிமுடித்த ஒரு மெத்தைக் கலண்டிலும் வசித்தனர். அக் காலத்தில் இதுதான் இரண்டாவது கல்விடு எனப்படும். முதலாவதாய்க் கட்டியது சர்தியாகுப்பிள்ளை உடையாரின் மித்தியதாரத்து முத்தமகனும் கணவனும் குடியிருந்தவீடு. முத்தமகனின் விவாகஞ்செய்தாலும் கனத்தாலும் தவத்தாலும் ஊரிப்பெரிய ஒருவர். இவரே பத்தையேனின் வன்னியவம்சகுலதிலகரான உயரப்பலம் திருச்சிறம்பலமுதலியார் வழித்தோன்றலாகும் பத்தையேனின் சிறப்பலமுதலியார் புத்திரர், திருச்செல்வர் புத்திரர், காராளரது குமாரராகும் குணசம்பிள்ளை விதானே.

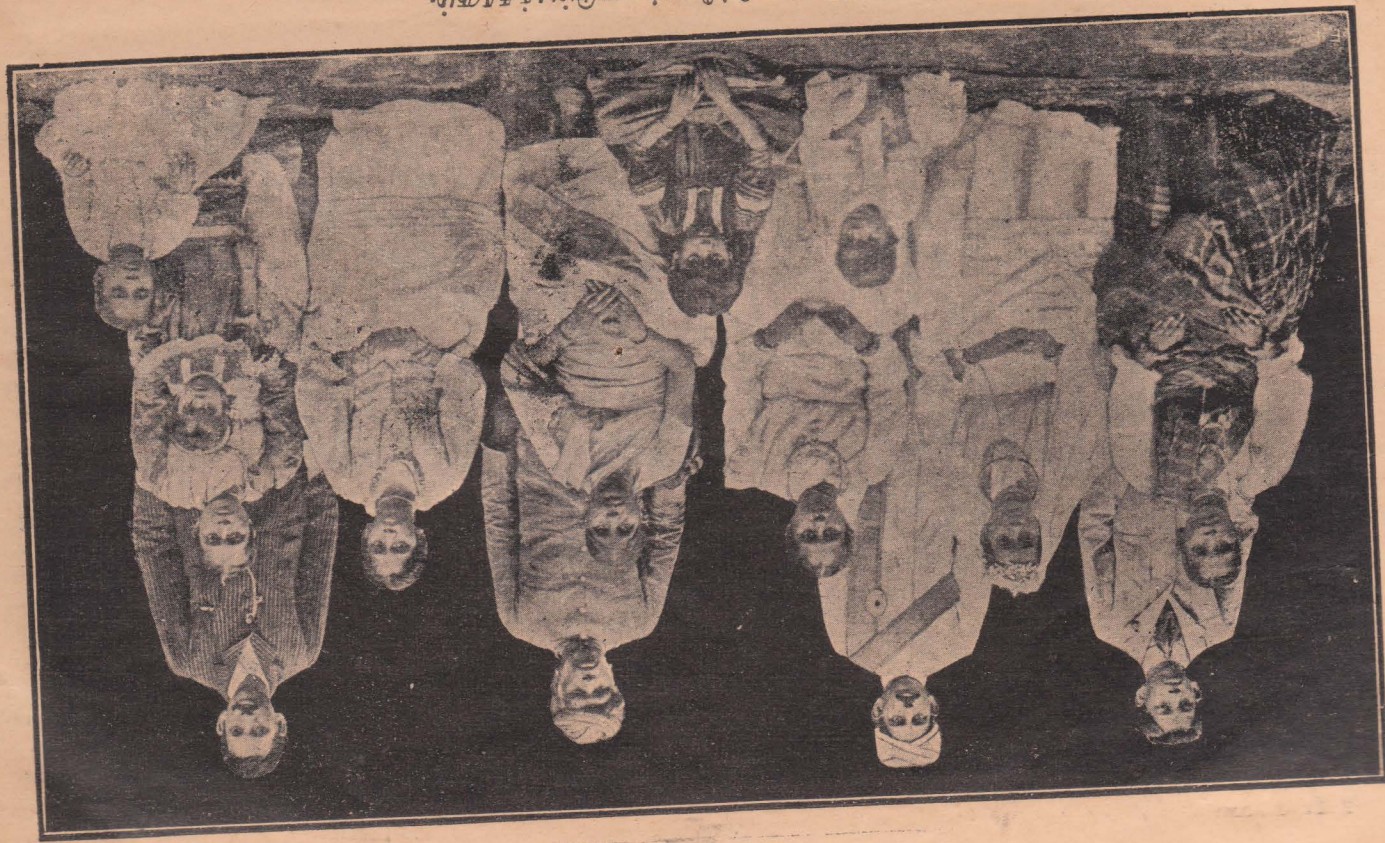
மணவாளன் மணவாளிகளின் குடும்பசினியம் ஊர்முழுதுக்கும் மேல்வரிசுட்டமாயிற்று. அக்காலம் அச்சுவேலியில் படித்தபெண்கள் அருமை. ஆகையினால் பழையகாலத்துத் திருத்தமேயல்லாது தற்கால நாகரிகம் அங்கு அகவரையிற் கலைகாட்டவேலை. யானிப்பாயிலிருந்துவந்த மணவாளி உடுவில் வீடுதிப்பெண்பாடசாலையில் கற்றுத்தேறிய மிகத்திருத்தமான ஒரு தாயின் புதல்வி. தந்தும் நவாலிக் கலாசாலையில் நன்றாகக் கற்றிருந்ததோடு, சைவசமயியோபாயினும், சத்தியவேத ஆகமங்களே வாசித்து இயன்றவாறு உணர்ந்திருந்தவர். அன்றியும் இங்கிலிஷ் கற்றுத்தேறிய தந்தையின் பிள்ளையும் இங்கிலிஷ்பள்ளிக்குட உவாதியாயரின் மனைவியுமாயிருந்தவர். அதினால் குடும்பத்தைப் புனிதமாய்நடத்தும் வித்தையை அறிந்திருந்தவர். அச்சுவேலிப்பெண்கள் நாட்டுவழக்கப்படி குறுக்குக்கட்டி நாட்டுமாதிரிக் கடுக்கன் முதலியவைகையே அணிந்ததோடு, இரந்தாரகன், தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மனைவி வந்ததோடு, இவர்களை மாறடி போடுவதும், கையிற் பட்டணங்காப்பு கழுத்திற் சமரடி கட்டுவதும் தொடக்கமாயிற்று பேச்சிலும், “முந்திவந்த” மானிப்பாயாருக்குப் “பித்திவந்த” மானிப்பாயாரால் சிறிது திருத்தம் ஏற்பட்டது. உடுவில் பல மேன்குலப் பாஷைகளும் அளவளாவி நடந்துவந்ததினாலும் தங்கள் சமையலைத் தங்களே முறைமாறிச் செய்துகொண்டுவரப் பழகினதாலும், தமிழ்மாதிரிப்படி நனபாகமான கறி சமைக்கும்வித்தைமேலும் மேலும் திருத்தமடைந்துவந்தது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மனைவியார் அந்தப் பரம்பரையில் பவின்றவராதலால் தமது புக்ககத்தாருக்கும் அவர்கள் அபவாருக்கும் விதவிதமான, மணங்குணமான கறிகள் ஆக்கும் வித்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறவரானார். வாயுயின் பிரயோசனங்களாகிய மடல்,

பொத்தி, சூ, காய், தோல், பழம் இவைகளிலேயே பத்துப் பதினைந்து கறி சமைக்கத்தேரிந்த இல்லாளின் திறமையை எடுத்து விரிக்கவேண்டியதில்லை. உடை நடை உணவுகளிற் போலவே மற்றும் எக்கனையோ சிமச்சிறு வரலாறுகளிலே படித்த நாகரிகமுள்ள வீட்டுப்பெண்கள் தங்கள் அபவாருள் சீர்திருத்தத்துக்குக் காரணமாக்கினவர்களென்று சொல்லாமலேவிவங்கும்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும் தம் ஊரிலே கல்வி கோள்களாலும் மதிதுடபத்தாலும் மன்றையோருக்கெல்லாம் தோளுக்குமேற்பட்டவர். பிறநாடுகளின் கல்விமாண்களோடுகொண்ட சகவாசத்தினால் தம் அபவாரோடு புழக்குவதிலும் குடும்பத்தை நடத்துவதிலும் அக்காலத்துக்கு மிஞ்சிய திருத்தங்காட்டுகிறவரானார். தமது வயல் புலங்களைச் செய்விப்பதில் போதிய வருவாயிருந்தமையால், குடும்பத்தை மானிப்பாயில் உயர்தரத்தவர்கள் நடத்தும்விதத்திற் குறைவில்லாமல் நடத்தவரானார். தம்மிடம் பலவிடங்களினின்றும் வரும் விருந்தர்களுக்கு வேண்டிய வேண்டிய மரியாதைசெய்து அனுப்பிவைப்பார். “பத்தாவதுக்கு ஏற்ற பதினானை”யும் வாங்கித் தருந்தமையினால் வருவாரெல்லாம் தாங்கள் எண்ணியிருந்ததற்கு மேலான உபசாரணைபெற்றுப் போவார்கள். அந்நாட்களில் ஊருக்கு வெளியேயிருந்ததென்று சொல்லத்தக்க தம்பிக்கோவைத் தெருவருகுவிடு மாலேநேரம் தனித்து வழிபோவோருக்கெல்லாம் ஒரு தங்குசாவடி போலிருந்தது. எந்தவாறானால் அவ்வழியால்வருவானால், செல்வனென்றில்லை—ஒருவன் அவ்வழியால்வருவானால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளைவீட்டில் சாப்பாடும் தங்கிப்போக வசதியும் அடையாமற் போவதில்லை. உண்மை வேளாளுக்குரிய தான இந்த வள்ளன்மைக்குப்பதிலாய் சில போக்கிரிகள் வெறுக்கத்தக்க நன்றிகேடுகாட்டினதுமுண்டு. ஒருமுறை நவையசப் பெண்ணைருத்தி இராத்தங்கிப்பாக இடங்கேட்க, தம்பிமுத்துப்பிள்ளைவீட்டில் அவளுக்குச் சட்டவட்டமான சாப்பாடும் உபசாரமும்கிடைத்தது. பெண்ணைகையால் இல்லக்கிழத்தியார் இவளை வீட்டின் உட்கண்ணியில் படுக்கவிட்டிருந்தார். பதித்திருந்த பாசாங்குகாரி நள்ளிரவில் பிள்ளைபடுக்குமிடங்களை யும் பார்த்துக்கொண்டான். பின்பு கதவைத்திறந்துவிட வெளியேசென்றவன் திருப்பி ஒருநாள் வந்து வீட்டுக் குழந்தையின் பஞ்சாயுதமாகையையும் அரைஞாணையும் ஓர் சேலையை யும் எடுத்துக்கொண்டு சத்தப்பாடாமல் வெளிப்போகாது ஓடிப்பிடித்தான். காலையிலேதான் களவு வெளிப்பட்டது. திருடி-

யும் பிறகு அகப்பட்டாள். ஆரீனும் இந்தக் கைபிழைப்பாட்டினால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும் மனைவியாரும் தங்களுக்கிடையே தகராறு தருமனத்தைக் கைவிட்டவர்களல்ல.

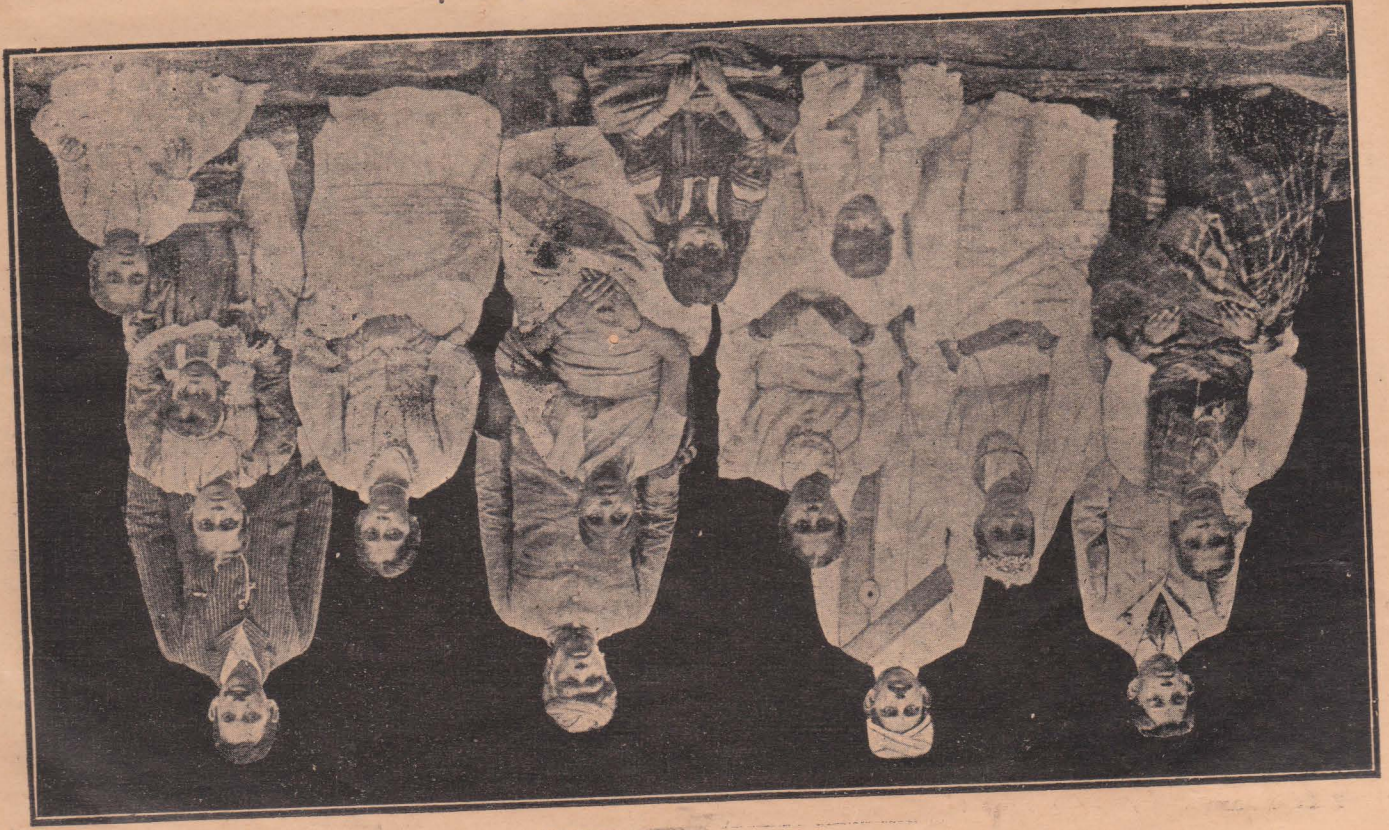
தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்கு நான்கு புத்திரர்களும் மூன்று புத்திரிகளும் பிறந்தார்கள். புத்திரர்களுள் ஒன்று சிறுமுழந்தையாய் இறந்துபோயிற்று. கனிஷ்டராகிய வேதநாயகம் என்பவர் முன் செயின் பத்திரிசியார்களாலாயில் உவாத்தியாயாராயிருந்து துரைமார் குருமார் மாணவரின் கண்ணியம்பெற்றும் பின்பு நியாயதுரந்தர பரீட்சைக்குப் படித்து வாலவயதிலே தம்மையறிந்த சுற்றியிற்றெல்லாம் இத்துணைச் சற்குணனான வாலிபன் இறந்தனரோ என்று புலம்ப 1920-ம் ஆண்டு மாகிமாதம் 3-ந் திகதி இவ்வுகவாழ்வை ஒருநினைவு விவாகஞ்செய்துகொண்ட மற்ற இருபத்திரிசியில் முத்தவராகிய டொமினிக் செல்லத்துரை வட்டுக்கோட்டை விசுவஉடையார்மகன், மரியாம்பிள்ளைமகன், வயித்திப்பிள்ளைமகன், பேதுருப்பிள்ளையின் ஏகமகளை மணந்து இரு குமாரத்திகளையும் ஒரு குமாரனையும் பெற்றவர். சென் பத்திரிசியார் கல்லூரியிலே கற்று, நாவலப்பிட்டியா, கொக்காக்கோட்டை, டிக்கோயா எனுமிடங்களில் உத்தியோகம்பார்த்துப் பின்பு ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை உதவிமனைசராயும் நிசீவிங் போஸ்த்மான்ஸராயும், பலதடவைகளில் சனன மான விவாக நிறிஸ்திரர்வீலையை “அயிட்மக்” காப்பாற்பவராயுமிருந்து 1916-ம் ஆண்டு புரட்டாசிமாதம் 21-ந் திகதி பரமபதமடைந்தார். இளையவர் சண்டிருப்பாய் ககைசேகரமுதலியார் கணகர் கதிரகாமர்மகன், முருகேசச்சட்டம்பியார்மகன், வயித்தியாம்பிள்ளை உடையார்மகன், சந்தியாகுப்பிள்ளை உபதேசியாரின் முத்தமகளை விவாகஞ்செய்து இப்போது ஆறு புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் உள்ளவராய் விளங்குகிறார். இவர் கொழும்பில் “சத்தியவேதபாதுகாலன்” இங்கிலீஷ் உதவிப் பத்திரிகையாக, அப்பால் தொழுவாய்ப்பகுதியில் உத்தியோகம்பார்த்து, இப்போது கொழும்பில் அரசாட்சியாரிடம் உத்தியோகமவகித்துச் சீலிக்கின்றார். தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மூத்தமகன் அளவெட்டி திடவிரசுங்குமுதலியாரின் வழித்தோன்றலான விரையகர் சலிரிமுத்துவின் புத்திரன் வஸ்தியாம்பிள்ளையின் சிறுஷ்டபுத்திரன் ஞானப்பிரகாசம் வஸ்தியாம்பிள்ளை எனும் பத்திரிகளை விவாகஞ்செய்து தற்போது மூன்றுபுத்திரர்களும் ஐந்து புத்திரிகளும் உள்ளவராய் விளங்க, சிறியமகனும்

12 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

யும் பிறகு அகப்பட்டான். ஆயினும் இந்தக் கைபிழைபாட்டி-
னால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும் மனைவியாரும் தங்களுக்கிப்பா-
ன உதர தருமகுணத்தைக் கைவிட்டவர்கள்ல்ல.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்கு நான்கு புத்திரர்களும் மூன்று
புத்திரிகளும் பிறந்தார்கள். புத்திரர்களுள் ஒன்று கிருகுழந்
தையாய் இறந்துபோயிற்று. கனிஷ்டராகிய வேதநாயகம் என்
பவர் முன் செயின் பத்திரிகையார்களோடும் உவாதியாயரா
யிருந்து துரைமார் குருமார் மாணவரின் கண்ணியம்பெற்றுப்
பின்பு நியாயதுரந்தர பரிட்சைக்குப் படித்து வாலவயதிலே
தம்மையறிந்த சுற்றமித்திரரெல்லாம் இத்துணைச் சற்குணனான
வாலிபன் இறந்தனமே என்று புலம்ப 1920-ம் ஆண்டு மாசி
மாதம் 3-ந் திகதி இவ்வுலகவாழ்வை ஒருவீரர். விவாகஞ்செய்
துகொண்ட மற்ற இருபுத்திரரில் மூத்தவராகிய டொமினிக்
செல்லத்துரை வட்டுக்கோட்டை விசுவஉடையார்மகன், மரியா
ம்பிள்ளைமகன், வயித்திப்பிள்ளைமகன், பேதுருப்பிள்ளையின் ஏ
கமகனை மணந்து இரு குமாரத்திகளையும் ஒரு குமாரனையும்
பெற்றவர். சென் பத்திரிகையார் கல்லூரியிலே கற்று, நாவல்ப்
பிட்டியா, கொக்காக்கோலில், முக்கோயா எனுமிடங்களில் உ-
த்தியோகம்பார்த்துப் பின்பு ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை உதவி
மனைசராயும் நிசேவிங் போஸ்ட்மாஸ்டராயும், பலதடவைகளில்
சனன மாண விவாக நிஜிஸ்திரர்வேலையை “அரிட்டங்” காய்ப்
பார்ப்பவராயுமிருந்து 1916-ம் ஆண்டு புரட்டாசுமாதம் 21-ந்
திகதி பரமபதமடைந்தார். இளையவர் சண்டிருபாய் கைக
செகாமுதலியார் கணகர் கதிர்காமர்மகன், முருகேசச்சட்டம்பி
யார்மகன், வயித்தியாம்பிள்ளை உடையார்மகன், சந்தியாகுப்பி
ள்ளை உபதேசியாரின் மூத்தமகனை விவாகஞ்செய்து இப்போ
து ஆறு புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் உள்ளவராய் விளங்கு
கிறார். இவர் கொழும்பில் உவாக்கர்கம்பனியிலே வேலையாபி
ருந்து, பின் சிலகாலம் “சத்தியவேதபாதுகாவலன்” இங்கிலீஷ்
உதவிப் பத்திராகிரியாகி, அப்பால் தொடுவாப்பகுதியில் உத்
தியோகம்பார்த்து, இப்போது கொழும்பில் அரசாட்சியாரிடம்
உத்தியோகம்கிடுத்துச் சீவிக்கின்றார். தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின்
மூத்தமகன் அளவெட்டி திடவீரசிங்கமுதலியாரின் வழித்தோ
னரான விஜயகர் சகிரிமுத்துவின் புத்திரன் வஸ்தியாம்பிள்
ளையின் கிசேஷ்டபுத்திரன் ஞானப்பிரகாசம் வஸ்தியாம்பிள்ளை
எனும் பத்திரிமனை விவாகஞ்செய்து தற்போது மூன்றுபுத்திரர்
களும் ஐந்து புத்திரிகளும் உள்ளவராய் விளங்க, சிறியமகன்

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துபிள்ளையும் குடும்பத்தாரும்.

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துபிள்ளையும் குடும்பத்தாரும்.

தந்தைவழியால் இளவலை கருணாகரமுதலியாரும், தாய்வழி யால் பாகுதேவமுதலியாரும் வழியிலுள்ள அந்தோணிஉடை யார்மகன், பிலிப்பு உடையார்மகன், வஸ்தியாம்பிள்ளை உடை யாரின்மகன் வின்சென்ட் குசைப்பிள்ளையை விவாகஞ்செய்து முன்று புத்திரிகளுக்கும் ஒரு புத்திரனுக்குத் தாயாயிருக்கின் றார். கனிஷ்டையான ஞானம்மா இளவலைக் கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் கல்விபயின்று விவாகஞ்செய்யாதிருந்து சருவேசுர னுக்கு ஊழியஞ்செய்யுங் கருத்துள்ளவராய், தாயார் சகோத ரங்களுக்கு மாத்திரமல்ல தந்தையாருக்கும் அச்சுக்கூடவிஷயங்களில் பேருதவிசெய்கிறவராய், குடும்பத்துக்கு ஓர் பத்திவி ளக்காய் இலங்கும்நாளில் வீட்டில் வருத்தக்காரரை மெயம்ம றந்த அரும்பிரயாசையோடு பார்த்துவந்ததினால் நோயுற்று 1919-ம் ஆண்டு ஐப்பசிமாதம் 4-ந் திகதி தமது 27-ம் வயசில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மக்கள் திருச்சபைக்கும் சனச முகத்துக்கும் ஏற்ற சற்குணராய் விளங்கியது அவர் அம்மக்க ளை வளர்த்த உத்தமவிதத்துக்கு நற்சான்றாகிறது. சுருட்டுக் குடிப்பது முதற்கொண்டு வேறெவ்வித மிதமிஞ்சிய போசன பானவகைக்கும் வீட்டில் இடங்கொடார். சொற்கேட்டு நடப் பதுதான் மக்களுடைய முக்கியமான கடமை என்றதை அவர்க ளிடத்தில் எவ்வளவு தாழ்த்துணன்றிவிட்டாரென்றால், விவாக ஞ்செய்து பிள்ளைகளைப்பெற்றுக் கட்டிக்கொடுத்துவிட்ட மக்க ளும் இன்றைக்கும் அவர்இட்ட கட்டளையை மீறத்துணியார் கள். வீட்டுக்குவீடுசென்று சோம்பித்திரியாதிருத்தல், வீண் நேரம்போக்காதிருத்தல், படிப்பிற் கவனஞ்செலுத்தல் இவை யெல்லாம் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை போதனையாலும் சாதனையா லும் தம் மக்களுக்கு ஊட்டிவந்த நற்பாடங்கள். வயதில்முத் தோருக்கு மரியாதைசெய்தல், அவர்கள்சமூகத்தில் உயராசன த்தில்இராமை, அவர்களைக்கண்டு எழுந்துநிற்பதென்ற இப்ப டிப்பட்ட பழக்கமெல்லாம் வீட்டிலே ஓயாமற் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தகாத அசப்பியமான பேச்சொன்றும் வீட்டில் கே ட்கப்படமாட்டாது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை அவ்வித பேச்சுக்க ளைப்பேசும் இழிசனரோடு தம்மக்களை நிற்கவும்விடமாட்டார். பொய்பேசும் குணத்தையோ ஒருபோதுஞ் சகிக்கமாட்டார். அவரிடமுள்ள ஒரே பெலக்கேடு பொய் களவு வஞ்சகம் ஆதி ய இழிகுணங்களை யாரிடத்திலாவது கண்டால் உச்சியில் அடிபட்டதுபோலச் சீறிச் சினங்கொள்வதுதான். ஒருவர் தமக்

குக் கீழ்ப்பட்டவர்களைத் திருந்துவதற்குக் கோபித்தலைப் பெலக்கேடென்மல்ல நீதிக்கோபமென்றே சொல்லலாம். தீமையை அடக்கி வெல்லவேண்டுமென்று எழுதின ஊக்கமே நீதியான கோபம் என்று நீதினால் அறிந்தோர் சொல்வார்கள். இது தம்பிமுத்துப்பிள்ளையப்போல ஊரிற் தலைபிடம்வகித்த ஒருவரிற் காணப்படுவது இயல்பேயாயிற்று.

கணவனையொப்ப நற்பழக்கங்கள் கொண்ட ஒருநாயகியும் குடும்பத்தின்தலைசீராய் வாய்த்ததினால், பிள்ளைகள் சம்குணமாக வளருவதற்கு எல்லாவசதியும் ஏற்பட்டிருந்தது. கணவனின் போகக் கல் ஏதாவது மிதிமிஞ்சிய கரடு முரடு உண்டானால் அது அழுத்தமாக்கி மட்டுப்படுத்தும் மதமந்திரிப்போல நாயகியார் விளங்கினார். உள்ளபடி இருவருடையவும் குடும்பவாழ்க்கை தமிழ்நாட்டில் எடுத்தோதப்படுகிற அழகான உவமைகளின்படி பொருளும் நிழலும்போலவும், பூவும் மணமும்போலவும், நகமும் தசையும்போலவும் ஒன்றித்ததாய், பாக்கியமானதாயிருந்தது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சிலவேளைகளில் மிதிமிஞ்சிக் கோபித்ததண்டானால் மனைவியாருடைய பொறுமையினாலும் சாந்தமான மறுமொழியினாலும் அமைதியினாலும் உடனே தண்ணீர்போலவந்தவிடுவார். எல்லா உதாரணமுள்ள மனுவாழிமும்போல, தம்பிமுத்துப்பிள்ளையினும் வேண்டிய வேண்டியதருளத்தில் முற்காப்பமும் பின்னர்க்கமுமே காணப்பட்டது. இது ஒரு பொன்னின்னெஞ்சுக்கே அடையாளம். இழுக்கியிழுகிதிற்கும் சிலேட்டும் தேக்கக்காரர் கோபித்தால் அது தீராய்ப்பாக்கைக்கு இடமாகும். சுருகென்று கோபமுறும் பித்த உடம்புக்காரர் கோபித்தஉடன சாந்தமாகி முன்னிலும் அதிக சமாதானத்தை நாட்டுவார்கள். இவ்வுதாரணமுடைய கோபம் நீதியால் சொல்லுகிறபடி “பொன்னின்னெஞ்சுமுடைய கோபம் நீதிக்கும், உடைந்ததுக்கும் பொன்னையோகும் “மண்ணின்னெஞ்சுமுடைய கோபம் நீதிக்கும், உடைந்ததுக்கும் பொன்னையோகும்” என்பது உண்மையே. பலமுறைகளில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் கோபத்துக்கு ஆற்றதவர்களாய் வெருண்டு நின்றவர்கள் எற்றதருணத்தில் அவர்காட்டிய பொறுமையைக்கண்டு உள்ளம் உடைந்து உருகுபவர்கள். தமதுகாலத்தில் ஊரிற்பெரியவராய், சகலராலும் மதிக்கப்பெற்றவராய், இளையார் சிறியர் தவறுசெய்யும்பொழுது கோபித்துத் தண்டிக்கும் உரித்துள்ளவராயிருந்த அவருடையபொழுது “எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடையான் பொறுக்கும் பொறைவே” போல எவர்க்கும் இனிமையாயிருந்தது ஆச்சரியமல்லவே.

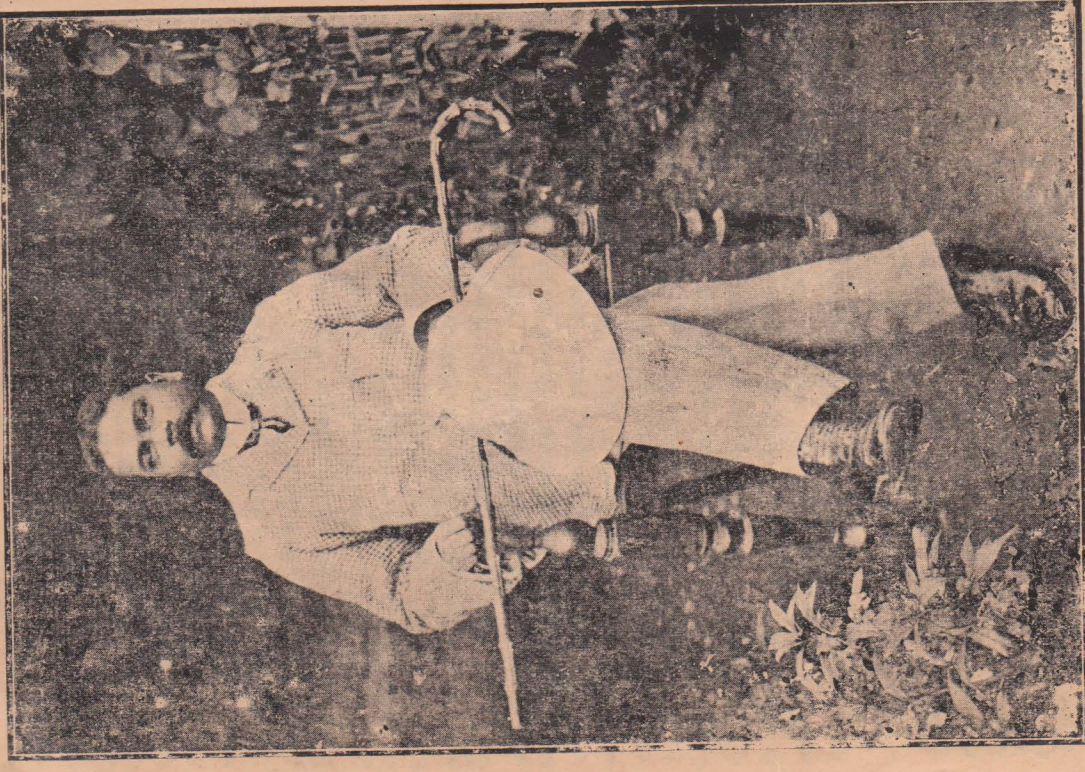
தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சம்குணபூஷணியான மனைவியார் வீட்டு அலுவல்களைக் கிரமமாக நடத்தி, வாங்கக்கூடியன போசனாதிகளை ஆக்கிக்கொடுத்து, பிள்ளைகளை உத்தம பத்திரநிறியல் வளர்ப்பதற்குத் தவிசெய்து, குடும்பவாழ்க்கையிலே அவருக்குத் தேடக்கூடியதாக துணைவியாயிருந்ததுமாதிரிமல்ல, அவருக்கு ஊராரோடொரு கூட்டுவாழ்க்கையிலும், அவரது உத்தியோகம் புலமை இவைகளோடு அடுத்த காரியங்களிலும் சமயோகித புத்திகூகிறவராய் விளங்கினார். ஒருமுறை நாயகன் அவிழ்க்கக் கடினமான ஒரு விடுகையையொடு தலையடைத்துக்கொண்டிருந்ததைக்கவனித்து, எய்கியார், இதற்குவிடை இப்படியிருந்தால் என்னென்று அவ்விடுகையை அவிழ்த்துக் காட்டி அவர் தடுமாற்றத்தைத் தீர்த்துவிட்டார். இப்படியே தருணமான தருணங்களில் தம்மனைவிசெய்த உத்தியால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஆறுதலும் ஊக்கமுமடைந்து குடும்பம்முழுதும் பாக்கியமாய்ச் சீவிப்பதாயிற்று.

பித்தயார்களுளிலே பத்தாவுக்கும் பத்தினிக்கும் நேரிட்டதுக்களைப்பற்றியும் இங்கு ஒருவார்த்தை சொல்லவேண்டும். இத்துக்கள்களை இருவரும் உத்தம கீர்த்தவர்களுக்கேரிய பொறுமையோடும் தேவசித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்த மனதோடும் சகித்த ஊரவர்களுக்கும் பிறருக்கும் பெரிய முன்மாதிரிகையாயிருந்தது. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் அருமைத் தாயார் 1916-ம் ஆண்டு மார்சுமாதம் 9-ந் திகதி தமது 95-ம் பிரபுத்தில் இறந்துபோன துக்கம் இன்னும் மனதைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவருடும் புரட்டாசுமாதம் 12-ந் திகதி அவர் முத்தகுமாரன் டொமினிக செல்வத்துரை வயிற்றுழைவோடுகடிய சரத்தனால் திடீரென்று மரித்தார். தமது மூத்தமகனும் தமக்கு வலதுகைப்பால் அருகிலிருந்தவரும் வெள்ளரிட யிடித்ததுபோலச் சடுதியில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதினால் ஆற்றெழுத்துயரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும் வேளையில், தம்பிமுடைய நெசமனைவியார் அத்துக்கத்தின்காரணமாக ஏவகனென்போது இரத்தஞ் சிரசிலடித்து அதினால் பாரிசவாத நோய்கொண்டு பாரும் படுக்கையுமானதைக்கண்டு அனுபவித்த வியாபுலம் ஏட்டிலே எழுதிக்காட்டத் தக்கதல்ல.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் உத்தம மனைவியார் ஐந்து செடும்வருஷக் காலாய் படுத்த கட்டிலைவிட்டு எழும்பமாட்டாதவராய், ஒருபுறஞ்சரிந்து சயனிப்பதற்கும் துணை வேண்டியவராய்க்

கிடந்து வருந்தினாலும், எப்போதும் புன்னகை யரும்பிக்கொண்டு ஒரு சிறிதாவது முறுமுறுப்பில்லாத கிரீஸ்தவ பொறுமைப்போடும் தமது வருத்தத்தைச் சகித்ததைத் துரத்திலும் சமீபத்திலும் நின்று வருத்தம்பார்க்க வந்தவர்கள் எல்லோருங்கண்டு சருவேகரணத்தினித்தவரான அவருக்கும் மகனாகும் ஞானஸ்தானங்கொடுத்தவரான அதிவண. லிற்றன்சுவாமியாரும் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தைத் தரிசித்த சமயத்தில் நோயாளியை வந்துகண்டு ஆரீர்வதித்துப் போனார். அவரிடத்தில் மானிப்பாயிலுள்ள சுற்றத்தவர்கள் என்றும் வைத்திருந்த அன்புக்கு அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த நாட்களில் விசேஷமான அடையாளங்கள் காணப்பட்டன. அவருடைய வகைநொன்றை இங்கெடுத்துச்சொல்லுவோம், அந்நாள் சுவாமி ஞானவாழ்ச்சிபுரப்பர் சுப்பிரமணியமும் அவர் தம்பியர் சோமசுந்தரமும் தங்கள் இறந்துபோன சகோதரி தங்கமுத்துவின் முகச்சாயலுள்ளவராயும் பள்ளிக்கூடச்சகபாடியாய் இருந்ததின் நிமித்தம் சகோதரியிற்றுகொண்ட நேசமெல்லாம் இவரில்வந்திருந்து இவர் அச்சுலேலிக்கு விவாகம்முடித்து வந்தபின்னும் இவரை இடையிடையே சந்தித்துப்போவார்கள் ஸ்ரீமான் சோமசுந்தரம் தம்முடைய மனைவியிற்றிந்துபோக மனைவியின் தங்கையை மறுமணம்புரியக்கூதி அந்தச்சங்கதியை இவரிடம் வந்தறிவித்தார். இவர் தம்பி நான் பெண்பிள்ளையைக் காணமுடியாதிருக்கிறேன் என்று கவன்றுபோது சோமசுந்தரமவர்கள் “நான் பெண்பிள்ளையைக்கொண்டு வந்து அக்காவுக்குக்கட்டியபின்னே விவாகஞ்செய்வே” எனன்று வாக்குக்கொடுத்துப்போய் தானொரு காரிலும் பெண்பிள்ளையைத் தாயேடு வேறொருகாரில் ஏற்றிக்கொண்டும் வந்து பாயும்படுக்கையுமாயிருந்த தமக்கையாருக்குக் காட்டியபின்பே விவாகச்சடங்கை நிறைவேற்றினார்.

துக்கத்தினால் மெலிந்தபொனவரான தம்பி முத்துப்பிள்ளைக்கும் வருத்தமாகிய சிலுவையை ஓயாமற் சுமந்துகொண்டிருந்த அவர் மனைவியாருக்கும் 1919-ம் ஆண்டானது சிந்தாமல்திறைந்த ஒரு ஆண்டாயிற்று. மூத்தமகள் நோயுற்று இன்னுவல்திறைந்த ஒரு ஆண்டாயிற்று. தம் தாயாரோடு தமையையான ஞானமமாவின் தோளிலேயே தம் தாயாரோடு தமக்கையாரின் ஒன்பது பிள்ளைகளையும் பார்த்துமேயுங்கூடும் மறுப்புச் சுமந்தது. இதற்கிடையில் கொழும்பிலிருந்து தம் மனைவியைப் பார்க்கவந்த ஸ்ரீமான் ஸஸ்தியாம்பிள்ளை எனும்

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மருகர்
ஸ்ரீ S. G. பஸ்தியாம்பிள்ளை.

புண்ணியவான், ஊருக்குள்ளே மிக வறுமையுற்றிருந்த ஒரு குடும்பத்தக்கு இரகசியமாய்த் தருமஞ்செய்யும்படியாக வெறுங் காலோடு குறக்குவழியாய்ச் சென்றவிடத்தில், முள்ளுத்தைத் து அகிலால் கடினனோயுற்று வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டவருக்கு நோய் தீராநென்று வீட்டுக்குக் கொண்டுவரக்கண்டு ஏக்கினதினால், இதுவரையில் தம்பெலத்துக்கு மேற்பட்ட பிற சிநேகக் கிருத்தியங்கள்செய்து சுகத்தாழ்வுகொண்டிருந்த ஞானம்மாவுக்குச் சுரமுண்டாகி புரட்டாசிமாதம் 22-ந் திகதி அமரருள்கைச் சேர்ந்தார். இதனையடுத்து ஐப்பசிமாதம் 6-ந் திகதி பூரீமான் வஸ்தியாம்பிள்ளையும் பரமபதமடைய, 11-ந் திகதி அவருடைய ஒன்பதுவயசுள்ள குமாரர் தம்பிரத்தினமும் தந்தையைப் பின்தொடர்ந்தார். ஒன்றின்மே லொன்றாய் நீழ்ந்த இத்துக்கசம்பவங்களைப்பற்றித் தங்குடும்பத்தின் இஷ்டமித்திராகள் பலர் தூரத்திலிருந்தெழுதிய ஆறுதற் கடிதங்களுட் சிலவற்றைத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தமது "சன்மார்க்கப் போதினி"யில் வெளிப்படுத்தி அவற்றிற்கு முகவுரையாய் எழுதுவது: "நாம் சென்றபத்திரிகையில் நம் கணிஷ்டபுத்திரி காலஞ்சென்ற துக்கசங்கதியைத் தெரிவித்திருந்தோம். அவ்வளவில் நில்லாமல் பேன்மேலும் நமது துக்கத்தை அதிகரிக்கப் பரமகடவுள் சித்தமானார். அப்படியே "அடிமேலடி" யடித்ததினால் "கூழையெருது துழம்புக்கஞ்சாது" என்றவாறு நம் மனம் ஒருவாறு மரத்துப்போயிற்று. பிறர்க்குத்தோற்றும் பரிதாபமும் பிரலாபமுமளவு நமக்கில்லாமல் எல்லாமல்லவா தேற்றிவருகிறார். 'நல்லகுருநாதர் நம்மைவருத்துவது கொல்லவல்ல' என்றதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். ஆதலால் நாம் அதிகம் விரித்துப்பேசாமல் பின்னர் நேரிட்ட துயரசங்கதியைத் தெரிவிக்கிறோம்" என்றெழுதினார்.

இவ்வார்த்தைகள் அவருடைய திடவிசுவாசத்தையும், எவ்வித எதிரிடைகளாலும் தளராத மனோநிலையையும் நன்றாகக் காட்டுகின்றன. அவர் பத்தியுள்ள மனைவியாரின் திடவிசுவாசமும் இதற்குக் குறைந்ததல்ல நாலுமாதத்திற்குள் குடும்பத்திலே இன்னுமொரு பெரியதுக்கஞ் சம்பவித்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகரியிலும் இலங்கையின் இராசதானியிலும் தம்மையறிந்தவர்களுள்ளாராலும் சிநேகிக்கவும் சங்கிக்கவும்பட்ட மதுரகுணசீலவான வேதநாயகம் இறந்தபோது, முந்திய அமங்கலங்களிலேயெல்லாம் மகா துயரத்தோடு பிரேததீசமக்கிரியை செய்யவந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தாயாரின் கட்டிலுண்டை

18 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

சேர்ந்தவுடனே துக்கம் ஆற்றமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதார். துக்கத்தின்மேற் துக்கத்தை அடைந்திருந்தபோதிலும் எல்லாவற்றையும் எம்மீட்பரின் திருஇருதயம் அந்நாளிற்பட்ட வியாசுலங்களோடுகூட்டி ஒப்புக்கொடுத்துக்கொண்டுவந்த “வி ரத்தாய்” குருப்பட்டந்தரித்த தம்மகளைப் புன்கிரிப்போடுநோக்கி, “தம்பி நீ அழுகிறது சரியல்ல, வேதநாயகம் அப்புக்காத் துவாய், தரணியாய்வந்துவிட்டால் ஒருவேளை ஆண்டவருக்குத் துரோகஞ்செய்துபோடுவாரென்றுதான் அவரை ஆண்டவர் இப்போது அழைத்திருக்கிறார். நாங்கள் அழப்படாது. சருவே சுரனுக்குத் தோத்திரஞ் சொல்லவேணும்” என்றார். எவ்வித தன்பதாரிதங்களிலும் தாம் கிறுவயதிலேயே பள்ளிக்கூடத்திற்கற்றுக்கொண்ட ஞானக்கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டு ஆறு தலடைந்திருக்கப்பழகிய இம்மாதசிரோன்மணி, ஊர்முழுதும் புலம்ப, 1921-ம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 17.ந் திகதி என்றும் இறவாத இன்பத்தைச் சுகிக்கப்போனார்.

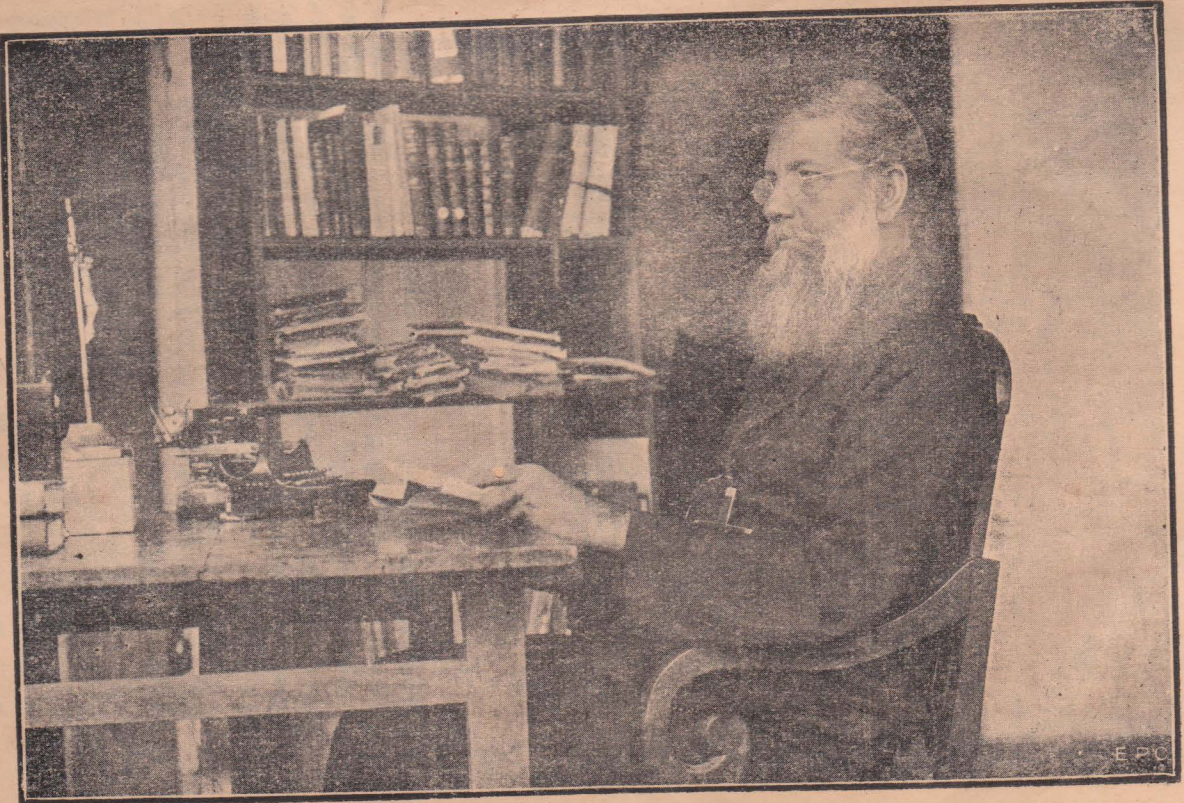
தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்
மூன்றாம் அதிகாரம்.

பெருமகனாரின் நற்சான்று.

சென்ற அதிகாரத்தில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மனவியார் தம்மோடுகொண்டுவந்த முந்தியதாரத்துப் பிள்ளையின் பெயரைமாத்திரம் காட்டியதோடு அப்பிள்ளையின் வரலாற்றை வரையுஞ் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டோம். அது எதற்காகவென்றால், இலங்கைமுதல் இந்தியாவிலிருக்கும், கல்விமானுமெனப் தேசங்களிலும் பெரிய வேதபோசகரும் கல்விமானுமெனப் பிரசித்திபெற்றிருக்கிற சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என்னும் அப்பிள்ளைதாமே தம்மைத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை வளர்த்தவிதத்தை எழுதி கேள்விப்படி விபரித்து ஒருநிருபத்தில் எமக்கு எழுதி எழுதி யனுப்பியிருக்கிறபடியால் அதை இவ் அதிகாரத்தில் புறம்பாய்த் தருவதற்காகவே என்று அறிக. சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு இடப்பட்ட ஞானஸாநம்பெயர் அவருடைய பிட்டுருடையது. தம்மைவளர்த்த முறையைப்பற்றி அவர் சொல்லுகிறவைகளைக்கொண்டு அவரது சரித்திரத்திலேயும் நாம் பலகாரியங்களை ஊகித்துக்கொள்ளலாம். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரைத் தம்முடைய சொந்தப்பிள்ளையால் ஏற்று, தம்பிள்ளைகளிலும் அதிகமாய் கேசித்து, அவர் இப்போது அடைந்திருக்கிற உயர்ந்தபதவிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டதிலே, தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடைய உலககடப்படிக்கு மேற்பட்ட உதாரணமும் தன்மையுடைய சுசீலமும் விளங்குகிறது. இனி சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதியனுப்பிய நிருபம் வருகிறது.

“என் அன்பான மைத்துனருக்கு ஆசிர்வாதம்!

“நீர் என் சிறிய தந்தையார் என்னைவளர்த்த உத்தமவிதத்தைப்பற்றிச் சில எழுதியனுப்பக் கேட்டுக்கொண்டது எனக்குப் பேரதீஷ்டமாகிறது. சிறியதந்தையார்மட்டில் எனக்குள்ள ஒருநாள்தான் தீரப்போகாத நன்றியைப் பிரசித்தமாக்கிக் கொண்டுவந்திருக்கிறது அபிஷேகத்தின் 25-ம் வருஷம் காலத்திற்கு எனது குருத்துவ அபிஷேகத்தின் 25-ம் வருஷம் காலத்தினதன்று ஒரு நற்றருணம் கிடைத்தது. அன்று என்னுடைய வெள்ளியூழியைக் கொண்டாடும்படி குழுவியிருந்த யாழ்ப்பாணப் பட்டினவாசிகளின்முன் சிறிய ஆயிரக்கணக்கான பைசாக்களைக் கொண்டு வந்தேன். அப்போது அவ்வுபகாரங்களே

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

ஒன்றென்றாய்ச் சற்றே கிரித்து எழுதித் தமிழலகம் முழுதி
னுக்கும் அறிவிக்க ஓர் சிறந்ததருணம் கிடைத்திருக்கிறதில்
மிக மகிழுகின்றேன்.

“எனக்கு எழுட்டுவது நடக்கும்போது சிறியதந்தை
யார் என் தந்தையல்ல என்று தாயார்களே சொல்லக்கேட்டு அனவி
ல்லாத ஆசரியமடைந்தேன். அவரை யான் அப்பு என்றே
அனமும் இன்றும் அழைத்துவருகிறேன். அவரும் யான் குரு
பட்டம் பெற்றபின்னும் “என் அருமையான மகனே” என்று
தான் எனக்குக் கடிதமெழுதுவார். எனக்கு எழுட்டுவது
நடக்கும்போது அவருக்கு ஒரு புத்திரனும் புத்திரியும் இருந்
தார்கள். இருந்தும் என்னில அவர் வைத்த அன்பை அவர்க
ளில் வைத்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்த விசேட அ
ன்புதான் பிற்காலம், என்னை, உத்தியோகத்தை விட்டிட்டு
குருத்துவனிகளைக்கு வரும்படி வணை, கொலின்கவாமிபார் நெரு
க்கியபோது, உடனே அவ்வாறுசெய்ய ஒட்டாமல் தடுத்துக்கொ
ண்டுமின்றது எனப் பின்னர் காட்டுவேன்.

“அந்தச் சிறுவயதிலே என் தாயாரும் சிறியதந்தையாரும்
எனக்குப்பயிற்றிய நற்பழக்கங்களே, என்னை, இவர்களிருவரும்
ஊரிலும் லெனியிலும் அடைந்துகொண்ட பிரஸ்தாபத்தைக்
குறைத்துவிடாத ஒரு மனுவைக்கிவைத்தன. தாயாரிடம்
நான் பெற்றுக்கொண்ட விசேஷப்போதனை சத்திய வேதாகமங்
களைப் பூச்சியமாய் வாசித்தலும் செகமீட்பாகிய எங்களாண்
டவரிலே மெய்யன்பு கொள்ளுதலுமெய்யன்று சொல்லலாம்.
அவருக்கு பழைய புதிய ஏற்பாடுகளின் சரித்திரங்கள் பழம்
பாடமாய்த் தெரியும். நான் ஒருவயசுக் குழந்தையாயிருந்தகா
லையில் மரணத்துக்குரிய நோயுற்று நெடுநாள் படுக்கையிலிருந்
தபோது தாம் யோபுவின் சரித்திரத்தை நாள்தோறும் வாசி
த்துவந்ததாகவும், யோபுசரித்திரம் வாசித்துமுடிந்து சங்கீதம்
தொடங்கவே எனக்குச் சுகம்வருமென்று நம்பியிருந்து அப்படி
யே சம்பவித்ததாகவும் எனக்குச்சொல்லுவார். பிள்ளைப்பாட்
டுகள் மிருகங்களின் கதைகளோடு, பழைய ஏற்பாட்டுச் சரித்திர
ங்களையும், பேசுநாதசுவாமியின் திருச்சரித்திரத்தையும் என
க்குச் சொல்லிக்கொடுப்பார். ஆண்டவர்போல் அன்பைமூட்டு
கிற சிறுமகனாகையுஞ் சொல்லித்தருவார். இவைகளாலே
தான் சரித்திரக் கல்வியிற் பிரீதியும் வேதாகமவாசிப்பில் விரு
ப்பும் சங்கீதத்தில் மிகுசார்பும் எனக்குண்டாயின என்று என்

ண்ணுகிறேன். என் தாயாரைப்போல ஆண்மக்களை வயதுசெ
ன்றபின்னும் அருகில் வைத்திருந்து அனவளாவிப்பேசுகிற தா
யாரை யான் அதிகமாகக் கண்டதில்லை.

“சிறியதந்தையார் எனக்குப் பயிற்றியன வேறொரு நிறை
யிலுள்ளவைகள். ஆண்டிள்ளைகளுக்கூரிய தைரியம், எடுத்ததை
விடாதுமுடிக்கும் துணிவு, நேர்மை, மரியாதை, சகை இவை
களை மக்களுக்குப் பயிற்றுவுதில் அவருக்கு திகரான தகைபன்
மாரைக் காண்பது அருமைபென்மெண்ணுநிறன், சொன்ன
சொல்லில் உடனே செயப்பண்ணிப்போடுவார் அச்சக்கூடத்
தில் எழுத்தடுக்குவாரோடும், தோட்டத்தில் வேலைசெய்வோ
ரோடும் தாம் நிற்பதுபோல யானுமின்று, என்னுலியன்ற சி
றுச்சிறு உதவிகளைச் செய்யப்பண்ணுவார். பொய் களவின் நி
ழலுவ் காணமுடியாது. இரண்டொருமுறை, உள்ளபடி பொய்
யல்லாவிட்டாலும், பொய்போலத்தோன்றிய சிலவர்த்தைகளு
க்காக நல்ல பூதசுவாங்கினை ஓர்பகம் எனக்கிப்போதுமிருக்கி
றது. திருத்தமிழல்லாத பேச்சுப் பேசுவாரோடு சம்பாவிக்கவி
டார். துடியாட்டக்காரப் பிள்ளைகளுடைய கூட்டத்தினின்று
என்னைத் தூர அகற்றினிலுவார். அயலண்பைமீதுள்ளோரெல்
லாம் மானிப்பாயிற்றம்பி, மானிப்பாயிற்றம்பி என்று என்னைச்
சிறுவயதிலேயும் கண்ணியமாய் நடத்தப்பண்ணிக்கொண்டு வருந்
வார். வயதில் மூத்தோருக்கு எப்போதும் எவ்விடத்திலேயும்
எழுந்துகின்று ஆசாரஞ்செய்யவேண்டும். அவர்கள்முன்னிலை
யில் பேசாதிருக்கவேண்டும். வாழ்முத்திபிள்ளையை அவர் சகி
யார். ஒருமுறை நடுவயதுள்ள ஒருவா, அச்சக்கூடத்தில் வே
லையாயிருந்தவருக்கு அச்சப்போடக் கடுதாசி எடுத்துக்கொடு
க்கும்படி என்னைவிட்டார். யான் கடுதாசியை எடுத்துக் கை
யிலவைத்துக்கொண்டு அவ்வேலைகாரரை இந்தா என்று கூப்பி
ட்டேன். உடனே என்முதுகில் ஒரு அடிவீழ்ந்தது. “வயது
க்கு முத்தவரிடம் கொண்டு போய்க்கொடாமல் இந்தா என்று
கூப்பிடுகிறதா” என்று என்னைபடித்த சிறியதந்தையார் எனக்
குப் புத்திபுகட்டினார். பெரியோருக்குக் காட்டவேண்டிய மரி
யாதையை எவ்வளவாக என்மனதிற்பதித்துவிட்டாரென்றால்,
யான் பிற்காலம் பதினாறு பதினைந்தாக்கியபின் இங்கிலீஷ்கல்லூ
ரியிற் படித்துவந்தநாளையிலும் சிறியதந்தையாரோடு சரிக்கித்
ன். ஒருமுறை தாம் கதிரையிலிருந்துகொண்டு என்னை வே
றொருகதிரையிலுட்கார்ந்து ஏதோ எழுதச்சொல்லி ஏவியும்
யான் அவ்வாறு இருக்கக்கூகி முழந்தாளிட்டுக்கொண்டு எழு

திக்கொடுத்த ஞாபகம் வருகிறது. அவரிடத்திற் படித்த சுவைப் பழக்கம் இன்றைக்கும் என்மையில் ஒன்றும் வைத்திருக்கக் கூடாமற் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. “தொட்டிலிற் பழக்கம் கடுகாமட்டும்” என்றதை இதிலே நன்றாய் உணர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

“எட்டுவயதுவரையில் தமிழிலே எங்கள் வேதப்பள்ளிக் கூடத்தில் நாலாம்வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, இங்கிலீஷ்கலவியும் வேண்டுமென்று கருதி, அச்சுவேலி புறேட்டெஸ்தர்ந்த தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடத்திலே இங்கிலீஷ்அறிவும் ஒரு சொற்பொருள்வராயிருந்த ஸ்ரீ சின்னத்தம்பி உவாத்தியாரிடம் காலநேரங்களில் பாடமோத அனுப்பிக்கொண்டு வந்தார். அக்காலம் அச்சுவேலியில் இங்கிலீஷ்படிக்கும் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லை. சங்கீதத்தில் எனக்குள்ள விருப்பைக்கவனித்து பாடவல்லிலைக்கொண்டு பாட்டுப்பழக்கிக்கொடுத்தார். ஒருவருவதுக்குள்ளே சின்னத்தம்பி உவாத்தியார் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு வேற்றுருக்குப்போகப் புறப்பட்டபோது, யான் அவருக்குப் பிரியாவிடைக் கீர்த்தனங்கன்படித்து வழிவிடச் செய்தார். பிறகு சில நாட்களாய் ஸ்யாசேசு உபதேசியாரின் வீட்டிலும், அப்பால் அவருக்குப்பதிலாய்வந்த சாண்டேஷ்போதகர்வீட்டிலும் இங்கிலீஷ்பாடங் கேட்டுவந்த ஞாபகமிருக்கிறது. அந்நாட்களில் “கம்பர்வீட்டு அடுப்பும் கவிபாடும்” என்றதுபோல சிறியதந்தையாரின் பாவன்மையை அடிக்கடிபார்த்து யானும் கவிபாடத்தொடங்கிவிட்டேன். அவர்குடும்பத்தில் வருத்தமுற்றபோதும், வேறு மங்கலம் அமங்கலசமயங்களிலும் ஒருநாள் அவர் இலாசியுள் பாடிவைத்துவிட்டுப்போன பாட்டையான் எடுத்துப் படித்துவிட்டு அதைப்போல வேறொன்றை எழுதி, வெகு ஆனந்தத்தோடு தாயாருக்குக் காட்டினேன். அவர் “கொப்புலநதுகண்டால் அடிக்கும், இந்தவயதிலே பாட்டுப்பாடாதினையாதே” என்றுசொல்லி அதைக் கீழிப்பித்துப்போட்டார். ஆயினும் அதிக சந்தோஷமும் துக்கமுமானதொன்றங்களில் பாட்டு இசைத்து மகிழ்ச்சியும் ஆறுதலும் அடையும்கார்பு என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை. பிற்காலம் வேறுதுறைகளில் என்மனஞ்சென்று பரந்துவிடாதிருந்ததுண்டாயின், சிறியதந்தையாரைப்போல பத்திரசுமொழுகும் பாட்டிசைக்கத்தக்க வன்மை ஓர்வேளை எனக்கும் கிடைத்திருக்குமென நம்புகிறேன்.

“கவி இயற்றுவதுதிருப்போல வசனஞ்ஞர்கள் எழுதுவதுவும் சிறியதந்தையாரின் சோக்கைவாசனையால் என்னையறியாமலே எனக்கு விருப்பு உண்டாவதாயிற்று. யான் இன்னும் அச்சுவேலியிற் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே “சன்மாரக்கப்போதினி” ப்பத்திரிகை வெளிப்பாட்டுத்தொடங்கிவிட்டது. அதற்கு அச்சுக்கோக்கும்வேலையை எனக்குப் பழக்கிவைத்ததுமன்றி, அச்சுக்கோத்த விஷயங்களைப் “புறாவ” பார்க்கிற அதாவது வாசித்து எழுத்துப்பிழை திருத்துகிறதிலும் அனுபவப்படிச்சு செய்தார். இதனால் இடையிடையே சிறு புதினச்சங்கதிகளே எழுதவும் எனக்குச் சமயம் உண்டாயிற்று. பதினாறு வயதான வில் ஒருமுறை அவர் தென்னிந்தியாவுக்கு அலுவலாய்ப்போயிருக்க யானே பத்திரிகையையும் நடத்தினேன். அந்நாட்களிலே “கண்கண்டார் கைசெய்யும்” என்பதற்குணங்க, சிறிய தந்தையாருடைய கித்திரவேலைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து அதிலும் எனக்கு மனமடங்காப் பிரீதி கிளர்வதாயிற்று. இவைகளெல்லாம் பிற்காலம் எனக்கெவ்வளவு உயிர்த்துணையாயின என்பதை நினைக்குந்தோறும், இவற்றின் விதையை என்மனதில் இடவரில் வாக்குக்கொட்டாத நன்றியறிதலுணர்ச்சி பிறக்கின்றது.

“பதினொருவயதளவில் என் சனனஞ்ஞராகிய மானிப்பாயில், பிறந்தமனைப்பிலேதானே, என் தந்தையாரின் சகோதரிமாருடைய ஆதரவிலிருந்துகொண்டு தந்தையாருடைய பள்ளிக்கூடத்திலேயே இங்கிலீஷ்படிக்க அனுப்பப்பட்டேன். அப்போது சிறியதந்தையார் எனக்கு வீட்டிலிருந்த அதிவிசைப்பற்ற பட்டுத் துணிகளை உடுத்தி அனுப்பியதுமன்றி, தமது வயிர்க்கணையாயும் எனக்குப்போட்டுவிட்டார். இது தளதளத்துக்கொழியையும் எனக்குப்போட்டுவிட்டார். கைக்களவான், விசித்திரன்டிருந்தபடியால், பின்னொருநாள் கைக்களவான், விசித்திரவேலைப்பாடுள்ள வேறொரு மோதிரத்தை இட்டனுப்பினார். இவ்வாறான பட்சத்தின் அடையாளங்களே சிறுவர்மனதில் பதிந்ததுகொள்ளுமாதலால் இன்றைக்கும் இதுபோன்ற சிறு பலச்சியு அன்பின்செயல்கள் என்மனதிலிருக்கின்றன. மானிப்பாய்பள்ளிக்கூடம் அக்காலம் அமரிக்கன் புறேட்டெஸ்தர்ந்த மிஷ்னேரி ஒருசிறிது சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. மரணக்கர்கள் சுவைக்கோவாசனங்களே வாய்ப்பாடமாக்கிக் கொடுக்கவேண்டுமேனபதும், ஓய்வுநாட் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகவேண்டுமேனபதும் பள்ளிக்கூட ஒழுங்குகள். சிறியதந்தையார் என்னைப் புறேட்டெஸ்தர்ந்த பையிலிருந்து வாக்கியங்களை நெட்டுருப்

செய்கிறவர்கள்” என்று சொல்லி நகைத்துப் பரிகாசஞ்செய்து கொண்டுவின்றார்கள். இவர்கள் அக்காலம் பரிசேயருக்குநிகரான கடும்த புறோட்டெஸ்தார்தர். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூட்டம்வைப்பதும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள்வதுமன்றி வேறென்றுஞ்செய்யார்கள். இவர்கள் கத்தோலிக்கரைப் பரிகாசஞ்செய்தது என்றார் தாங்கக்கூடவில்லை. அந்நேரம் இவர்களுள்இளையபிள்ளை ஒரு சிலேற்றும் பென்சிலும் வைத்துக் கொண்டுதின்று. அகையான்வாங்கி அபிமானம் ஆககவிழியற்றும் வன்மையைக் கிளப்பினி.

உண்ணப்பொருளற்று ஊண்டேடிப்பாதிரி உண்மையென்று திண்ணப்படுத்தும் துமிர்மதந்தேடித் திரிபவர்கள் வண்ணப்பரிசயர் மாசுமும்ஆய வரைப்பழித்து கண்ணுற்றிடநர கத்தீயினிலிழல் கண்டிலிரோ

என்றெழுதி மூத்த சகோதரிமாருக்கு அனுப்பினிட்டேன். பெரியதாயார் இடையறிந்துள்ளனைக் கடிந்துகொள்ள, மூச்சங்காட்டாது அடங்கிவிட்டேன். எடுத்ததடிதன் பாட்டு இயற்றுகிற வழக்கம் திங்குள்ளது என்றதை ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் உவாத்தியாரும் நன்றாகக் கையிலும் மன்திலும்பதிய எனக்குப் படிப்பித்தார் தற்காலம் வந்திக்கோட்டைக் கல்லூரியின் உபதலைவராரிருக்கின்றவர் மானிப்பாரில் என்னேக்கூட ஒரு வகுப்பிற் படித்தவர். இருவரும் சிலநாட் சித்திராபிரருந்தோம். பின் “கடுக்குத்திகைம் பகைகாட்ட” அவர் என்னைப் பேசிப் போட்டார். நான் வகுப்பிலிருந்துகொண்டுதானே அவரதுசெயலைக்கண்டித்து ஒரு பாட்டெழுதி அவருக்கு நீட்டினேன். அவர் கோபித்துக்கொண்டு எங்களைப் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த மாரிமுத்து உவாத்தியாரிடம் அதைக்கொடுக்க அவர் “வகுப்பினோர் செப்கிற அலுவல்இதாதான” என்று என்னை மிகச்சிறந்து கையைநீட்டச்சொல்லிப் பிரம்பினால் ஒரு அடிதந்தார். அவ்வடி எனது விசித்திர வேலைப்பாடுள்ள மோதிரம் தெறித்துப்போகச்செய்துவிட்டது! இதனையே கையிலும் மன்திலும் பதியப் படிப்பித்த பாடம் என்றேன்.

அக்காலம் அச்சவேலிக் கட்டளைக்குவாயிருந்த அதிபரிசுத்தவானான வன். வத்தறன்கவாபியர் என்னைப் புறோட்டெஸ்தார்த பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கவிடப்படாது என்று சிறியதந்தையாரை நெருக்கியமையினால், இவர் என்னை யாழ்ப்பாணம் சம் பத்திரிசியார் கல்லூரியிற் படிக்கவைத்தார். அங்கு உடை, உணவு, புத்தகம் ஆதிகளவற்றுகாகச் சிறியதந்த

பண்ணவொட்டாமல், புதுச்சேரியில் பதிப்பித்த சத்தியவேத சவிசேஷமொன்று வாங்கித்தந்து, அதிலிருந்தே பாடங்கொடுக்கும்படி செய்தார். ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படிப்பிக்கும்படி கவந்தவர் வாறென்பார் போதகர் என்றெண்ணுகிறேன். பிற்பு போதகரும் செபஞ்செய்ய வந்ததுண்டு ஆயின யான் அவர்களுடைய செபங்களிற் பங்குபற்றுவதில்லை. வேதப்பாடங்களில் அவர்கள் சத்திய திருச்சபையைச் சருவுகிறவேளையில் அவர்களுடைய கர்க்கமாவதும் அவசியமாயவந்துவிட்டது. சிறிததந்தையார் எனக்கு “கள்ளத்தராகை அடித்துநொறுக்கும் யம்மடி” என்று ஒரு ஒட்டுப்புத்தகந்தந்து அதைப் படித்துக் கொண்டுபோய் புறோட்டெஸ்தார்தரை உருட்டிவிடச் சொன்னார். இது “சத்தியவேத பாதுகாவல்” பத்திராதிபராரிருந்த அருளப்பமுதலியார் அப்பத்திரிகையில் எழுதிய விஷயங்களை வெட்டிப்பொட்டிய ஒரு சிறுபுத்தகம். அந்நாளில் இந்த ஒட்டுப்புத்தக வித்தையைச் சிறியதந்தையாரிடத்திற் கற்றுக்கொண்ட திலுலேதான், இன்றைக்கும் யான் எழுகும் பத்திரிகை விஷயங்களை அவ்வாறே புத்தகமாக்கவைப்பதோடு, பிரரும் இன்ன இன்ன நல்லவிஷயத்தை “வெள்ளொற்றைப்படித்தகத்திலே வெட்டிப்பொட்டிக்கொள்ளவேண்டும்” என்று பலமுறை பத்திரிகைகளிற் சொல்லியிருக்கிறேன். சிறியதந்தையார்தந்த சம்மட்டியைக்கொண்டு புறோட்டெஸ்தார்தமதத் தப்பறைகளை நன்றாயடித்துடைப்பேன். போதகர், நல்ல சுவாகி, வேண்டுமென்று வேதத்தைச் சருவுகிறவரல்ல. புறோட்டெஸ்தார்தர் யாவருக்குமுள்ள வாய்ப்பாடத்தின்படி பேசுகிறவர். எனது விடைகளைக்கேட்டுத் தலையசைத்துக்கொண்டு, மற்றொன்று கிரிக்கத்தொடங்கிவிடவார். வகுப்பிலே யான் அடங்காப்பிள்ளைபோற்காணப்பட்டாலும் முதலாம்பரிசு பெறும் போகவில்லை. அப்பரிசு புறோட்டெஸ்தார்தருடையது என்ற எண்ணத்தினால், அதனை விட்டுக்கொண்டுவராமல், அம்மதத்திலிருந்த என் பெரியதாயாரின் மகள் ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்.

யான் சிறியதந்தையாரிடம் கற்றுக்கொண்ட வேதாபிமானம் சிலவேளைகளில் கடுந்துபோனதுமுண்டு. அதற்காக நல்ல பேச்சுமவாங்கி முடிந்துகொள்வேன். ஒருநாள் யான், போனார், கார்டினர் சிற்றம்பலத்தாரிவீட்டில் இருந்தபோது, ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அவருக்கு ஏதோ சிறு கைவேலியில் உதவிசெய்துகொண்டு நிற்பதைக்கண்ட அபலகத்தாரான என் பெரியதாரின் பிள்ளைகள் “கத்தோலிக்கர் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வேலை

தையார் சற்றேனும் ஒழுத்துப்பாராமற்செய்த செலவுகளை இங்கெடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. முன் மானிப்பாயிற்படித்த நாட்களிற்போலவே இப்போதும் தாயாரை நெடுநாட் காணாதிருப்பதைச் சகிக்கமாட்டாமல் வெள்ளிக்கிழமைதோறும் காலநடையாய் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவன், தொடக்கத்திலே திங்கட்கிழமைகளில் நேரத்தோடு வண்டில்கட்டி யனுப்புவார். பதினாலு பதினைந்து வயதானபின் (இந்நாளில் அதி வன. ஆதிரவா தஞ்சவாமியாராகத் திருச்சபையில் அதி கண்ணியத்துடன் விளங்கும் சின்ன குருசமுத்து அனையும் எனக்குத் தடைத்தவீட்டபோது) குருசமுத்து அதிகாலையில்வந்து என்னையெழுப்ப இருவரும் யாழ்ப்பாணம் நடந்துசெல்லுவோம். சனிக்கிழமைகளிலும் விடுதலைநாட்களிலும் வீட்டில்திரும்புபோது சிறியதந்தையார் பழையபடியே அச்சுக்கூடத்திலும், எழுதல், வாசித்தல்சுளிலும் நான் தமக்குத்தவிசெய்யப்பண்ணுவார். எனக்கும் பிறவாலியருக்கும் சங்கீதம் பழக்குப்பொருட்டு 'எஸ்தாசுகியார் நாடகத்தை' இயற்றி நாடகமாட்டுவதில் வெகு சமர்த்தன டுபரிய சுவணை அண்ணாவியையும் வேலைக்கு அமைத்தார். டுபரிய சுவணையிடம் தமிழ்ச்சங்கீதத்தை நன்றாய்க் கற்றுக்கொள்ளுவசதி எனக்கு ஏற்பட்டது. எங்கள் சுட்டாடியாகிய சின்னச் சுவணை மிருதங்கவாசிப்பில் நெருவிரன். அவ்ணைக்கண்டு கருநாடக மத்தள அடியும் பழகிக்கொண்டேன். சின்னச்சுவணை எங்கனோம ஊடாடிச் சத்தியவேத சரித்திரங்களை அறியவந்ததினர்போலும் பிற்காலம் ஒரு புது மதத்தையும் யாழ்ப்பாணத்திலே தாபிக்கிறவனான. இவனே யான் எடுத்துச்சொல்வது சிறியதந்தையாரின் வேறொரு குணவிசேஷத்தைக் காட்டுவதற்காகவே. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம் அலெக்சன்டிரை அழைத்து 'நானைக்கு பிறப்பிற் புகுகொப்பி கந்தோருக்கனுப்பவேணும்.' என்றுசொல்லிக்கிறபடி இணைப்பாகத்தில் பிரதிசெய்தனைவ்' என்றுசொல்லிவிட்டு எங்கேயோ ஓர் அலுவலாய் போய்விட்டார். யானை புறமுட்டைந்தாந்த பள்ளிகூடத்திற் படித்ததினால் உண்டான கெடுதிகளுள் ஒன்று இப்போது தலைகாட்டியது. சத்திய திருச்சபையானது எழுதுதல், வாசித்தல், படித்தல்களைச் சரிப்பிரயாசையான லேலைகளாக ஒப்பநாளில் விலக்கவைப்பதில்லை. ஆயின் புறமுட்டைந்தாந்த சுவாசத்தினால் எனக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் எழுதுதலும் விலக்கப்பட்டதாகத் தோன்றிற்று. டுபரியதாயாரிடைய மக்களுக்கும் எதிராக யானை கனியெழுதப்போதிருந்த மனோநிலை இப்போது வேறுபட்டுவிட்டதுபோலும். எப்படியே சிறியதந்தையார் சொல்லியபடி செய்வதைப்

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மாமன்
ஸ்ரீ கார்டினர் சிற்றம்பலம்.

பாவம் என்று விளங்கிக்கொண்டேன். தாயார் எவ்வளவாகப் புத்தியுடைய யான் கேட்கவில்லை. “பாவமான காரியங்களிற் தாய் தந்தையருக்கு அமையலாகாத” என்று ஞானேபதேசத் திற் படித்ததைப் பிடித்துக்கொண்டேன். சிறியதந்தையார் கள்ளஞானமென்றதற்குக் கனவிலும் இடங்கொடாதவர்: பெண்மைக்கு முள்ள பத்திக்கு என்றும் விரோதி. அவர் தியாலஞ்சென்றுவந்து “தம்பி நான் சொன்னதை எழுதிவைத்தீதா” என்று தாயாரிடங்கேட்க அவர் இல்லைபென்று சொல்லி எனக்குள்ள மனச்சாட்சித் தடுமாற்றத்தையும் எடுத்துக்காட்டினார். சிறியதந்தையார் நியாயமொன்றையுங்கொளாமல் வந்து படுத்திருந்த எனக்கு இரண்டொரு அடிதந்து இழுத்துக்கொண்டு போய் உடனேதானே எழுதவேண்டியதை எழுதக்கற்பித்தார். வேதசாட்சிக்குரிய திடம் எனக்கு அப்போதுவரவில்லை. சொன்னபடி அழுதழுதுசெய்தேன். இரண்டொருவரி எழுதுவித்தானபின் என்னைப் படுக்கப்போகவிட்டார். மறுநாள் தாயார் தம்மைக் கடிந்துகொண்டதினாலோ, தாமாக மனமிரங்கியோ அறியேன், அடுத்தகிழமை யான் கல்லூரியினின்று வீட்டுக்கு வந்தவுடனே ஒரு விலைபெற்ற பிட்டில் வீணை வாங்கிவைத்திருந்து தந்தார். சங்கீதத்திலே தலைதெரியாத சந்தோஷங்கொள்ளுகிற எனக்கு அதுதான் அகி பிரீதியான உபகாரமென்றது அவருக்குவிளங்கும். சிறியதந்தையாருக்கு முற்கோபம் பின்னிரக்கம் என்றதை அவ்வேளை நன்றாய்க் கண்டுகொண்டேன்.

அப்பால் கொளுப்பிலிருந்து என் பேரனார் கார்டினர் சிற்றம்பலம் எனக்கொரு உத்தியோகம் ஆபத்தமாயிருப்பதாய் எழுத, சிறியதந்தையார் என்னை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். அப்போது எனக்குப் பதினெழுவயது. தாயாரின் பிரிவாற்றாமல் கப்பலேறும்படிக்கும் முகம்விங்க, தலை யிடியெடுக்க, அழுதழுதுபோன ஞாபகம் இன்றைக்கும் என்னை வருத்துகிறது. அந்த வாலிபவயதிலேயும் போனபோனவிடங்களில் நித்திரையில் விழித்துக்கொண்டு தாயாரைநினைந்து அழுத ஞாபகமோ இப்போது என்னை வெட்கச்செய்கிறது. அது நிற்க, பேரனார் (பிற்காலம் “ஃசர்” பட்டம்பெற்றவரான) அருணாசலந்துரை எங்கள் சுற்றத்தவரென்றும் தம்மிடம் தொடக்கத்திலே இங்கிலீஷ்படித்தவரென்றும் அதினால் எனக்கு ஒரு அரசாட்சி உத்தியோகம் வாங்கித்தருவாரென்றும் சொல்லி அவர்வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அருணாசலந்துரை தம்முடைய பழைய உவாதியாருக்கு ஏற்ற மரியாதைபண்ணவில்லை. சிறியதந்தையார் எங்கள் சுற்றத்தவர்களை

உலிவியம்மேதர் ஆதியோரிடமும் வேலைசாரித்து ஒன்றும் அகப்படாமையால், நெயில்வே சோதனைக்கு என்னை ஆயத்தப் படச்சொல்லி, அதற்கிடையில் என் தாய்மாமனுயோடு தேயி லேத்தோட்ட வேலைபழக நாவலப்பிட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார். நெயில்வே பரீட்சையில் தேவச்செயலாய யான் முதலிடமொ ன்றை எடுத்துக்கொண்டமையால் வயதக்குறைவைப்பாராது அரசாட்சியார் எனக்கு வேலைதந்துவிட்டார்கள். முன்பு கடிசை குவ எனும் இடத்தில் யான் ஓர் சிங்கன் ஸ்டேசன்மான்றரு க்குத் துணையாக அனுப்பப்பட்டபோது கிறியத்தையார்காட் டிய சாதிஆபிரமாதத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டே இவ்விபர ன்களைக் குறிக்கிறேன். நாவலப்பிட்டியில் இருக்கும் நாட்களில் எனக்கு அருமையான உணவுப்பொருட்கள் வீட்டிலிருந்து த பால்முலமாய் வந்துகொண்டிருக்கும். கடிசமுலவில் யான் சி க்ளமாதிரியாய் போசனம்பண்ணினால் பெருமாதிரித்தையுந் தின்னத்தொடங்கிவிடுவேன், அது சாதிக்கு ஈனம் என்று சி ரியத்தையார் கருதி, அச்சுவேலிலிருந்துதானே எனக்குப் புறம்பான சமையற்காரனைப்பிடித்து அனுப்பிவைத்தார்!!

மூன்றுவருஷத்துள் உத்தியோகத்தை விட்டுவிட்டு நோந் தது. கிறியத்தையாரின் ஒன்றைவிட்ட சகோதராகிய வண். அந்தோனிச்சுவாமியார் எதோ எனக்கறிப்பப்பாத நியாயத்தை க்கொண்டு என்னைக் குருபதவிபிற சேர்க்க விருப்பிவிட்டார். அவருடைய ஏவுதலால் அதி. வண். யூல்ஸ் கொலின் சுவாமி யார் எனக்குக் கடித்தின்மேற் கடிதம் எழுதி யான் குரும டத்திற் சேரவேண்டும் என்று நெருக்கிக்கொண்டுவந்தார். கு ருபதவிக்குவேண்டிய பக்குவங்கள் என்னிடமிருந்ததாக என க்குத்தோன்றவில்லை. ஆல்வாமலும் கிறியத்தையார் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்கு ஏற்க அவருக்கு உதவிசெய்துகொண் டிருப்பதே என்கடமையென்று உணர்ந்தேன். ஆயின் கொ லின்சுவாமியார் என்னைப் புசலாவையில் வந்துநின்றுகொண்டு கூப்பிட்டு நேரிற்கண்டபின் மனஞ் சற்றுமறிவிட்டது. அப் போதும் கிறிய தந்தையாருடைய நனியை எப்படி மறப்பே ன்என்ற தடுமாற்றமே மனதை வாதித்துக்கொண்டிருந்தது. அவரும் முன்னிலும் அதிகமாய் என்னிற் பற்றுதல்காடத் தொடங்கிக்கொண்டார். தமது அச்சியந்திரசாலைக்கும் என் பெயரைச்சூட்டி யானே தமக்குப்பின் அதை நடத்துவேனெ ன்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆறுமாதவரையில் இந்த ம னப்போராட்டம் நிலைத்து, சுற்றில் யூல்ஸ் கொலின்சுவாமியார் தம் சகோதரன் சான்ஸ் கொலின்சுவாமியார் முலமாய் எனக்

குச்சொல்லுவித்த ஒரேஒரு வார்த்தையால் மனம்தெளிந்து உத்தியோகத்தைக் கைவிட்டு யாழ்ப்பாணக் குருமடத்துக்கு உத்தியோகத்தைக் கைவிட்டு யாழ்ப்பாணக் குருமடத்துக்கு வரப் புறப்பட்டேன். காங்கேசனத்துறையில் கப்பலாலிறங்கிய யான், நேரே யாழ்ப்பாணமடத்துக்குப் போய்விட்டெண்ணி, வ யான், நேரே யாழ்ப்பாணமடத்துக்குப் போகிற சந்தியில் மனம்மாற ழிசென்றாலும் அச்சுவேலிக்குப்போகிற சந்தியில் சந்தியில் சிறிய வே வண்டிலைத் திருப்பிக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்ததினால் அ தந்தையார் என்னிற்கொண்ட பேரன்புக்கு மீண்டுமொரு அ டையாளங் காணலானேன். யான் குருமடத்துக்கு மீண்டுமொரு தீர்மானித்திருப்பதை என் சகோதரமுறையினான (தற்கால ம்) முதலியார் கண்கசைபமுலமாய் எல்வே அறிந்துகொண்டிரு ந்தவர், யான் வீட்டுக்குவந்தபின் மனம் மாறிவிடுவேன் என் றெண்ணினார். ஆயின் இன்னும் அந்தத் தீர்மானத்தொடருப் பதைத் தாயார்முலமாய் அறிந்துகொண்டபோது அவர் தீராத் துயரத்துக்குள்ளாகித் தாயாரோடுங் கோலாகலஞ்செய்யத்தொ டங்கினார். என்னைத் தேவதொண்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறதாக எ ன் சிறுவயதிலே தாம் செய்துள்ள ஒரு பிரதிக்கணையைத் தா யார் அந்நாட்களில் நினைந்துகொண்டு எண்க்காக எவ்வளவாக ப் பரிந்துபெரியபோதிலும் கிறியத்தையார் மனம் ஆறவில்லை. ண்ணும் உறக்கமுமின்றி இறந்துபோவாரோ என்ற பயத்தினு ல் யான் ஒரு ஐந்துவருஷமாவது அந்தநிலையை விட்டிருந் து பிறகு பார்த்துக்கான்றாலேன் என்று சத்தியஞ்செய்துகொடு க்கவேண்டியதாயிற்று. ஆயின் கொலின்சுவாமியார் என்னைப் பட்டணத்துக்கு அழைப்பித்து மேற்றிராணியாண்டவரிடம் கொண்டுபோய்விட்ட, இவர் என்னை மடத்திலேயே நின்றிருந் திருப்பதாகக் கட்டளையிட்டு, யான்செய்த சத்தியத்தையப்பற் றியதந்தையாரோடு தாம் பார்த்துக்கொள்வதாகவும் வாக்களி த்தபடியால் அங்கேயே நின்றுகொள்ளலானேன், சிலநாட்களி ன்பின் கிறியத்தையார் சந்தோஷமுகத்தோடு வந்து என்னைக் கண்டார்.

இந்த வரலாற்றை எழுதத்தொடங்கியபோது அதிலே எ ன்னைப்பற்றியும் பலகாரியங்களைச் சொல்லவேண்டியவருமென்று யான் நினைத்ததில்லை. கருத்துக்குமாராகவே பல சொல்லிவிட் டேன். தள்ளுகிறவைகளைத் தள்ளிக் கொள்ளுகிறவைகளைக் கொள்க.

இங்ஙனம்

சா. ஞானப்பிரகாச சுவாமி.

மாகியபிட்டு. 19-1-31.

32 தம்பிமுத்துப்பின்னையின் சரித்திரகுசனம்

“சன்மார்க்கப்போதினி”யின் அச்சிட்ட முதற் சங்கியையை வெளிப்படுத்தினார். அச்சுக்கோத்கல் உச்சுத்தல் இவைகளென பறையும் முன் ஒருகாலும் அறிந்திராதவர், எங்கேயாவது பழகியிராதவர். சமது மதிதுட்பத்தினாலேதான் இவைகளைத் தாமும் பழகிப் பிறருக்கும் பழக்கி காலகதியில் அநேக சிறந்த ஆல்களை வெளியிடும் அச்சுக்கடமொன்றைத் தாவிப்பவரானார். “சன்மார்க்கப்போதினி”யின் முதற்சங்கியை தோன்றியபோது யாழ்ப்பாணத்துப் பெரியோரெல்லாரும் அதைப்போற்றிப் பாராட்டினர். புலவர்கள் பலர் சாற்றுகனி அளித்தார்கள். அவைகள் பிறசங்கியைகளில் வெளிவந்தன. அவற்றுள் யாழ்ப்பாணம் பண்டிதர் ரொபேட் நியூமன் சொல்லிய வெண்பா பின்வருகிறது.

“சன்மார்க்க போதினியாய்த் தானே யுருவெடுத்த நன்மார்க்க போதினியே ஞாலத்தில்—நின்னுருவம் என்னவா போல விருந்தாலும் லென்றாலார் தென்னுந்நிழல் பாகுருனின் சீர்”

இப்பத்திரிகை, முன்பு மாதத்துக்கொன்றுகவிநூற் பின் மாதத்துக்கொண்டாயும் இருபக்கம் இங்கிலீஷாகியும், பின்பு ஒருபக்கமாதத்திரம் இங்கிலீஷாகியும் இற்றைக்கு நாற்பத்தைந்துவருமாய் நடைபெற்று நாற்பத்தாரும் வயசையங்கண்டிருக்கிறது. இவ்வளவு நெடுங்காலம் இடையறாது ஒரு வரம் தனித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்ட வேறு ஒரு பத்திரிகையாழ்ப்பாணத்திலில்லை. இலங்கையிலுமில்லைப்போலும். யாழ்ப்பாணத்தில் இதற்கு வயதில் முதத்தவைகளான “உதயதாரகை”யும் “சத்தியவேதபாதுகாவல்” னும் தனி-ஆட்களாலல்ல ஒவ்வொரு மிஷனல் நடத்தப்படுகின்றன என்றதை நாம் ஞாக்கும்போது, தம்பிமுத்துப்பின்னையின் செய்துமுடித்த அரியசெயலைப்போற்றிப் புகழாதிருப்பதெப்படி? அதுமட்டோ? பிற பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியர் வேறு, மனைச்சர் வேறு, அச்சுக்கடத்தலைவர வேறு என நிறுக்கையில், தம்பிமுத்துப்பின்னையோர் அச்சுக்கடம் நடைபெறுவதாய் வேலைபார்த்துவந்திருக்கிறார் இந்தவேலைகளை நாம் பின்னர் காணப்போகிறபடி வேறு எத்தனைபோது பொதுசன உபகாரமான முயற்சிகளையும், அரசினருடைய பதிவு, பராபத்திய வேலைகளையும், திருச்சபைக்குரிய அலுவலர்களையும் ஒருங்கே பார்த்துவந்ததில் அவர் சாமானியமான புத்தியும் திறமையுமுள்ள ஒரு மனுஷனல்லவென்றது மிகத் து

லக்கமாய்க் காணப்படும்.

தம்பிமுத்துப்பின்னையின் சரித்திரகுசனம் 33

“சன்மார்க்கப்போதினி”ப் பத்திரிகை சென்ற நாற்பத்தைந்து வருஷங்களாய் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செய்துவந்த நன்மைகளை எடுத்தோதுதல் கூடாதகாரியம். ஞேமை, மட்டசனம், மிகபாணம், பெரியோருக்கு மரியாதை முதலிய நற்குணங்களை வாசிப்போர் மனதிற்பசுமரத்தாணிபோற் பதித்துவிடத்தக்க விஷயங்கள் எத்தனையோ விதம் விதமாய்த் தோன்றிவந்திருக்கின்றன. அச்சுவேலிக்குத் தபாற்கந்தோர், வைத்தியசாலை, தவறணைநீக்கம் ஆகியவைகளை வருவிக்கவும், பொதுவில் ஆபவரிதீக்கம், றோட்டுக்கள் திறத்தல், உத்தியோகஸ்தர்கள் கைலஞ்சம் வாங்குந் துர்க்குணத்தை அடக்குதல் ஆகிய பல குறைகளை அரசினருக்கு எடுத்துக்காட்டவும் எத்தனையோ விஷயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. பத்திராதிபர் ஒரு உத்தம கத்தோலிக்கராயிருந்தபோதிலும், பொதுசன உபகாரமாய்த் தாம் வெளிப்படுத்திவந்த தமது பத்திரிகையைக்கொண்டு கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தாபிக்க ஒருபோதும் தேடவில்லை. பத்திரிகை எப்போதும் எம்மத்தவர்க்கும் சம்மதமான காரியங்களையே வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வந்தது. சமய தூஷணத்துக்கு அதில் ஒருபோதும் இடங்கிடாக்கவில்லை. சமயத் தர்க்கங்களும், ஏச்சுப் பேச்சுக்களும் எக்காலத்திலாவது வெளிப்படவிடாமல் பொதுவாய்த் துன்மார்க்கத்தை கண்டித்துத் தன் பெயருக்கு இணங்கச் சன்மார்க்கத்தையே எப்போதும் போதித்தக்கொண்டு வருவதாயிற்று. “சன்மார்க்கப்போதினி”யில் கலாவினோதர்களுக்கு உபகாரமாகவும் காலத்துக்குக்காலம் எத்தனைபோ நல்ல விஷயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. பல சித்திரக்கவிகளும் கோற்றின. இவற்றுள் தம்பிமுத்துப்பின்னையோர் மே பாட்டும் இயற்றி, அச்சம் வெட்டி வெளிப்படுத்திய இரு துவி நாகபந்த வெண்பாக்கள் பின்வருமாறு:

ஆதிபரன் றுளை யாசைமிகச் சோவதன
லேத மதமொரு மிப்புவிற்பிற—நீதிஸைச்
செவ்வாய்கு மேதவருச் சீருவா சீர்வளங்க
ளெல்லா மருளுத மீது.

வான பரனுதவி வந்ததிபன் நீதறவே
யினமற மேகுமே யிப்புவிற்பிற—லானோர்க்கே
நீதிவழி யாகுகுமே நேர்தனிரு வாரக்கருட்செய்
போதினிரீ யிங்குவந்த போது.

சித்திர கவிஞர்க்குப் படம்வெட்டுவதில் தம்மக்குள்ள திறமையை ஒருமுறை இராச சமுதத்திலும் காட்டுகிறவரானார். இராமநாதபுரத்தையாண்ட பாற்கரச்சதுபதி மகாராசார்பேரில் உடுப்பிட்டு சிவசம்புபுலவர் பாடிய தேர் வெண்பா, இரட்டைநாகபந்தம் ஆதிய பல சித்திரக் கவிஞர்க்குத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே மரத்தில அச்சுவெட்டி வெகு அழகாய்ப் பதித்துக்கொடுத்தார். புலவர் செதுபதி சமுதத்தக்கு அப்பதிப்பைக் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்துப் பரிசுபெற்றபோது, மகாராசார அத்தனை அச்சிட்டவரை மிகவும் மெச்சிப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறவரானார். இவ்வாறே கனம். தானியேல் வேலுப்பிள்ளை இப்போது தம்பிமுத்துப்பிள்ளை அதற்குரிய கணிக வடிவங்களைத் தாமே வெட்டிப் பதிப்பித்ததைப் புகழ்ந்து ஊர்த்துறை நீதவான் உவைமன் கதிரவேற்பிள்ளை தமது சாத்துக்களியில் 'கைக்குழுவடிவின் மயிருத்தப்பாதுறல் காண்வியப்பே' என்று மெச்சினார். 'சன்மாரக்கபோதினி' இடைபிடையே புதுக்கோலங் கொண்டபோது தம்பிமுத்துப்பிள்ளை பொதுவாய்த் தமது கையாலேயே பத்திரப்பெயரை விசுத்திரமான் எழுத்துக்கள் வெட்டி அழகுபெறச் செய்துவிடுவார்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தாம் உலகத்துக்குச் செய்துவந்த நன்மையைத் தம்முடைய வயோதிகத்திலும் விடப்படாது என்ற பிடிவாதமுள்ளவராய் இன்றைக்கும் "சன்மாரக்கபோதினி" யைப் பகையுபடியல்லாவிட்டாலும் பெருங் கைகட்டத்தோடு ஒருவாறு நடத்திக்கொண்டுவரக் காண்கிறோம். தமது பத்திரிகை என்னும் சன்மாரக்கத்தைப் போதித்துக்கொண்டு நிலைக்கவேண்டுமென்னும் அவாவோடுதான் தம்முடைய பெருமகனாரான சுவாமி ஞானப்பிரகாசரை இதில் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்று வெகு பிரயாசப்பட்டார். இதனாலேதான், அம்மகனார் தமிழ் இங்கிலாந்து பாரைஷ்களை மாத்திரமல்ல, சமஸ்கிருதம், பிராஞ்சியம் முதலியவைகளையும் கற்றுத் தேறுவதற்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்துகொண்டுவந்தார். இதனாலேதான் முன் "வச்சிர யந்திரசாலை" என்று வழங்குவந்த மது அச்சியந்திரப்பெயரை "ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை" என்று மாற்றிவைத்தார். இதனாலேதான் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குருப்பதவிக்குப்பாக முயன்றபோது அவ்வெழு கையாய்த் தடைசெய்தும் கிணூர், சன்மாரக்கபோதினியை இத்திணை அரும் விடாமுயற்சியோடு நடப்பித்துக்கொண்டு வருவதி

லே தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் பரோபகாரசிலம் மலேமேலேற்றிய தீபம்போலப் பிரகாசிக்கிறது.

எம் சரித்திர நாயகர் தம்முடைய ஊரிலும் சுற்றுக்கிராமங்களிலும் கல்வி விருத்திக்காக எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைபையும் இங்கு குறிக்கவேண்டும். அவரது பாலிய நாட்களில் அச்சுவேலிக்குத் தோலிக்க கிறீஸ்தவர்களுக்கு ஒரு தமிழ்ப்பாடசாலைதானும் இல்லாதிருந்தது. அங்கு சிறு பள்ளிக்கூடமொன்று உண்டாவதற்கு காராளபிள்ளை சூதாசப்பிள்ளை விதானையாகிய தம்மைத் தனரோடு தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடே காரணமானார்கள் என்று தெரிகிறது. அந்தப் பழைய பள்ளிக்கூடத்திற் படித்தவர்கள் அதில் நாட்டியிருந்த நான்கு கப்புகளில் இரண்டு தம்பிமுத்துப்பிள்ளை போட்ட கப்பு என்றும் இரண்டு விதானையர் போட்ட கப்பு என்றும் சொல்லப்பட்டு வந்ததை இன்றைக்கும் நினைவுகூர்வார்கள் அக்கவேலியில் இப்போது வேறொரு இடத்திலிருக்கிற கத்தோலிக்க புதுப்பள்ளிக்கூடம் சமீபகாலத்திலேதான் கட்டப்பட்டது.

அச்சுவேலி அமரிக்கன்மில்லன் இங்கிலாந்து பள்ளிக்கூடத்தை அடிபிட்டவரும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே. தம்முடைய பெருமகனார் ஊரில் முதன்முதல் இங்கிலாந்து மானியப்பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்விட்ட, அவருக்குப்பின் இப்போது அதிவண. ஆசிரவாதம் சுவாமி என விளங்குகிறவரான வட்டுக்காட்டை முதலுமரியார் மகன், விசுவடையார் மகன், மரியாம்பிள்ளை மகன், வஸ்தியாப்பிள்ளை மகன் குணசுப்பிள்ளை குமாரசாரகும் குருசமுத்துவும் பிறபிள்ளைகள் J. M. ஒருவரோடு போதகரிடத்தில் இங்கிலாந்து பாடங்கேட்டு அறைசாண்டேஷ் போதகரிடத்திலிருந்து வருவதற்க்கண்டு, முழு ஊருக்குறையாய்ப் படித்துக்கொண்டுவருவதற்க்கண்டு, அவசியமென்று கும் பொதுவாய் ஒரு அங்கிலோ பாடசாலை அமைக்கொணர்தார். ஆதலால் சாண்டேஷ் போதகரையுங் கூட்டிக்கொண்டு சாவகச்சேரிக்குச்சென்று மெஸ். L. V. கிளாமென்ஸ் என்பவரைக் கொண்டுவந்து அமரிக்கன்மில்லன் பாடசாலையிலேயே இங்கிலாந்து வகுப்புத் தொடங்கச்செய்துவிட்டார். இங்கிலாந்து கல்வி சபா சம்பந்தமுள்ளதாய் வரது என்ற எண்ணத்தோடு எம்மத்தவர்க்கும் சம்மதமாகத் தரிசிமுத் துப்பிள்ளை தொடங்கிவிட்ட வகுப்புக்களில், கிறிஸ்தவ சமயவியல்பங்களுங்

36 தம்பிமுத்துப்பின்னையின் சரித்திரகுசனம்

சுலந்துகொண்டதனால் அவரது சைவச்சிடுகிடுகிகள் லேறெரு இடத்தில் பொதுப்பள்ளிக்கூடமாய் ஒன்றை அடியிட்டுக் கொண்டு அதைக் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் தாபிப்பிலே விட மிக வருந்தினார்கள், இதற்காக அவர்கள் தம்பிமுத்துப் பின்னையின் துணையையாட, அவர் திருச்சபை அதிகாரிகளோடு நெருநாட் போராடியும் வாங்கக்கூடாது. ஏனெனில் புரூட்டெஸ்தாந்த சபைகள் பள்ளிக்கூடங்கள் மூலமாய் தங்கள் சமயத் தைப் பரப்புவதுபோல திருச்சபை எங்காவது செய்யும் வழக்கமில்லை இதைச் சைவர் அறிந்தே கத்தோலிக்க ஆதரவிலே தாங்கள் அடியிட்ட பொதுப்பள்ளிக்கூடத்தை வைக்க விரும்பினார்கள். பிறசமயிகளை மனந்திருப்பவதற்கு ஓர் கருவியாக திருச்சபை பள்ளிக்கூடங்களை நடப்பிக்கும், ஆனபடியாய் பின்னிகளுக்காகவே அவைகளை நடப்பிக்கும், வைப்பதற்குல் அச்சுவேலியில் ஓர் இவ்விலிஷ் பள்ளிக்கூடம் நியாயத்தினாலேண்டிய கத்தோலிக்க பின்னிகள் இல்லை என்ற நியாயத்தினால் திருச்சபை அதற்கு உடன்படாமற்போயிற்று. போகவே அமரிக்கனமிஷன் பாடசாலையே பெலத்து இன்றைக்கு ஊர்முதுசுக்கும் உதவுகிறதாட்சிச் செழித்தோங்கிக்கொண்டு வருகிறது.

அச்சுவேலிக்குத் தபாற்கந்தோரம் அரகினர் மருந்துச் சாலையும் வரப்பண்ண முத்தன்மையாய்நின்று உழைத்தவரும் தம்பிமுத்துப்பின்னையே, தபாற்கந்தோர் விஷயம் பல ஆண்டுகளின் முன்னரே அவரார் கைபிடிப்பட்டது, தமது அச்சியந்திரத்துக்குத் தொகையாக வந்துகொண்டிருக்கும் கடிதங்கள் பத்திரிகைகளை உடனுக்குடனே பெற்றுக்கொள்வதற்கும், தமது பத்திரிகை, கடிதம் ஆதிகவற்றை இலேசாய் அனுப்புவதற்கும் புத்தூரிலுள்ள தபாற்கந்தோர் துலைத்துப்போனதைக்கண்டும், முத்தன்முதல் ஒரு தபாலேற்கும் கந்தோரைத் திறப்பித்தார், அதற்கென்று தமதுகாணிகளுள்ளானில் ஓர் புதுக்கட்டடமும் அமைப்பித்தார், அதில் அவர் முத்தகுமாரன் செல்வத்துரை யே நிசுவிக் போஸ்மர்மரைய வேலைபார்த்துவந்தார், ஊவார்களெல்லாருக்கும் இதனால் வெகு செளகரியம் உண்டாயிற்று, தபாலேற்குக் கந்தோர் நாளடைவில் வளர்ந்துவந்தபோதும் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் தமது கட்டடத்தையே வாடகையின் டிச் சிலகாலம் அரகினருக்குக் கொடுத்து உதவினர்.

அச்சுவேலித் தபாற்கந்தோரைப்போல அரகினர் மருந்துச் சாலையும் தம்பிமுத்துப்பின்னையைய விசேஷ முயற்சியின்

பயனாயிற்று. தம் ஊரவர்களோடு வைத்திய உபகாரஞ்செய்யும் விருப்பு ஒருவருளும் இரண்டேருவருமல்ல இம்பதுவருஷம்வரையில் அவரிடம் உற்பத்தியானதொன்று. வாஸிய்யத்தில் வயார் விளான் வைத்தியர் தம்பியப்பா குமாரர் தம்பிமுத்து வைத்தியர், இளவாலை வைத்தியர் “பலையிற்றியாரியார்”, அச்சுவேலி வைத்தியர் வேலாயுதர் ஆதியவர்களோடு கொண்ட சிநேகிதத்தினால் தம்பிமுத்துப்பின்னையே ஏலவே தமிழ் வைத்திய முத்தில் சிறிது பழகியிருந்தார். மானிப்பாயில் கீரின் ஐயரால் வெளியிடப்பட்ட சில நூல்கள்மூலமாய் ஆங்கில வைத்திய முறையுஞ் சிறிது கற்றுக்கொண்டார். கொண்டதினால், என்பதாம் ஆண்டுவரையிற் தொடக்கமாய் தம் ஊரவர்களுக்கு இயன்ற வைத்திய சகாயமொன்றாம் இலவசமாகச் செய்கிறவரானார். தமது வைத்திய அறிவை விருத்தியாக்குவதற்காகவும் விசேஷமாய் ஆயுள்வேத நூல்களைச் சகலருக்கும் உபகாரமாய் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்காகவும் தம்பிமுத்துப்பின்னையே ஊரொங்கும் வாகடங்களைத் தேடியெடுப்பதில் பட்ட பிரயாசை சொல்லுந்தாமல்லை. அவரநியாத வாகடமும் இல்லை என்பதாம். இவைகளுள் அவர் தமது கைப்பொறுப்பில் மேல்வருகில் ஐந்தாம் அதிகாரத்திய சில வாகடங்களைப்பற்றி மேல்வருகில் ஐந்தாம் அதிகாரத்துடன் சொல்லுவோம். பழைய எடுகளைப் பூட்டிவைத்துக்கொண்டு செல்லுக்கிரையாக்குவதெழிய அலகைனை உலகோபகாரமாய் வெளியிடுதல் ஒரு போதும் இசையாத குட்டிவைத்தியர்களைப்பற்றி அவர் பலகாலும் முறைப்படைக் கேட்டிருக்கிறார். இந்தத் தூர்பெலத்துக் ஆளாகாமல் தாங்கள் வைத்திருந்த பழைய நூல்களை வெளியிடக்கொடுத்தோரை மிக மெச்சிப்பாராட்டவும் கேட்டிருக்கிறோம். சமீபகாலத்திலே பரமபதம் டைந்தவரும் காலங்கண்ட கனதனவானுமாய்கிய தம் பழைய சிடுகைர் வயாவிளான் தம்பிமுத்து வைத்தியருடைய சரமகவிகளில் ஒன்றில் எஞ் சரித்திர நாயகர் புலம்பிக் கூறுவது:

வயவை நகரின் மணியாய்க் கணிகம்
தபவு பொறையுறுதி தங்கும் - செயமருவு
தப்பறுசற் புத்திரனும் தம்பிமுத்துப் பண்டிதரை
எப்பொழுது காண்போ மினி.

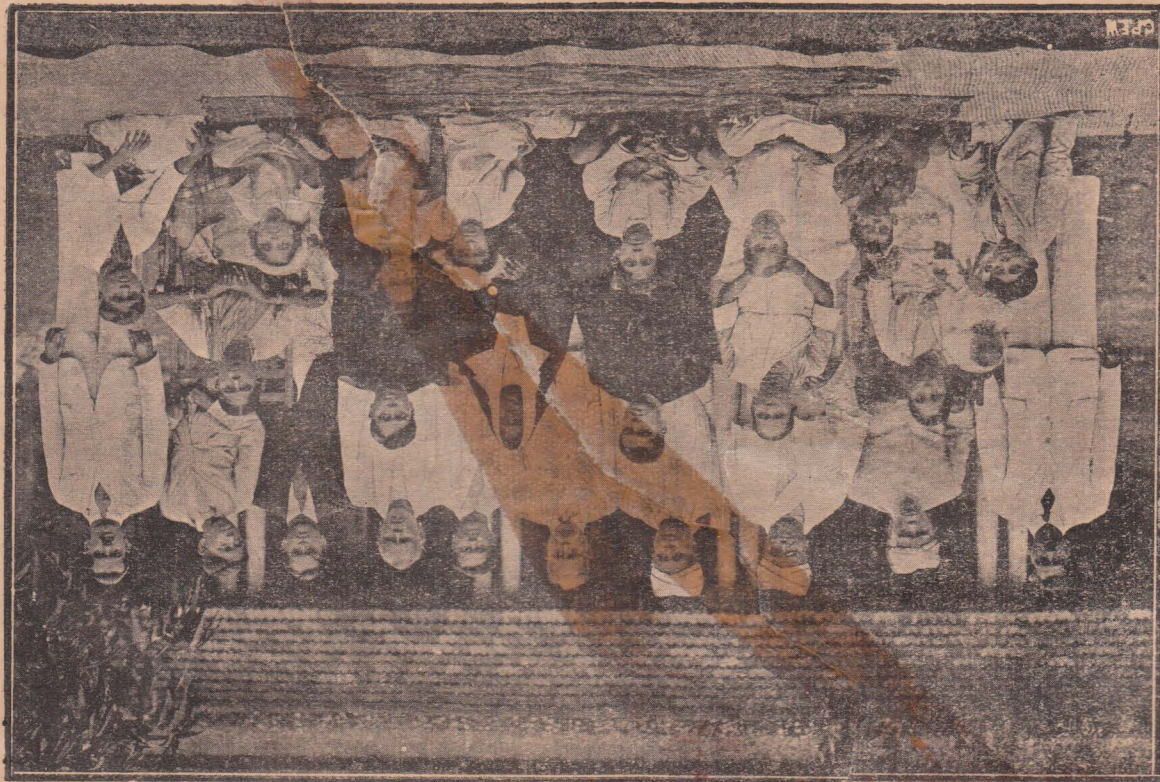
பின்னையுக்குத் தந்தைகொடாப் பேறுடைய வாகடத்தை உள்ளன்பா யீர்துபுக முற்றவனைக் - கொள்ளுநெறி
தப்பாத பண்டிதனைச் சற்குணனை இப்புவியில்
எப்போது காண்போ மினி.

வாகடம் வைத்துருப்போர் வைக்கோலின் பட்டடைநா யாக கிருப்ப தறிவோம்—தாமுடன் தப்பப் பிறர்நேசத் தக்கிதா லீபவரை எப்போது காண்போ மனி.

பொதுசன உபகாரத்திலேயே என்றும் ஈடுபட்டவராகையால், தப்பிமுத்துப்பிள்ளை அச்சகேவலிக்கு ஒரு அரகினர் யருந்துச்சாலை அவசியமென்றதை முன்னின்று காட்டி, ஊரீழ் பெரிய மனுஷரையும் உற்சாகப்படுத்தி அரசாப்தியாருக்கு மனுப்பண்ணுவித்தினால் அந்த நன்மையும் அச்சகேவலிக்குக் கிடைத்தது அச்சரியமல்லவே.

இவைகள் தவிர ஊர் முழுமையும் சேர்ந்த பொதுநல இயக்கங்களிலெல்லாம் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எப்போதும் ஒரு தலை யிடம் வகித்திருக்கிறார். அச்சு வேலிக் குடிவகைத் தவற்றையையிடும் குடுவோலைப்போட்டு எடுப்பித்தற்கு அவரே பிரதான காரணர் என்று சந்தேகமில்லாமற் சொல்லலாம். தாம் புத்தகக்களினிலும் பத்திரிகைகளிலும் ஓயாமல் எழுதிக்கொண்டுவந்த கண்ணங்கனிலில் மாத்திரமல்ல, எவ்வித மதபானத்தையும் ஒருபோதும் வைத்திராத தமது முன்மாதிரிகையினாலும், தமக்குள்ளுள்ள பெருஞ் செல்வாக்கினாலும், அவரே ஊருக்குத் தவறான வேண்டாமென்ற அபிமானத்தைக் கிளப்பிவிட்டவர். சரளனென்றாலும் பாத்தகம் என்று சொல்லுவதுபோல அவர் சிலவேளைகளில் எழுதியும் பேசியும் வந்தது நடுநிலைமையில் என்றே தோற்றினாலும், வளருஞ் சரத்தியாகிய வாலிபர்களை நோக்கியே அவர் இப்படி அறக் கடுமையான நியாயம் பேசினதினால் அவருடைய பரோபகாரசிரந்தை வெளியாகிறது. மிதபானமல்ல, அமிதபானம் அல்லது குடிவெறிதான் பாதகமென்பது அவரையாததல்ல. ஆயினும் மிதபானஞ் செங்கீரமென்று தொடங்கித் தினவெறியராய்ப்போவோருக்கிரக்கியே அவர் தவறானே முற்றாக வேண்டாமென்று கங்கணங்கட்டினோன்று காண்கோமே.

இதைப்போல தேசநன்மைக்குரிய மற்றச் சகலவிஷயங்களிலும் தப்பிமுத்துப்பின்னை தம்மூரவர்களுக்கு முகாயையாக வின்று வேலைசெய்திருக்கிறார். அச்சவேலி ஐக்கியநாணயசங்கத்தாக்கு அவரே அக்கிரகணரானார். கிராமக்கோட்டுவிஷயங்களிலும் அவர் ஆலோசனையே எவராலும் மதித்துத் தேடப்

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் மருகர் வண. வ. பிலிப்புச் சுவாமியார் குருவபிஷேகம்பெற்ற அச்சுவேலிக்குவந்தபோது
அவரின சகோதரர் சகோதரிகள் மைத்துனர் அவர்கள் குடும்பமாதிய இனசனர்களுடன் எடுத்தபிரதிமைப்படம்.

பட்டது. பிரதரிதித் தெரிவுகாலங்களில் அவர் ஊரில் பெரிய இராட்சதனாகக் கணிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார். ஏரண்மை கைத்தொழில், வர்த்தகம் இவைகளிலெல்லாம் அவருடைய முன்மாதிரிகையானது நாட்டைத் திருத்திச் சிறப்பித்திருக்கிறது. இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொன்றும் விரித்தெழுதப் புகுவோமே யானால் இச்சிறுசரித்திரம் கைக்கடங்காமற் போய்விடும் என்றதினால் இவ்வளவில் நிறுத்துகிறோம்.

தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள தமது சுற்றத்தவர்களுடைய முன்னேற்றத்துக்காகத் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை செய்தவைகளுள்ளும் சிலவற்றை வங்கு எடுத்துக்காட்டாமல் விடப்படாது. ஏழைகளாயுள்ளவர்களுக்கு அவர் தமது பரந்த காணிகளில் வேலை கொடுத்தும், பல பாலியர்களைத் தமது அச்சுக்கடத்தில் வைத்துப் பழக்கி உதவியும் முன்னேற்றச்செய்தார் பொதுக் கல்வி விஷயமாய் அவரது பத்திரிகையாலும் புத்தகங்களாலும் அவர் சுற்றத்தவர்கள் அடைந்துகொண்ட விருத்தி இவ்வளவு அவ்வளவு என்றில்லை. மனதைத் திருத்தி மேலான இன்பங்களை நாட்செய்வதற்கு நல்ல ஒரு தூண்டுதலான சங்கீதத்தினால் தம்மவர்களுக்கு முன்னேற்றத்தை யுண்டாக்கக்கருதிப் பல நாடகங்களைக் கருநாடகமெட்டிலும் டிரூமாமெட்டிலும் தாமே பாடித் தக்க அண்ணுவினைத் தமதுசெல்லில் அமைத்துப் பழக்குவித்து அரங்கேற்றினார். அவரது வாலிபப்பிராயத்திலே தான் அச்சுவேலியிலே கத்தோலிக்கருள் எவ்விதநாடகமாவது அரங்கேற்றத் தொடங்கினது என்று தோன்றுகிறது. முதல் நாட்டுப்போங்கில் தேவசகாயம்பிள்ளை நாடகமும், மூவிராசாக்கள் வாசாப்பும் அவரை ஒவ்வொரு நாடக பாத்திரமாகக்கொண்டு நடைபெற்றன. பின்வந்த கருநாடகப்போங்கில் எஸ்தாக்கியார்நாடகமே முதல் அரங்கேற்றப்பட்டது. அது யாழ்ப்பாணம் முழுதும் பிரசித்திபெற்றவொரு நாடகம். அந்தப் பிரசித்தியினால் நாடகக்காரர் அச்சுவேலியினின்று மானிப்பாயிலும் போய் ஒரு களரி வைத்தனர். யாழ்ப்பாண நெயில்வேக் கம் மிற்றியார் கொழும்பிலிருந்து வந்தபோது சேர். இராமநாதனையோர் கேள்விப்படி யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திலும் நாடகத்தின் ஓர்பாகம் அவர்களுக்கு உபசாரமாய் நடித்துக் காட்டப்பட்டது. கருநாடகப் போங்குபோய் ஊரில் இர்திரசபா, டிரூமா எனும் புதுப்போங்குகள் வழங்கலானபோது, தம்பிமுத்துப்பிள்ளை ஞானசவுந்தரி நவரஸசபா, யோசேப்பு டிரூமா ஆகியவைகளைப் பாடி தம்மூரவர்கள் நடிக்கச்செய்தார்.

இதுபோல காலத்துக்குக்காலம் தம்மவர்களுக்கு வேறு வகையான அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய பொழுதுபோக்கும் கொடுக்கும்பொருட்டு, செப்படிவித்தைகள், கண்கட்டிவித்தைகளைத் தானும் மாலைக்காலங்களில் அணிவகுத்துச் சகலருக்கும் பிரீதிபை உண்டெண்ணினார். இவைகளுள் சரீர்பெலனைக் காட்டுகின்ற வித்தைகளிற் தம்பிமுத்துப்பிள்ளைக்குக் கையாளாயிருந்த கன்பாறுபிள்ளையின் பெயரை இங்கு காட்டாமல்விட மனமேவிலலை. இவர் புசபலத்திற்போல விகடத்திலும் தமக்கு ஒப்பு உயர்வில்லாதவர். வித்தைகாட்டும்வேளைபார்ப்போரெல்லாம் விழுந்துருண்டு சிரிக்கச் செய்வார். இவ் வித்தைகளால் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சுற்றத்தவர்களான குடும்பங்களுக்கு மனோகாமான பொழுதுபோக்கும் குதுகலமும் உண்டாவதாயிற்று.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

பத்திரசப்புலவரும் பதப்பாசிரியரும்.

எஞ்சுரித்திர நாயகர் லோகோபகாரமாய் இயற்றித்தந்த நூல்களையும், பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவைகளையும்பற்றி இனிச் சுருக்கமாப்ச் சொல்லுவோம். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சிறுவயதிலேதானே கவிபாடத்தொடங்கிவிட்டார் என்று கண்டோம். கவி பாரிவதற்கு அந்நாட்களில் சிற்சில ஊர்களிலே இருந்த துணைக்கருவிகள் தற்காலம் அற்று மறைந்து போகிறதைக் காண்பது விசனமானகாரியம். முற்காலம் பள்ளிக்கூடங்களின் பர்டங்களும எல்லாம் கவி, வீட்டிலுங் கவி, வேலைத்தலங்களிலுங் கவி குரக்கண் நடுகிறவர்கள்கூட:

பள்ளத்தி பள்ளன் எங்கெடி போட்டான்
பள்ளம் பார்த்துப் பயிர்செய்யப் போட்டான்

என்று தெர்டங்கூற பன்றா முதலிய கவிகளைப்படி இசைத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாய் வேலைசெய்வார்கள். ஒவ்வோர் விசேஷத் தருணங்களில் புலமையுள்ளவர்கள் பாடிவிட்ட அடிகளையும் பாலர் முதற் பெண்களீராகப் படித்துக்கொண்டு திரிவார்கள். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சிறுவயதில் வாய்ப்பாடமாக்கிக்கொண்ட இப்படிப்பட்ட பல பாவடிகளுள் இரண்டொன்று இன்றைக்கும் சிலரது ஞாபகத்திலிருக்கிறது. ஒன்று வந்தவாலாறு இது. பழையபேரையிலின் வடக்குவாயிலில் ஓர் துனமாகக் ஸ்திரீ தின்று உட்புகுவோருக்குத் திருத்தியீனத்தை வினைத்தமையால் அத்தூநடைக்காரியான ஸ்திரீக்கு அறிவுருடாக யாரோ இயற்றிய ஒருபாட்டு அந்நாட்களில் எல்லா வாயிலுமிருந்து இன்றைக்கும் தலைமுறை தலைமுறையாய் ஊர்ப்பையன்களாற் பாடப்பட்டுவருகிறது. அதின் சிலசீர்கள் பின்வருகின்றன:

எங்கேபோகிறீர் போகாதேகதில்லும்
என்போகிறீர்கோயிலுக் கெசனானைச் சொல்லும்
சங்கைகெட்டவன் ஈயொருவேசை
தன்மவாழ்வில் உனக்கென்ன ஆசை
கன்னந்தெறிக்க ஒதுக்கியபாக்கு
கள்ளிஉனகென்ன போர்வைமொட்டார்க்கு
வடக்குவாசலிற் பனைபேலதிற்பான
வாங்குகதில்லென்றாற் புலிப்பாய்ச்சல்பாவான் என்றேதே.
இதையும் சரித்திரநாயகர் படித்துவருவார்.

இச்சம்பவம் நடந்தஇடம் புதிதாய்க்கட்டின கோயிலில்ஒன் றில் என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். புதிதாயியற்றிய கோயி லொன்றில் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பிரசித்தவணக்கம் நடந்திரா தாகையாலும் பலவாயில் விட்டுக்கட்டிய கட்டிடமாயிராதா கையாலும் தற்போது கிலமாயுள்ள பழைய கோயிலிலே யே வடக்குவாயில் தெற்குவாயிலிருந்து அடைபட்டமையாலு ம் அது நடந்த இடம் பழைய போத்துக்கீசரின் கோயிலின் நே தெரியவருகிறது. ஆதலால் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் நடந்த சம்பவத்தையும் சுருக்கக்கூறுகிறோம்.

ஒல்லாந்தர் அச்சுவேலிக்கு வந்தபோது கத்தோலிக்க ஆல் பத்தை புரோட்டஸ்டன்டாந்த ஆல்பா க்கிப்பக்கத்தவர்களையும் அடைத்து பலிபிட த்தையும்கேள்வி விடாக்கி அடுத்தார் வில்லையும் அடைத்துவிட் டார்கள். ஆனால் சிலர் மனம்மாறாமல் ஒல்லாந்தரின் வருகை யறிந்து வடக்கிழக்கேயுள்ள (இராசசிங்கமுதலியார் வீட்டுன்பார் கள்) ஓர் வீட்டில் அங்கிருந்த சுருபங்களைக் கொண்டுபோய் வைத்து இரகசியவஸூக்கள் செய்துவந்தார்கள். பின் பு தற்போதுள்ள கோயிலுக்குக்கீழ்க்கே சமீபத்திலுள்ள பழங்கு ருசடி என்னும் இடத்திற்குச் சுருபங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு அங்குதான் ஆராதனைநடந்தது. பின்னரே தற்போதிருக்கும் இடத்தில் கோயில் கட்டப்பட்டது.

பின்பு ஆங்கிலர்களால்தில் தற்போதிருக்குங் கோயிலைக் கட்ட ஆரம்பித்தபோது, கோயிலுக்காய் ஓர் தவசியவளவில்லி ன்ற வேம்பைத் தருப்படிக்கேட்க அவன் மறுத்துவிடவே அத் தருணம் இன்னுசித்தம்பிப் புலவர் ஓர்பாடலைப் பாடினார். அடு த்தநாள் அந்தத் தவசிவந்து தான் இரவில் ஏதோ கனவுகண் டதாயும் உடனே அதைத் தறித்தெரிந்து அடுக்கப்பட்டிருந்து. அ கொண்டதால் அதைத்தறித்து அறிந்து அடுக்கப்பட்டிருந்து. அ தைத் தம்பிமுத்துப்பின்னே காலத்திலேயே பாவிக்கப்பட்டதி னால் அதைக் காணுந்தோறும் அவர் இக்கவியைப் படித்துவ ருவார். அவர் காலத்திலேயே அம்மரம் எடுத்து வேலைசெய்ய ப்பட்டது. அதுவமாரமுறு:

எராளனிரப்பவனை யொருவேப்பமரங்கேட்க வில்லெயென்று (ரூண் பராரும்வேந்தனுக்குப் பைந்தொடியந்தானும்போய்ப் பகர்வோமென் னாரும்புகழிலங்கை நகர்க்கிரக்கைப்பிதாவேயுன் னருளினாலே நேரானலகவவன் நெஞ்சமிரங்கக்கிருபை நிறுத்துவாயே.

வேறும் அவர் காலத்தின்முன்பாடிய பலகவிகளையும் பாடி வருவார். அவைகளில் ஒன்று வருமாறு:

ஒருவர் புதிதாய் விவாகம்முடித்து வந்தபோது மாமியார் மாட்டினத்தில் நூல் நூற்பதைக்கண்டு அவனுக்குப் பிழம்பா யிருந்த ராட்டினத்தை எடுத்தெறிந்துவிட்டதால் அவள் இ ன்னாசித்தம்பிப் புலவருக்கு முறைபிட அவர் எழுதிய விருத் தம் வருமாறு:

கரிநிறமுக்கத்தின் நரைதிரைபாப்பக் கதமொடுகுறுமுழிபாட்டக் (த் கண்டவர்களைக்கொண்டலினிருள்போற்கடிதுவாயிற்றுமெபிதுங்க தரிடதிருந் மென்விசைசெல்லுத்தத் தையலர்க்கேட்டுளமகிழத் (க்க தன்னிலிங்காரிங்கிலெயன்றெண்ணச்சமர்த்தன்றென்னநவம்மதி நரியரிபிடத்தி லடைக்கலமெனப்பேய் நாட்கழிந்திருந்ததின்பின்பு நானெனுங்கவத் தாலதவொழிந்து நாசமாய்ப்போனதுபோல எரிசுடரெறிக்கும் புவிதனிலெனக்கிங் கெகிகிரிகளிலெயனநினைநாய் ஏழுமீபேம்பா டார்ப்படப்போறார் எண்ணமேமறந்திடுவாவே

இதையும் வேறொருபாட்டையும் தம்பிமுத்துப்பின்னே ப டித்துவருவார். மற்றப்பாட்டு வசைப்பாட்டாயிருத்தலால் வீட ப்பட்டது.

மேலும் இன்னுசித்தம்பிப் புலவன்பாடிய ஆறுமுகச்செட் டியார் நாடகம் இவர்க்கு வாய்ப்பாடமாயிருந்தது. அதில் மு த்துவேலுச்செட்டியார் மலையாளத்தில் திவானைக்கண்டு ஓர் மு த்துமாலையைக் கொடுத்ததினால் மலையாளத்து இராசரவுக்குத் திவான்சொல் தரு வருமாறு:

மன்னவர்கள் மன்னவனே மலைநகரளரசே
மருவலர்கள் புகழ்சாக்கார் மகிபனேசீர்க்களும்
தென்னிலங்கை ககிலுறந் தேசிகரில்வலியன்
தினமும்மனப் பிரியமுள்ளான் செட்டியாறுமுகவன்
பெய்யும்மழை போலரிதியம் பெருஞ்செல்வமுடையன்
பிரியமக னிவர்தமது பேரும்முத்துவேலன்
ஐயமில்லைப் புகையிலைக்கே யவர்க்களிப்பீர்முதன்மை
ஆகுமலியா பசரியிங்கே யணுகலிவீரர்கோடுமை

என்பதே. இவைகளைப்போன்ற கவிபிற் பலவற்றைக்கற்று முன்காட் டியபடி சிறு கவிகளியற்றப் பழகிக்கொண்டு வருகையில் மாத கற் புலவன் சீமாலையார் வந்து எழுதிக்கொடுத்துப்போன திபைப்பாட்டுகளுக்கும், தேம்பாவணி கற்பதிற்கொண்ட பிரீதியு ம் தம்மைப்பாறியாமலை அவரைக் கவிவாணனாக்கிகிட்டன், திரை விருத்தங்கள், கிர்த்தனங்கள் இயற்றுவதோடு ஞானசுவந்திரி

தம்பிமுத்துப்பின்னின் சரித்திரகுசனம்

தம்பிமுத்துப்பின்னையின் “சன்மார்க்கசுதக்”த்தில் ஓர்விருத்தம் முன்னெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். சதகம் முழுதும் பொருள் நிறைந்து இன்சுவை பொங்கித் தலும்புகிறது. அவற்றுள் மேலுமொரு விருத்தம் வருவது:

பெரியோர் பெருமைகூர்.

காவோலைககலெனு மல்லாற்குருத்தோலை கலகலத்திடுவதுண்டோ கலினுற் பரபரத்திரம் வெறுமையறினல்லா துகமல்லிசைவரவரிலலதுமோ பாவானவோசைசெவண் கலமொலித்திடுமலாற்பதியுமொரு தமிடுமோ பற்றுதகுடநீர் தளம்பிடுவதல்லாது பரவிநிறைநீராகமோ பூவானதிருகுறும் புத்தியுளபுல்லர்கள் புகழ்ச்சிபேசுகிடுவதென்கும் புந்திபொரையாதியன சிந்தையிலடக்கியே புகழ்மேவியிலிவனரும் கோவானபெரியர்தமை மேன்மைபேசிடமனங் கொள்வரென்கொள்ளர் களை, குறைவற்றவர்க்காக ருறைவற்றசன்மார்க்க கூட்டமுமொபரி யோர்களை.

இச் சதகத்தைக்காட்டிலும் அதிக கனிவுகொண்ட பாடலாகிய “சன்மார்க்க அந்தாதி”யில் பின்வரும் பாடல்களைப் பாடி மகிழ்க.

புழுவும் மலமுஞ் சலமுஞ் சனியும் பொருந்துமித்தக் கழிவுற்ற பாழுடம் பைப்பேணி யென்பலன் கண்டனையே அழிவுற் நிடுபவர் தம்மைக்கண் டேனு மறம்புரியத் தெனிலுற் நிடுமனம் வாராத தேது தெரிந்திலையே.

தெரிந்திலையே யெமெய் வழிநூ லறியத் தெரிந்துமகம் பொருந்திலையே யெதவம் பூண்டு பரணப் பொருந்தமனம் பொருந்திலையே யெயன்பு மேவி யுளத்தில் மிளிர்சுடர்விட விடரிந்திலையே யெபரணே ச மிழந்திட லீனமேதே.

சனம் தாம்பலி பேசியல் வாச வினிமையுற்றும் மேனி மினுக்கியும் வீரமொ டுஞ்செல்லும் வீம்பர்களை கூனித் தடியும் பிடித்தே யடிக்கடி குந்திக்குந்திக் கானில் விழுந்துத் தவழ்ந்துத் செல்வோரைக் கண்டிடுமே.

சண்டிடு மேயிந்த மாய வலகத்தின் காட்சிகளைத் தண்டிக்கை யெறித் தரணியை யாண்ட தலைவரெங்கே என்மிகை மேச்ச விருந்த திரவியர் யாருமெங்கே மண்டல வாழ்வுகள் வானினின் னென்ன மறைந்திடுமே.

மறைந்திடு ஞானமும் வாய்மையுந் தூய்மையும் வையகத்தில் அறைந்திட வல்லவ ருண்டுகொ லாவவ ராருரையைக்

44 தம்பிமுத்துப்பின்னின் சரித்திரகுசனம்

அம்மனை முதலிய எட்டுப்பிரதிகளில் எதுகைமோனை சிதைவற்றுச்சுக்கிடைந்தவைகளைத் திருத்தியெழுதவும் முயற்சித்தார். இப்படி வரலாயதிலேயே எம் பத்திரசப் புலவரும் பதிப்பாகிய பரும் மெல்ல மெல்ல உதயமானதைக் காண்கிறோம்.

தம்பிமுத்துப்பின்னின் எல்லே பாடியவைகள் எப்பாலாகும் எனில் விளங்கிக்கொள்ளத்தக்க தெளிபொருளுள்ளவைகளாய் சங்கீதமெட்டில் செய்யப்பட்டன. ஆக்கியோன் ஒருகையில் எட்டின் காப்புச்சட்டங்கள்போன்ற இரு மெல்லிய மரச்சட்டங்கள் அடுத்தபிடித்து மறுகையால் அவைகளில் உருவித் தட்டிக்கொண்டு தமது கீர்த்தனைகளைப் பாடுவதைப் பலமுறை கண்டிருக்கிறோம். அவ் ஆதிகாலக் கீர்த்தனைங்களுக்கு உதாரணமாக இங்கு ஒன்று தருகிறோம்.

மனதோடுசாவதல்.

கலித்துறை.

வானிடை தேன்நிழைமறைப்பின் போலவும் வாருகியிற் ருனெழுந் தேயின் நகர்நீர்க் குமிழி சமானமுமாய் மாநில மீது மனுடரின் வாழ்வு மறைதனிசம் எனிதெண் ணும் விடர்புநிற் தரையென தேழுகொஞ்சே.

தாளம் சாப்பு.

இராகம் மலையாமி.

பல்லவி

இப்படியோ அலைந்தாய்—நெஞ்சேவீணில்

இப்படியோ அலைந்தாய்

சரணங்கள்

ஒப்பில்லாதநாதன் கற்பனைகளேமீறி

இப்புவியிலலைந்தாயா—எங்கும்

ஒடியேபல தீமைகளேநித நாடியங்கி கோடியேமனங்

கோடியென்று மலைந்தாயா

கொஞ்சுகினியழக வஞ்சியர்மயல்கன்கைக்

கொண்டுநித்தமலைந்தாயா—மிரு

ஞள்ளமனமுறு களவர்களினொடு உள்ளமுங்களி கொள்ளநாயே

சுன்னினுக்குள்ளிலைந்தாயா

கண்டபடிமதுவை யுண்டுநெருத்தெருவாய்ச்

சண்டையிட்டுத்திநிந்தாயா—மிரு

கரவடத்தொடு பிறரகத்தினில் விரவியற்றிடு பொருள்சனைத்திரு

டிடத்தினேந்தேயலைந்தாயா

இப்படி

குறைந்தி டிழிமொழி கூறிப் பழித்ததி கோட்டிசெய்வார்
நிறைந்தி டிழல்கொ ணிரயத்தில் வீழுவர் நிச்சயமே.

வச்சய மொர ணங்கன்வன் போல்வந்து நேர்ந்திடுதல்
அச்ச முடனதை யாகத்தெண் ணை வமர்ந்திடுவீர்
எச்சனர் தாமுமிப் பூயின் மேற்செய்யு மீனபவ
விச்சையி லுலிரை யாவர் கொடிய வெரிதனக்கே.

தனக்கென் றிருந்த தகுமா ளிகைபிறர் தம்வசமாய்
மனத்தன் புறச்செலக் கண்டிலே யோவிர்த வைகத்தில்
தினத்துஞ் செயித்துத் திருப்பர னார்பதந் தெண்டனிடில்
சனத்த பாகதி மீதினை வீட்டினைக் கட்டுவரே.

கட்டுவென் வீடொன் று காணியும் வாங்குவென் காணிக்குள்ளே
வெட்டுவென் கூபமென் றெண்ணி யிருக்க விரைத்திறுதி
கிட்டி மரித்திடல் கண்டும் புவிச்சுகங் கேடெனவே
விட்டு விடவிலை யேபுல யாசைகள் வீண்மனமே.

இவைகளுக்கினமான வேறொரு தூலாகிய “புழமொழிப்
போதனை”யிலிருந்தும் இரு மாதிரிப் பாடல்களைத் தருகிறோம்.

சுவர்க்கத்தல் கோட்டியுந் தொண்டமானுந் சரிதான்.

தவத்தூற்ற்பேர்கனையே பகிடிசெய்வாச்சாதிவிய்யா சங்கன்பார்ப்பர்
அவத்தமுறுமடிமைகொள்வர் அங்கியர்மேலிர்க்கமுறார் அருகுறமற்
றவிர்த்திடுவர் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைநேசியாத் தவறுசொல்வர்
சுவர்க்கத்தத்திரோட்டியொடுதொண்டமானுஞ்சரியாய்ச்சுகிப்பர்தானே.

ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்.

தானைக்குத்தனகர்த்த னெனினுமற்பகாரியத்திற் றவறுசெய்வான்
ஞானத்தையடைந்தவருஞ் சிலசமயமுலகமதில் நாட்டக்கொள்வர்
வானத்தின்சூரியனுங் கிரகணத்தால்மனுடருக்கு மறைந்துபோகும்
ஆனைக்குமடிசறுக்கு மென்றுமுன்னோர்நாள் லைநந்திட்டாரே.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளையுடைய இசைத் தமிழ்ப் பாக்களின்
அழகையும் கருகலில்லாத பொருளமைதியையும் தடைப்ப
டாத ஓசையையும் பத்தித் திறத்தையும் அவரது “சத்தியவே
த பத்திக்கிர்த்தனை”யிலும் விசேஷமாய் அதிலடங்கிய தேவார
ப்பண்களிலும் நயம்பெறக்காணலாம். இரண்டொரு உதாரண
ங்களை இதன்கீழே தருகிறோம்.

இரட்சிப்பு வாஞ்சை.

(பண்-யாழ்மற -மேகராசகத்திற்கீச்)

(மாதர்மடப்பிடியு)

ஆதிம டக்கொடியு மவ னன்ப னுமமலன்
அறை முறை நெறி தவிர்த் தாகாமி யஞ்செய்ததால்
மேதின் மீதினிலே பவம் மேவ ஆவலுடன்
விதிப் படி சிறப் புறு மெல்லியல் தன்னிடமாய்
நீதிநீ றைவேற வந்து நீண்ட சிலுவையிலே
நெறி முறை யுற வயிர் நீத்தடி யோர்க்குற்ற
கோதினை நீக்கியே யன்பு கூர்ந்த கோமானே
குறை யற நெறி யறக் கூட்டிரட் சிப்பாயே.

(திருத்தகண்டகம்)

தொடக்கமுடி வில்லாத தூயன் னன்னத்
தூட்டருளத் தமராத மட்டில்லானைக்
கடக்கரிய முதுபவத்தைக் கடத்துதற்கு
கருதியே திருவி க்கங் காட்டிலானே
அடக்கவொடுக் கந்தாழ்ச்சி பொறுமைமேலி
அம்பரத்தை விட்டிந்த வவனியீது
மடக்கொடிபால் வந்துதித்த மகிமைமயானே
வணங்காத நானெல்லாம் வானசுரானே.

மன்னுயிரை மீடேற்ற வந்திட்டானே
மாண்புடைய வற்புதங்கள் வழங்கினுனைத்
தன்னுயிரைப் பலிகொடுத்த தயாளத்தானைத்
தத்துவவத் தம்போதஞ் சாற்றினுனை
மின்னுபர கதிவழிக்கு நடத்துவானே
யிக்கதிரு மறைவிளக்கும் விமலன் னன்னே
என்னுயிருக் குயிரான எம்பிரானே
என்றுகொளோ கண்குளிரக் காணுகானே.

விரித்தானைத் திருமறையை யடியர்பாவம்
விலக்கிடமுண் முடியதனை விரும்பிச்சென்னி
நரித்தானை யுலகசக போகமெல்லாந்
தவிர்த்தானை நமக்காகத் தருவைத்தே தான்மேல்
பரித்தானைச் சிரித்தாரைக் கடிந்திடாமல்
பாதகருக் காயிரந்து சிலுவையீதில்
மரித்தானைத் திரிதினத்தி லுயிர்த்திட்டானே
வணங்காத நானெல்லாம் வானசுரானே.

(பண்—காந்தாரம்)

சேவர்களுக்கு முதுநாட்டிச் சேர்ந்தபிணி களையோட்டி யாவர்கட்கும் வழிகாட்டி இரட்சணியந் தணைத்தி யாவலினை களையீட்டிப் பரகதிவாச லிற்கூட்டி ஆவலூட ன்ருன்குருவை யாகத்திற் கண்டேனே.

(பண்—நட்டபாடை)

அத்தர்பரஞ் சோதியரு லோனேசரு லேசர் நித்தாநிந் தானையரு ணிரைப்பாயென் னைப் புரப்பாய் செத்தாரிடை சென்றுசெய லேமாயக் காலம் உத்தானமா னுயேசேவ உயிரிந்தருள் வாயே.

(பண்—காந்தாரம்)

(மர்தார்பிறைக்கண்ணி)

எல்லையல்லாப்பவந்தீர இப்புலியோர்கரை ?சர் ளெல்லையெனுமபேயா மேலிலின்னோந்திரன்சார் புல்லையிலாவார பொங்கமதாய்வந்தசேர தொல்லுலகுயந்தன்புகடர்ச சோதிதிருமுக்கங்கண்டேன் கண்டேனவந்திருத்தேதங் கபாலமலையிசைகண்டேன்.

“சுகுணநெறிப்போதம்” இந்நிரையிலுள்ளது இவைபோல் லே “நத்தால்கீர்த்தனம்” “அர்ச்சு. குசையப்பர் பதிகம்” “கீர்த்தனம்” “திருவாசகப்பதிகம்” “திருமுருகத்தமிழியரிமேல் கீர்த்தனம்” “சங்கீதப்பாக்கள்” “மரியமனன் தோத்திரக்கீர்த்தனம்” “தேவதாயார்பேரில் பஞ்சபட்சித்தனம் கப்பற்பாடும்” “அர்ச்சு. அந்தோனியார்பேரில் புலம்பலும் கீர்த்தனமும” “அந்தோனியார் பதிகம்” “தலைவில் அர்ச்சு. அன்னம்மா” “அந்தோனியார் பதிகம்” “தேவமார்தாவின் புலம்பல்” “விபர ள்பேரில் தோத்திரப்பா” “தேவமார்தாவின் புலம்பல்” “விபர குலமாதாவின் ஒப்பாரி” “வியாசுலாமாமி விசனசாகம்” “வி யாகுல ஒப்பாரியும் புலம்பலும்” “போஞ்சின் ஆண்டவர்பேரி ல் பிரஸபகவிதை” என்னும் பல பாக்களையும் இயற்றிப் பிரசுரித்தார். பின்னும் அவ்வப்போது திருநாட்கள், பெருநாட்க ள், பெரியோர்வாஸு, மங்கலம், அமங்கலங்களில் அவரையற்றிய பாக்களுக்குக் கணக்கில்லை. நினைத்தவுடனேயே ஓர் முலையிற் போயிருந்து அஅங் அஅங் என்று முணுமுணுத்துக்கொண் டு பாட்டுக் கீறித்தன்னிப்போடுவார். படுக்கையிலிருந்தும் தி டெரண எழுந்து இருட்டிலே ஓலையிற் பாட்டுடழுதிவைப்பார்.

இப்படியே தமது வயோதிபகாலத்திலும் “முச்சுவிடமு ன்னமே” எழுதிய திருநாட் கவிகளுள் சில வருமாறு:

பேரப்பிள்ளைகள் கோயிலிப்படிக்க எழுதிக்கொடுத்தவை. சுவீதரசகோதாரமே சந்தமரிநேத்தரமே தவமுறுஞ்சற்பாத்ரமே தாசரினேநேசமே சாரந்தோர்கன்வாசமே தாரணிப்பிரகாசமே புலியோரினார்க்கமே புரைகளின்ரீக்கமே பொன்னுலகினன்நோக்கமே பூரணன்காவலே பொறைநெறியினுவலே போந்தமாதவரேவலே குவியாதலீவியே குலவுஞ்சாஸியே குறைதவிர்த்திசிறுவியே குலவுசஞ்சாலியே யிலகச்சுலேவியே குணமுற்பரிபாலியே அவியாதலீமே ஆஞ்சினர்கன்துபமே அணுகுமுயர்பிரதாபமே அம்பரணையேந்துமுன் செங்கரத்தாலாசி அருவாங்குசைமுனி யே.

சுத்ததவமெத்திடு விரத்தராயிந்நில சுத்ததநீக்கியசுடலன் தூயவிஸ்வியிர் த்திறைவனையமொடமர்ந்திடுந் துளிர்வலர்விர்தகோலன் முத்தொத்தவன் னமரிபுத்தாவெனச்சபையினிற்றெரிந்திட்டமுனிவன் மூவலகமுந்தாங்கு பாலனைக்கரமீது முறையுடன் தாங்குபுனிதன் பத்தர்கோடிகளினிதன் கத்துசத்ததைப் பரிந்துகேட்டருளுணி பரம்பாலையினிதன் தருன்புரிந்நிப்பதிப் பாதுகாவலையினி [யோர் சுத்தமலைத்தெங்களுக் குத்தமத்துணைசெய்து சிட்டசஞ்சுசைமுனி சிங்கர்சனக்கொலுவி லிக்கெழுந்தருளுர் செஞ்சரணத்துப்பரியுமே.

பேரன் விக்ரமுக்குப் பாடிக்கொடுத்த கவி.

திருமுருகதாவீத மரபிலுறுதுருமன் சிறுவயசிலுலகாசையைத் தீங்குகென்வகற்றியே பாங்குடன் வாழ்ந்தீ திருவின்குதவமுனிபுநீ தருமருவப்பட்டதடி தளிர்கொண்மெலிருமதி சயமன்முபெற்றவனுநீ சந்தமரிதுணைவனெ யெந்தையருள்பெற்றதிக சுந்தரமடைந்தவனுநீ அருபனுருநாகவவர் தமையரவனை தநீ யரியாயேவரோதுடை அக்ரமத்தாலெகித்துக்கமலப்பாலனுடன் னையைக்கொடுசென்நீ பரமகுருகாமதில் மரித்தம்பரஞ்சென்று பாவிகட்கருளுவதுநீ பாலனுமலீக்ரமுக் காய்ப்பரணைவேண்டுவாய் பரிசுத்தகுசைமுனியே.

நரடகத்தமிழில் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையப்போல மோனை எதுகை பொருத்தம். என்னும் இலட்சணங்கள் மூன்றோடும் கவி வெள்ளையாயிருக்கப் பாடுகிறவர்கள் அருமையில் அருமை என்று சொல்லலாம். அவர் “எஸ்காக்கியார் நாடக”த்தை 1890-ம் ஆண்டு பாடியவிதம் அதிசயிக்கத்தக்கது. கூத்துப் பழக்க அண்ணாவி வந்திருந்து பாட்டுச்சொல்லிக்கொண்டிருக் கவே ஒவ்வொரு பின்னாக்கும் வேண்டிய சட்டத்தை உடனுக் குடனே பாடிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். இதில் அவருக்கு அவரது ஒன்றைவிட்ட சகோதரான தில்லையம்பல விதா

னையார் மகன், அந்தோனிப்பிள்ளை குமாரர், சவிரிமுத்துப்பிள்ளையும் பக்கத் துணையாயிருந்தவர். இது, தெல்லிப்பழைப் போதலுசுத்தி வித்தியாசாலேத் தலைமையாசிரியராகிய ஏசேயியார்ப் புலவர் சாத்துக்கவியில் சொல்லியபடி.

இராதநறவொழு பாதகிருதமிகும்
எஸ்தாக்கியார் நாடகம்

என்றே போற்றத்தக்கது. இதற்குச் சாத்துக்கவிகொடுத்த பல் புலவர்களுள் ஊறுத்துறை நீதவான் கு, உவைமன் கதிரை வேற்பிள்ளை

நாடகத் தோர்மணி யெஸ்தாக்கி நாடக நல்வளஞ்சேர்
நாடகத் தோர்மணி யசு குடையர் நடித்திசைக்க
நாடகத் தந்தனன் சன்மார்க்க போதினி நாட்டிநல
நாடகத் தான்மப்பி முத்தெனப் பேர்பெற்ற நாவலனே.

என்றும்.

உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புப் புலவரவர்கள்

வகைகொண்ட ரெல்வமுன வெல்லா மகன்றுமனை

மக்களை யகன்றலையாய்

வாழ்ப்பதி யிழந்துபா தேசம் புழுத்துபான்

வழிபாட்டி நேற்றமுற்ற

பகைகொண்ட வயவருக் கரிநிகரு மெஸ்தாக்கி

பத்திச் சரித்திரத்தைப்

பண்டுகொளி மதுரா டகநறவ மாயினிது

பலர்பருகு மாறமைத்தான்

றொகைகொண்ட சற்சன மதிப்புமதி காரமுந்

சுருணமுங் கல்லியறிவுந்

துதிசுவல புண்ணிய முயற்சியுந் திகழ்மனச்

சுத்தமுங் கொடையுமுற்றேன்

றகைகொண்ட கங்கைகுல திலகநிறை சுகவளச்

சால்புகிள ரச்சுவேலிச்

சந்தியாப் பிள்ளையுள் பருஷத் தினமெனுந்

தம்பிமுத் துப்பிள்ளையே

என்றும்

சுன்னாகம், அ. குமாரசாமிப் புலவரவர்கள்

எஸ்தாக்கி காதை யினிதமைய நாடகமொன்

றித்தா ரணியி லியமபினுன்—வித்தார

மேவும் பொழிலச்ச வேலிப் பதிவாமுங்

காவலன் நமபிமுத்து காண்

என்றும் பாராட்டினார்.

பாடல்களின் பொருட்சிறப்பையும் நாடகத் தமிழுக்கேற்ற தெளிவோடு கொண்ட எதுகை மோனைப் பொருத்தங்களையும் காட்ட நமது செவியில் நர்ப்பது வருஷங்களின்பின் இன்றைக்கும் தொனித்துக்கொண்டிருக்கிற இரண்டொருசீர்களை இதன்கீழ் தருகிறோம்.

தோணிக்காரன் எஸ்தாக்கியாரை நோக்கி,

கிட்டஎஸ்தாக்கியே வாடா—தோணி

விட்டகலிதன்னைத் தாடா

மட்டறில்லாத மூடா—தந்து

விட்டெங்கெனும்போகிற் போடா

எஸ்தாக்கியார் மனைவி,

விதவைக்குத் தன்வமலாறுரைக்குமிடத்து

விதவை எந்தவூரடி நீ மாதே

இங்குவந்த தேதிப் போதே

சீங்கைநொந்துருத் தீதே

சேர்த்ததுசொல் வாய்தப் பாதே

எஸ். மனைவி சுந்தரஞ் செறிந்த றோமை

சொந்தமா யிருந்த சீமை

அந்தரித்து வந்தேன் தாயே

ஆதரித்துக் கொள்ளு வாயே

எஸ்தாக்கியார் நாடகத்தைப்போலவே “எஸ்தாக்கியார் சபா”வும் “இராதநறவொழு”வது பின்பு “ஞானசுவந்திர நவாஸசபா” “சந்தியோசுமையோர் சகாயசபா” “அலகசரித் திர சபா” “சங்கிலிஇராசன் டிராமா” “போசெப்பு டிராமா” “துமரத் நாடகம்” என்பவைகளையும் பாடி அச்சிற் பதித்து வெளிப்படுத்தினார். தேசிக் குராசன்கதை மெட்டில் “சம்ஸார ந்கதை” யையும் இயற்றிப் பிரசுரித்தார்.

பத்தியுபமான இந்த நூல்களைத்திரைக் கத்திய அல்லது வசனருபமாகச்செய்த நூல்களுள் பிரதானமானவைகள் “அழக வல்லி” “சுந்தரன்செய்த தந்திரம்” என்பவைகள் “நாவல்” அல்லது கற்பனைக்கதைகள். இவைகள் வாசிப்போர் மனதைக் கவரந்து புத்தி புகட்டும் இயல்புள்ளவைகள். அலங்காரமான வெள்ளைத்தமிழில் பெண்களுக்கும் பியோசனமரபும்படி புனை யப்பட்டவைகள். படங்களுடன் சோந்த “வினோதகதாமாலை” என்ற புத்தகம் பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களுக்கு உடயோகமாகும்படி செய்தது.

பின்னும் கத்தோலிக்கர்களுக்குப் பயன்படுமாறு “தேவ மாதாவின்சரித்திரம்” “அர்ச்சு குசையப்பர்சரித்திரம்” என்பவைகளையும் வைத்தியர்களுக்கு உபயோகமாகுமாடி-தசாராம்” என்னும் நூலையும் வசனஞ்ஞமரகச்செய்து படுத்தினார்.

பதிகம், சதகம், அந்தாதி, கீர்த்தனங்களும் நாடகங்களும், சரித்திரங்களுமாகத் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் இயற்றிப் பிரசுரித்த நாற்பதுக்குமேற்பட்ட நூல்களினால் தமிழ்நாட்டில் கல்விநிறுத்தியும் சன்மார்ச்சுக்களஞ்சதியும் ஏற்படுவதாயிற்று. இப்பேரோபகாரச் செயல்களின் நிமித்தமே தமிழ்உலகம் அவருக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்றால், அந்தக்கடப்பாடு, மேற்வார் தேடியெடுத்துத் திருத்திப்பதிவித்த ஐம்பதுக்கு ஒரு பெயர் அரிய பழைய நூல்களினால் இருமடி மும்மடியாகிறது. எட்டாற்பிறந்தகளை வைத்திருக்கும் நம்பவர்களுடைய ஒரு பெயர் எட்டாற்பிறந்தகளை வைத்திருக்கும் செல்லரித்தும் உருங்குறையாடு என்னவெனில், அவ்வெடுகள் சகிப்பார்கள். அவைகட்கியும் நாசமாப்போவகைக்காணச் சகிப்பார்கள். அவைகளையோ யாராவது பிரதிபண்ணிவைத்துப் பலனடையக்காணவோ சகியார்கள். ஆகவே நம் பதிப்பாசிரியர் பழைய ஏடுகளைக் கை யாடிக்கொள்வதற்குப் பட்ட பிரயாசையும் அலைக்கழிவும் இவ்வளவு அவ்வளவு என்று எடுத்துச் சொல்லுந்தரமல்ல, பல சத்தியவேத நூல்களும் வைத்திய நூல்களும் ஏடுகளிற்கிடந்து இற்றுப்போகின்றனவே என்றுகண்டு மிகவும் வருந்தியே தம்பிமுத்துப்பின்னையின் அவைகளைப் பாடுபட்டுத் தேடியெடுத்து நெடுநாட் பிரயாசித்து ஒப்பிடுகைத் திருத்தித் தமது செரந்தச்செலவிலே அச்சிடலானார். பழைய ஏடுகளைத் தேடியெடுத்துத் திருத்தும் நாட்டமும் விரும்பும் அவருக்கு வாலவயதினாலே வந்துவிட்டதென்று முன்னர்க்கண்டோம். தேவாதினமாலே வந்திருப்பதென்பதற்கு இந்தநாட்டமும் விருப்பம் பிறந்திருப்பதால் இதுவரையில் திருச்செல்வர்காணியைத் தீரவிட்டால் இருவரையிலே கத்தோலிக்கநூல்கள் இறந்து எத்தனைபோ அருமையான கத்தோலிக்கநூல்கள் காலபட்டுப்போயே, “திருச்செல்வர்காணியம்” போர்த்துக்கீசர் காலத்திலே காலியப்பலவரென்னப்படுகிற பூலோகசிக்கராவரால் இயற்றப்பட்ட அருமந்த தமிழ்நூல், பழையகாலத்து மனுஷரின் பெட்டகங்களிற் கட்டியபடியேகிடந்த இந்தநூலின் ஏடுகளைத் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் திருவிக்க கண்டுபிடித்து வெறு பிரயாசையோடு சுத்தப் பிரதியாக்கி வெளிப்படுத்தினார். அவர் பின் பதித்த

படியே பழங்காலத்து நூல்களுள்ளோன்று. அவரால் தேடியெடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்ட வேறொரு நூலாகிய “யாகப்பர் அம்மாண” மிலே அதன் ஆக்கியோணப்பற்றிய சில விபங்களுமே 1647-ம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணமிருந்த நிலையப்பற்றிய சில குறிப்புகளும் உண்டு. ஒருகாலம் கத்தோலிக்கருள் அநிகமாய் வழங்கிப் பின் அறிப்பாடாமலிருந்த அம்மாண்களிலே எங்காலத்தாருக்கு மேண்டும் உருகியுண்டாக்கிவைத்தவர் தம்பிமுத்துப்பின்னையே. பழையவைகளும் புதியவைகளும் அவரார்த் திருத்திப் பதிப்பிக்கப்பட்ட அம்மாண்களின் பெயர்கள் பின்வருவன:

திருச்செல்வர் அம்மாணையாகப்பர் அம்மாண
தேவமாதா அம்மாண
ஞானசுவந்தரி அம்மாண
அர்ச்சு அலசம்மாண
சந்தந்தோணியார் அம்மாண
அகிலேசகன்னி அம்மாண
தேவசகாயப்பின்னையர் அம்மாண

அர்ச்சு செபஸ்தியார் அம்மாண
தீத்துஸ் அம்மாண
அர்ச்சு சவேரியார் அம்மாண
திருச்சபை அம்மாண
மரிகருதாள் அம்மாண
கிறீஸ்தின்கன்னி அம்மாண
சம்மணசுச்சவாயி அம்மாண

தம்பிமுத்துப்பின்னையின் திருத்திப் பிரசுரித்த நாடகங்களும் பல; கீர்த்தனம், மாலே, கும்மி, ஒப்பாரி முதலியவைகளும் பல. அவற்றுள் கைக்கெட்டியவைகளின் பெயர்களை இங்கு தருகிறோம்.

தேவசகாயப்பின்னையர் நாடகம்
தேவசகாயப்பின்னையர் டிராமா
சலீன்கன்னி சபா
பிலோமின்கன்னி டிராமா
வரப்பிரகாசன் நாடகம்
கோலியாத்து நாடகம்
ஆட்டுவணிகன் நாடகம்
ஞானத்தச்சன் நாடகம்
தருமபுத்திர நாடகம்
கிறீஸ்துசமய கீர்த்தனம்
தேவசகாயசிகாமணியமாலே
திருப்பாத்திராட்டு (பின்னையர் தமியு)

அர்ச்சு குசையப்பர்சரித்திர வாசகப்பா
தோத்திரகீதம் (மிக்கேல்மாலே)
செபஸ்தியமாதா அந்தாதி
பேரின் பக்காதல்
வியாகுலக்காதல்
திருச்சபைத்தத்துவதீபிகைக்கும்மி
சிந்தாகுலத்திராட்டு
காலிங்கராயர் புலம்பல்
வியாகுல மாமரி புலம்பல்
திருப்பாடுகளின் ஒப்பாரி
தேவமாதாவின் ஒப்பாரி
திருமரியணை பிரலாபம்
நன்மரணமாலே
முதலியன

இவற்றோடு விசுவாசிகளுடைய ஆராதனைக்குப் பயன்படுகிற “சத்தியவேத அனுசாரம்” “செபநந்தாவணம்” எனும் செப்புத்தகங்களையும் “வியாகுலபிரசங்கம்” “கிறீஸ்துவப்பாணை” எனும் நூல்களையும் வெளிப்படுத்தினார்.

பழற் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் எப்போதும் பிரிதிபுள்ளவராதலால் “மரணியம்பதியார் சந்திமுறை” எனும் அரிய பெரிய நூலை மரணியார் பூதி, விநாதித்தம்பி என்பவர் குறித்துக்கொடுக்கத் தமது ஆராய்ச்சிகளையுங்கூட்டித் தமதுபொறுப்பிலேயே வெளிப்படுத்தினார். பின்பு கதைப்பிரியர்களுக்காக முற்காலத்தார் எழுதிவைத்த “ஊசோன் பாலந்தை கதை” யைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் உதவியோடு பிரசுரித்ததுமன்றி, கதையெழுதிப் பழகுவோருக்கு ஊக்கங்கொடுக்கும்படியாக “மேகவண்ணன்” “தாமோதரன்” “இரத்தினசிக்ம்” என்னும் நாவற் கதைகளையும் நவ ஆசிரியர்களான பிறரெழுதிக்கொடுக்கத் திருத்திப் பத்திரிகையிலும் போட்டுப் புத்தகமாகவும் வெளிப்படுத்தினார்.

இவைகளோடு ஆயுள்வேதமுறையைப் பயிலுவோர்களுக்கும் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் செய்த பரோபகாரம் அவரதுநாமத்தைத் தமிழ்நாட்டெல்லாம் வாழ்த்தச் செய்துத்தக்கது. வைத்தியர்கள் உயிர்போனாலும் வாகடங்களைக் கைவிடார்களென்றது யாவருமறிந்த ஒரு துர்க்குணம். நம் பதிப்பாசிரியர் பலநாட்கேடிப் பலசெலவுசெய்து முற்காலத்து அரிய நூல்களாகிய “செசுராசசேசக வைத்தியம்” “பராசசேசக வைத்தியம்” என்னும் இரண்டிலும் கறையானதின்மீது மிகுந்திருந்தபாக்கங்களைப் பெல்லாம் எடுத்துக் கொத்து நிரைபிடித்து வெளிப்படுத்தினார். இவைகளோடு “சுதேதசவைத்திய அபுடதத்திட்டு”, “பிரசவ வைத்தியம்” “பாலவைத்தியம்” “நயனவைத்தியம்” என்னும் பழைய புதிய நூல்களையும் அச்சிட்டு உலகத்துக்கு உபகரித்தார்.

இம்மட்டுமல்ல, தம்பிமுத்துப்பின்னையின் தமக்கியல்பாயுள்ள பரோபகாரசிறந்ததால் இலக்கண இலக்கியங்களும் சத்தியவேத நூல்களுமாய்ப் பிறர் செய்தவைகளை அரைத்திட்டம், காந்திட்டம் மாதிரிச் செலவுவாங்கிக்கொண்டு திருத்தி உருப்படுத்தி அச்சிட்ட வெளியீடுகளும் எத்தனையோ உண்டு. அவைகளின் பெயர்களேமாதிரம் எடுத்தெழுதியோலும் நெடும் அட்டலையாகும். சுருக்கமாய்க் காட்டுகில இலக்கணங்களுள் நெவினல் பண்டிதர்செய்த “தமிழ்வினாகரணத்” தையும் சிவசம்புப் புலவர் உரையெழுதிப் பதிப்பித்த “யாப்பருங்கலக்காரிகை” யையும் எடுத்துச் சொல்லலாம். “உரிச்சொல்லி கண்” டையும் இப்படியே பதித்தார். இலக்கியங்களுள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் செய்த “பிரிவினைமதங்களும் பைபிரும்” “திவ் விப பூசைம

கத்துவம்” “யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்” “வையா” என்னும் பெயரிய நூல்களையும், அவர்ப்பதிப்பித்த “உவரத்தியாயருக்கும் குடியானவனுக்குத் தாக்கம்” எனும் துண்டுப்பிரசுரங்களையும் காட்டலாம். எத்தனையோ குட்டிப்புலவர்களுக்கும், துண்பெழுத்தக நவ ஆசிரியர்களுக்கும் உற்சாகங் கொடுத்து அவர்களுடைய வழுவழுப்பான எழுத்துக்களை அரும் பிரயாசையோடு திருத்திக் கவிதாசிச் செலவோடுமாதிரம் அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார். பலமுறைகளில் பாடத்தெரியாதவர்களுள் படுபிழையாய்ப் பாடிக்கொண்டுபோய்க்கொடுக்க அதை ஒருவாறு சீர்ப்படுத்திப் பாட்டாக்கி அச்சிட்டுக் கொடுப்பார். சில வரலாற்றாளர்கள் சன்னாத்து வியாபாரக் கொம்பனியாருடைய “மேல் றீநாகம்” என்னும் மாதாந்த பத்திரிகையையும் தமது கண்காணிப்பின்கீழ் சொற்ப கிரயத்துக்கு வெளிப்படுத்தியவரானார்.

கொழும்பு மெக்கன்மையில் வங்குச் சிறப்பாயிருந்த பூதிமான் சி. மயிலுப்பின்னையின் முதலியாரின் கேள்விப்படி அவர் மரணம் பூதிமான் அருணாசல முதலியார் குமாரன் சுவாமிர்த முதலியாரால் ஒவ்வொரு விருத்தத்திற்கும் ஒவ்வொரு பழமொழி வைத்து அழகாய் நிற்ப்பட்டிருந்த “தருமபுத்திர நாடக”த்தை அக்காலம் ஆடுவோர் படுவோரு ஞானவாயிருந்தவரும் சண்டிருப்பாயிருந்து அச்சுவேலியில் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் தந்தையின் சகோதரியை விவாகஞ்செய்தவருமான பூதிமான் சி. முருகேச உபாத்தியாயரதும், நீர்வேலி பூதிமான் சி. வீரசிங்க உடையாரதும் ரூபகத்திலிருந்தபடியும் மற்றும் பிழைகளையுந் திருத்தி இராக தாளங்களமைத்து அச்சிட்டுவெளிப்படுத்தினார். அதனால் சிறப்பார் தம்பிமுத்துப்பின்னையின் கொழும்பிலுள்ள இனசன சினேகிதரையும் அழைப்பித்து ஓர் விருந்தளித்த அவரைக் கணப்படுத்தினார். பின்பு முற்கூறிய சுவாமிநாத முதலியாரா வியற்றப்பட்ட இராமநாதகத்தையும் சிறப்பின் கேள்விப்படி அவ்வாறே பிழைதிருத்தி அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

மேலும் ஊறுத்துறைப் பொலிசுசீதவான் கதிவாவேற்பிள்ளைத்துறையின் தந்தையாரான குமாரசுவாமி முதலியார் இயற்றிய இந்திரகுமாரன் நாடகம் அச்சுவேலியாரால் நடக்கப்பெற்றுப் பிரதிபில்லாது அழிந்துபோயிருந்தபோது துறையவர்கள் கேள்விப்படி கூடியவரையில், வாய்ப்பாட்டாயிருந்தோரிடம்

கேட்டெழுதி மிகுதியையும் தாமாக இயற்றி அச்சிட்டு உபகரித்தார். இதன்பின் நீதவானுக்குத் தம்பிமுத்துப்பின்னையிடம் முதலிருந்த மதிப்பும் நட்பும் அதிகரித்தன. பின் ஊழித்துறையார் அந்த நாடகத்தை ஆடியபோது புதிய தருக்கன் வைத்துத்தரத் தம்பிமுத்துப்பின்னையிடம் கேட்டு வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இத்தனை நூல்களை எழுதியதும், திருத்தியதும், அச்சிற் பதித்ததுமே ஒரு நடபடியான ஆளுடைய சீவிகாலத்துக்குப் போதியதும் மேல்மிச்சமுமான முயற்சியாகும். தம்பிமுத்துப்பின்னையோ நூலாக்குதல், நூற் பரிசோதித்தல், அச்சுக் கோர்ப்பித்தல், புத்தகம் வெளிப்படுத்துதல் என்னும் இவ்வுலகவெல்களோடு, முந்திய அதிகாரத்திற் சொல்லிய பொதுசன உபகாரமான பல அலுவல்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, அவற்றோடு அரசினருக்கும் திருச்சபைக்கும் உரிய பல கடமைகளையும் நிறைவேற்றுகிறவரானுரென்று மேல்வரும் அதிகாரத்திற்குக் காண்போம்.

ஆரம் அதிகாரம்.

அரசுக்கும் திருச்சபைக்கும் உவந்தவர்.

1898-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 11-ந் திகதி இறந்துவிட, அவர் தமது பின்நாட்களில் பார்த்துவந்த நிஜஸ்திரார், பகுதிப்பாரபத்தியகாரன் எனும் அரசாட்சி உத்தியோகங்க விரண்டும் அவர் குமாரர் தம்பிமுத்துப்பின்னையே உரியவைகளாயின. எம் சரித்திரகாயகர் அவ் உத்தியோகங்களை அரசினர் மெச்சவும் பிரசைசகம் மதிக்கவும் திறமையாய்ப்பார்த்துவந்து 1924-ம் ஆண்டிலேதான் தமது 67-ம் வயதிலே இளைப்பாறுகிறவரானார். உத்தியோகம் பார்த்தகாலம் முழுதும் தமது கல்விப்பிரஸ் தாபத்தினால், கச்சேரியில் தம் மோடேரத்த உத்தியோகஸ்தருள் எல்லாம் அதிக கண்ணியமடைந்துவந்தார். ஒருமுறை அக்காலம் நெஜஸ்திரார் ஜெனறலாயிருந்த சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் துரை அவரது புத்தகங்களைச் சொதிக்கவந்தபோது, புத்தகங்களின் நிரையையும், எழுத்தின் சிறப்பையும், வழுவிலாத திருத்தத்தையும் பார்த்துவிட்டுத் தாம் கண்ட நிஜஸ்திரார்மாருள் அவரே முதற்சாமானவர் என்று பாராட்டினார். பின் சிங்கள இடப்பெயர்களின் உற்பத்தி முதலிய சரித்திர விஷயங்களை அவரோடு நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இதுபோல வேறுதருணங்களிலும் மேல் உத்தியோகஸ்தர்கள் பலகாரியங்களில் தப்பிமுத்துப்பின்னையின் ஆலோசனையைக் கேட்டுக்கொள்வார்கள். ஊர் நடபடிகளைப்பற்றிய விசாரணைகளிலும் வியாச்சியங்களிலும் அவரது அபிப்பிராயம் மிகவும் மதிக்கப்படும். சுப்பிரீங்கோட்டுத் தம்பி யூரிமாருள்ளும் ஒருவராம் அழைக்கப்படுவார்.

தம்பிமுத்துப்பின்னையின் கல்வி விஷயங்களிலும் அரசினர் உத்தியோக விஷயங்களிலும் எவ்வளவாக உழைத்தாலும் முதலிடத்திலே திருச்சபைக்குரிய தம்முடைய கடமைகளை மறந்தவரல்ல. இவைகளிலேதான் அவர் அதிகமாய் ஈடுபட்டார் என்று சந்தேகமறச் சொல்லலாம். அவருடைய வேத அபிமானம் ஒரு குருட்டு அபிமானமல்ல. சித்தசமாதானத்தோடுகூடிய ஒரு உத்தம அபிமானம். சிறுவயதுதொட்டே வேதகாரியங்களில், கோயிற்காரியங்களில் வெகு ஊக்கங்காட்டுவார். போர்த்துகீசர் காலத்திலே அச்சுவேலிப்பகுதிக்குக் கோயிற்பற்று

ஆலயமாயிருந்த பழையகோயில் ஒல்லந்தர்காலத்திற் பாழாய்ப் போயிற்று. பிற்காலம் அது புரெட்டெட்டைதாந்த கிரீஸ்தவர்களின் கைப்பட்டு அலங்கோலமாய்க் கிடப்பதைக்கண்டு தம்பிமுத்துப்பிள்ளை மனம்வருந்துவார். அதைக்காணும்போதெல்லாம் முன் நாம் எடுத்துச்செல்லிய “எங்கேபோகிறீர் போகாதேயிலும்” என்னும் பழைய பாஷைகளைப் படித்துக்கொள்ளுவார். பிற்காலம் 1830ம்-ம் ஆண்டுவரையில் மண்சுவரான கோட்டிவாகவும் அப்பால் தமது காலத்தின்புன் அடுத்தார்வரையில் கற்போயிலாகவும் கட்டப்பட்ட தம்பூர் ஆலயம் அந்நாட்களில் சிங்காசனமின்றிக் கிடக்கக்கண்டு சமூகஞ் சிலாகையால் சிசரம் ஒன்று கட்டிக் கடுதாசிகள் வெட்டிச் சித்திரமாய் ஒட்டிச் சிற்றப்பித்தார். இப்படியே பிற்காலம் அவர் காட்டிய சித்திரத்திற் பழை கோயிலோடுதான் தொடங்குவதாயிற்று.

கோயிலில் முதன்முதல் திரைக்கவி, சிந்துப்பிரார்த்தனை முதலியவைகளை மத்தள தாளங்களோடு படிக்கத் தொடங்கினதும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளைதான். அவர் வாலிப நாட்களுக்கும் அச்சுவேலியில் சீராய்க் கவி படிக்கக்கூடியவர்கள் இல்லாததினால் கோயிற் திருநாள்வேளைகளில் செயமாலையை முடித்துக்கொண்டு பிறகோயிற் கிரீஸ்தவர்கள் சிந்துப்பிரார்த்தனை படிக்க வந்ததெருமவரைக்கும் காத்திருப்பார்கள். தாமுரவர்கள் கோயிற் பாட்டுக்களையாவது படிக்க அறியவேண்டியும் என்றுதான் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை தமது மைத்துனர் ஆதியோருடைய உதவியோடு தேவசகாயப்பிள்ளை நாடகம் ஆடவும் தொடக்கிவிட்டார்.

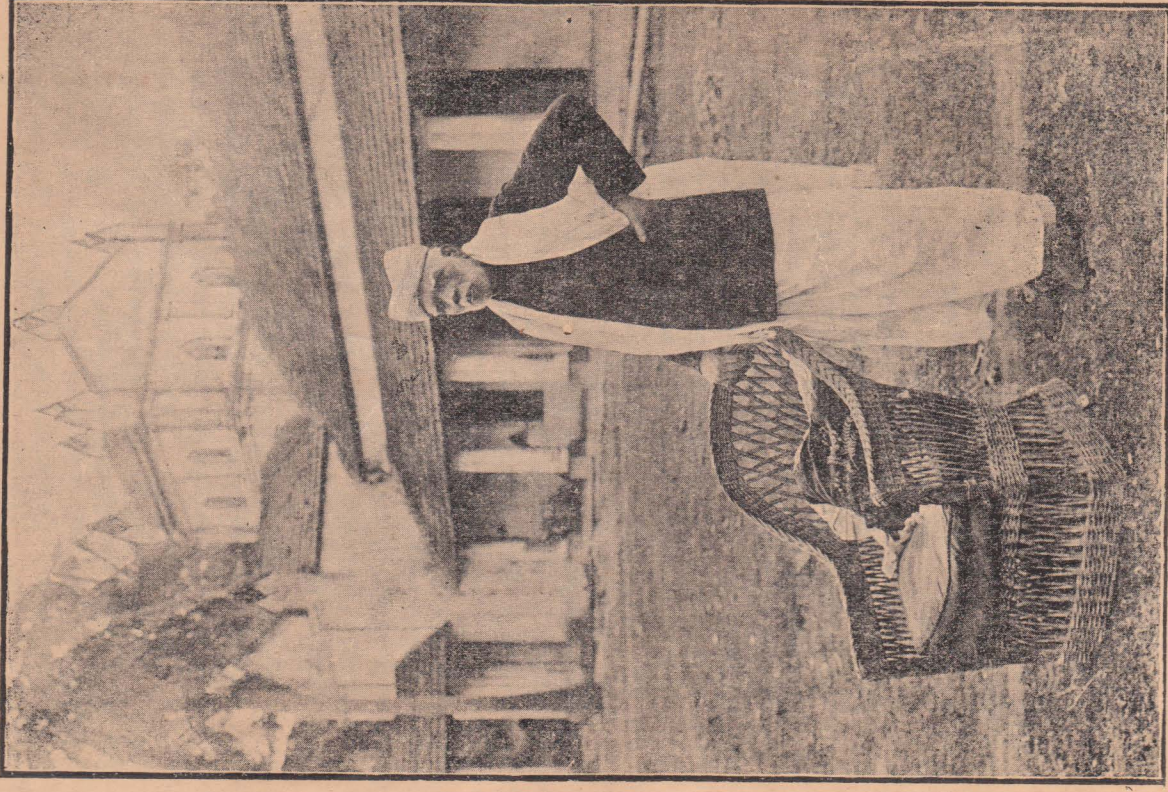
இப்படியே தமது சித்திரவேலைக்குரிய புத்தித்திறமையினால் பாசுகாட்டும் முயற்சியிலும் தலையிடலானார். முதன்முறை பாசுகாட்டுவதற்குப் புலவரையில் சூசைப்பிள்ளை என்னும் ஒரு மேஸ்திரியாரை மூத்தோர் கொண்டு வந்து வைத்து நடத்தினார்கள். வாலான எஞ் சரித்திரநாயகர் அந்த மேஸ்திரியார்செய்வதிலும் தாம் நன்றாகச் செய்பத்தொடங்கிப் பிற்காலம் தாமே முன்னின்று பாசுகளை வெகு விசித்திரமாய் நடத்துகிறவரானார். அவைகளுக்கூரிய இலம்பகங்களையுந் தாமே எழுதிப்பின் அச்சிலும்போட்டு உதவினார். அவர் தலைமையின்கீழ் நடந்த பெரியபெருநாட்பாசு, சூசையப்பர் பாசு என்னும் வேதசரித்திர காட்சிகளைக்காண யாழ்ப்பாணக் குடாநாடுமுழுதும் அச்சுவேலிக்குச் சரிந்துகொண்டிருந்ததென்று சொல்லலாம்.

நெடுங்காலம் மூப்பராயிருந்த பிதா இறந்தபின் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையே திருச்சபை அதிகாரிகளால் கோயில் மூப்பராய் நியமிக்கப்பட்டு உடனே 1898-ம் ஆண்டு கோயிலை இடித்துப் புதிதாகக் கட்டும் முயற்சியிலே தலையிட்டார். பழையபேரையில் அப்போது முழுதும் கற்கட்டடமாகிவிட்டாலும், மெத்தப் பதிகசகம் உறுப்பில்லாததுமாயிருந்தது. முகப்புச் சுவரும் கதவுகிலையின் சீமல்மட்டத்துக்குமேல் கிளம்பியிருக்கவில்லை. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை முதல் கப்பலாவையும் அத்துடன் சேர்ந்த அறைவிட்டையும் இடித்துப் பழைய அத்திவாரங்களின்மேல் அலங்காரமான ஒரு கப்பலாக்கடி எழுப்ப எண்ணி, அக்காலம் கட்டினைக்குறவாயிருந்த வண. பரேன் சுவாமியாரோடு ஆலோசனைசெய்தபோது, இவர் கையிற் காகில்லாமல் கட்டடம் நடப்பிப்பதெப்படி? உங்கள் கோயில்களைக்கில் ஒரு பத்துப்படினுக்குமேற் காகில்லையே என்றார் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை வேலைத்தாடங்கிறார் காசவருமென்றுவிடைகூறித் தொடங்கினார். பரேன் சுவாமியாரோ இடித்தபாகம் ஒருபோதும் கட்டமுடியாது என்றும், தாம் அச்சுவேலிக் கோயிலைத் தரிசித்தவேண்டியகாலத்தில் அங்குபோக இயலாமல் வருமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். மகா கனம் யூலாண்டவரும் ஒரு நான் வேலை தொடங்கிப்பிருக்கிறதாயிற்று கட்டடத்துக்குப் “பிரான்” (மாதிரிகை) எங்கே, மேஸ்திரி எங்கே என்று கோயில் முப்பரைக்கேட்க, அவர் நான்தான் ஆண்டவரே தலைமேசன்: பிரான் முழுதும் என்மனதில் நல்லாய் வகுத்திருக்கிறது என்றார். உள்ளபடி அச்சுவேலியின் ஊருக்கில்லாத விசித்திர அலங்காரமான கப்பலாவுக்கு மாத்திரிகைபோட்டதும் அவர்தான். துட்பமன வேலைப்பகுதிகளைக் காட்டிக்கொடுத்ததுச் செவித்தத்தும் அவர்தான். சிலதடவைகளில் மேசன்மார் சரியாய் வேலைசெய்யாதிருப்பதைக் கண்டாரானால், தாமே சாரத்திற் குதித்தேறி, முன எப்போதாவது சாந்தகப்பை பிடித்தநியாதவசென்றாலும், கைதேர்ந்த மேசனைப்போல் வேலைசெய்து காட்டிவிட்டிறங்குவார். மூப்பர் இவ்வளவு முயற்சியாய் நிற்பதைக்கண்டு கிரீஸ்தவர்கள் அலட்சியமாகப் பிருப்பார்களா? கோயில்வேலைக்குக் கூலியாட்கள் வேறில்லாமல் ஆன் பென் எனும் இருபாலரும் தாங்களே வந்துதென்று சாந்து துவைத்தும், கல் சுமந்தும், பல முட்டான் வேலைக்கேயுஞ் செப்தார்கன். அக்காலம் அச்சுவேலியிலிருந்து பிறநாடுகளில் உத்தியோகமாய்ப் போயிருப்பார் வெகு பூச்சியம். கோயிலுக்குச் சேர்ந்த குடிசளின் வருவாயும் குறைவு. கோயிலுக்கென்று வந்தபொருள் ஆயிரங்கடையப் புகையிலைக்கு ஒரு பிணையலும்.

தவச தானியங்களிலே முதற்பலனாக ஒரு சிறுதொகையும் மர் த்திரமே! ஆகையால் கிறிஸ்தவர்களுடைய சரீர உதவியாலே தான் வேலை முடிவாய் நெருங்கிக்கொண்டுவந்தது. கட்டளைச் சுவாமியாரும், தாம் வரவேண்டிய காலத்திலே வரத்தக்கதாகக் கப்பலாவின் பெரும்படியானவேலை முடிந்திருப்பதைக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்.

1901-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 1-ந் திகதி சுவாமி ராஜ்னபிரகாசர் குருபட்டப்பெற்று அடுத்த 3-ந் திகதி அச்சு வேலிச் சஞ்சுகையப்பர் ஆலையத்தில் முதற்பூசை செய்யப் போன தருணத்தில் கப்பலா வேலை முற்றாக முடிந்திருந்தது. அதன்பின் கோயிலின் உடலையும் இடித்து உயர்த்திக்கட்டும் வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தீரந்திகளுக்கும் கதவுகளுக்கும் வேண்டிய பாலே முதிரை மரங்கள் பூலனுண்டவரால் தமது முல்லைதீவு சிலாவதைக்காட்டிவந்து உபகரிக்கப்பட்டன. மற்றச் செலவுகளையெல்லாம் கிறிஸ்தவர்களைக்கொண்டு மூப்ப ரோ தமது தளரா முயற்சியாற் சற்றுச் சற்றாகப் பண்ணுவித் தார். இதில் அவருக்கு வலக்கை இடக்கொளையிருந்த சங்கி விலைதரம் வஸ்தியாம்பின்னே குமாரர் சூசைப்பின்னையையும், மொத்தரம் அமரசிங்கம் குமாரர் மரியாம்பின்னே குமாரர் கல் பாறுப்பின்னையையும் இங்கு குறியாமல் விடப்பட்டது. இன்றைக்குச் சஞ்சுகையப்பர் கோயிற் கட்டடம், முகப்பில் வரவேண்டிய இரு கோபுரங்களின் மேற்கட்டுப் புறக்கீங்கலாய் எல்லாம் முடிந்து ஊரவர்களின் வேதவிசுவாசத்துக்கு ஓர் விளக்கமான அறிஞரியாய்த் துலங்குவதற்குத் தலைமையான காரணம் தம் பிமுத்துப்பின்னையே என்றதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

கோயிற் கட்டடத்துக்குப்போலவே அதன் திருநாட் கொண்டாட்டங்களுக்கும் தம்பிமுத்துப்பின்னே தான் சீவனும் பிராணனுமாய் நிற்பார். சற்பிரசாதத் திருநாளுக்குப் பந்தல்கள், சோடனைகள் சிகரங்கள் அமைப்பது, பாலியர்கள் புஷ்பாஞ்சலிசெய்வது, ஞானக்கீர்த்தனங்கள் பாடுவது முதலான முன்னிலாவாத வைபவங்களுையெல்லாம் தொடக்கினிட்டவர் அவரே. அச்சுவேலியை உட்கொண்ட மீசாம் முழுவதிலும் முதன்முதல் கின்னர வாத்கியத்தோடு தேவாராதனைவேளையிற் பாடல்செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டவரும் அவரே. தம் பெண்மக்களைக்கொண்டு கின்னரம் வாசிப்பித்தும் சுற்றத்தவர்களுடைய பிள்ளைகளைப் பாடப்பழக்கியும் வைப்பார். கோயிற் திருநாட்களோடுசேர்ந்த ஊர்க் கொண்டாட்டங்களுக்குக் கோலாட்டம் முதலாய்த் தரமே

ஸ்ரீ தம்பிமுத்துப்பின்னே அச்சுவேலி ஆலயம் கட்டுவித்தல்.

62 தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரகுசனம்

கெடாமல், சன்மார்க்கத்துக்குரிய கதையாதிபவைகளை எழுதினார். சிற்றின்ப ரசம் மிகுத்த நாடகங்களைப் பார்த்து மோசம் போகாமல் உத்தம பத்திக்குரிய நாடகங்களை உண்டாக்கினார். அவைகளைப் பெரும்பாலும் தாது கைப்பொறுப்பில் ஊர் வர விபர்களைக்கொண்டு ஆடுவித்தார். தமது “சன்மார்க்கபோதினி” ஒரு பொதுப்பத்திரிகையானாலும் அதில் மெய்மார்க்கத்துக்கு இடையூறுனது ஒன்றும் வெளிப்படவிடார். பத்திரிகைதான் விழுந்துபோகவேண்டிவந்தாலும் பொய்மார்க்கங்களுக்கும் சலுவலான எழுத்தில் ஒரு அரவும் அதிற் தோன்றவிடார்.

உள்ளபடி தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் சரித்திரத்தைச் சருக்கி இரண்டொரு வார்த்தைகளில் சொல்லிவிடவேண்டுமானால் “மெய் அபிமானமே” அவர்சீவியம் முழுமையுமாம் என்று சொல்லலாம். ஒரு உத்தம சற்குணனுனவன் என்ன என்ன காரியங்களில் அபிமானம் வைக்கவேண்டுமோ அன்ன அன்ன காரியங்களிலேதான் அவர் அபிமானம்வைத்து நடந்திருக்கிறார். மறந்தும் பொய்சொல்லாமையே அவருக்கு அபிமானம். தம்முடைய தேசத்தின் வாழ்வே, ஊரவர்களின் விருத்தியே அவருக்கு அபிமானம். மெய்ச்சமயத்தின் மேம்படுகையே, தேவ வழிபாட்டின் சிறப்பே அவருக்கு அபிமானம். இவ்வித மெய் அபிமானமே தமது சீவியமாக்கொண்டு ஒழுகிவந்த எமது சரித்திரநாயகர் இன்றைக்கு வயது எழுபத்துநான்கு சென்று நெயுற்றுத் தளர்ந்திருக்கும் வேளையிலும் குன்றாத மனமுயற்சியுள்ளவராகவே காணப்படுகிறார். நாகாலியிற் சரிந்து கிடந்துகொண்டும் ஏதோ ஒரு தூற் பரிசோதனையோ தமது பத்திரிகைக்கு ஏதோ குறிப்பெழுதுவதோ—என்றும் ஒன்று செய்யாமற் சம்மர்விரார். இன்றைக்கும் தம்முடைய உதவியை வேண்டிநிற்கிறவர்களுக்கு இயன்றதைச் செய்யத் துரிதப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறார். தமது மெய்வருத்தத்தைப் பற்றி எவரோடாவது முறைப்பாடு செய்வதுமில்லை. எவரிலாவது முறுமுறுப்பதுமில்லை. இதுவரைக்குந் தம்மைக் காத்துத் தாம் ஒரு சிற்றாவது தம் அயலாருக்கும் தேசத்துக்கும் நன்மைசெய்யப்பண்ணிவைத்த கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டே சமாதானமாய் வாழ்கிறார்.

இந்தத் தமிழ்ப் பெரியாரை, அரசு மெச்சிய பரோபகாரியை, திருச்சபையின் வச்சிரத்துணை, சன்மார்க்க தீபத்தை, இறைவன் இன்னும் பல்லாண்டு எம்மத்தியிற் சேமமாய்க் காப்பாற்றுவாராக.

அநுபந்தம்.

திருச்சுன்பயதிகாரிகளின் தேகவிபாகம், அச்சுவேலித்தீ
ரிசனே ஆசிய சந்தர்ப்பங்களில் தம்பிமுத்துப்பின்னே எழுதி அ
ச்சிட்ட சனரஞ்சிதமான பாட்டுகளுக்கு உதாரணமாய் இங்கு
சில தருகிறோம்.

மகாகனம், ஹென்றியூலண்டவர் தேகவிபாகத்தின்
பேரிற்பாடிய "பிரலாபகவிதை"யின் கடைசிப்பாக்கள்:—

விருத்தம்.

ஆதர்விலாதவர்க ள்கமகிழவுதவிபுரி யாற்றிலநினைந்தழுவமோ [மேர்
அரியமறைநெறிமுறையை அகலாது போதக் மறைந்தயவிற்கழுவ
காதவழிதாரங் கடந்தே தகிமைந்தரைக் காத்தயவிற்கழுவமோ
கனவிலும்மம்மையே நவனிதனும்வாழ்வு க்ருதுகிரியைக்கழுவமோ
வேதவழிபிசக்ரம் லெங்களைநடாத்திய விதந்தனைநினைந்தழுவமோ
வெகுநேரமாய்ப்பாவ சங்கீர்த்தனத்தொட்டி விரவுவதையய்தழுவ
வமோ
இதமதிபாதவணி சேலிதனைமாபத்தி செய்ததைநினைந்தழுவமோ
சேலனேயரியிகோ பாலனேயுயர்ஹென்றி யூலனேயனுடலனே.

யகமவந்தர்திக் கலித்துறைகள்.

தருவாய் விளங்கிச் சுரந்த கனிகளைத் தந்துபுத்தி
தருவாய் தரையில் மறைந்த தென்மீனாவதி தத்துவமெத்
தருவாய் விளங்குபரீன்பாதந் சேர்ந்தன தாகிதனைத்
தருவாய் பரிந்த திருவாரும்பூல னெனுந்தந்தையே.

தந்தாய் தம்பிப்பாகட் காகப் பரிந்துசந் தோஷங்கொள்முத்
தந்தாய் துது போலு மிரங்கித் தமியர்க்கெல்லாந்
தந்தாய் துது பிரிவால் வருந்துந் தனயருக்குத்
தந்தாய் பரின யிரந்தருள் செய்திடுஞ் சற்குருவே.

சற்குரு வாகி யுலகினில் வந்து தமைத்தொழுக்தர்
சற்குரு வாய்வந் தருள்செய்து திமை துன்புபுரீ
சற்குரு மறிச் சினத்தொ டழல்தள்ளுந் தந்தையநே
சற்குரு காரின் நிரந்தருள் செய்யுந் தயாநிதியே.

விருத்தம்.

வெள்ளிவா ரத்தினில்நீர் மேற்றிராணி
மேன்மையதைப் பெற்றவிரு பத்தைத்தாண்டின்
வெள்ளிபூ பிலியைக்கொண் டாடிநாங்கள்
யிக்கசந்தோ ஷத்துடனே வீற்றிருத்தோம்

வெள்ளிவா ரத்தினில்நீர் விண்ணுக்கே
விரும்பியவா ருகவிந்த மதியின்முன்னும்
வெள்ளிவா ரத்தில்மரித் திடப்பேறுற்றீர்
விமலனிட மடியருக்காய் வேண்டவீரே.

மகாகனம், J. A. கியோமர் ஆண்டவரின் அச்சுவேலித்
தரிசனைக்குப்பாடிய கீர்த்தங்களின் ஈற்றில் பாப்பரசர்வாழ்த்து:

(அவதாரபுருடன் என்றமெட்டு)

பல்லவி.

பல்லாண்டவாழவே—சந்தப்
பாப்புஞ் சபைமூப்பும்—பல்லாண்டு

அனுபல்லவி.

நல்லகோபாலர்கள் தொல்லுலகிற்பரவிப்

...

பல்

சாணங்கள்,

கல்லின்மீதுதிரு வல்லபாண்கட்டும்
தல்லிபமாகியவீடு—புயற்
காற்றினுக்குமசை யாதுநிலைநின்றிடும்
மாற்றமற்றயர்ந்திடமேடு—மிகு
பீடு நட மாடு திற லோடு

...

பல்

அலகைபுரிசெயலிற் கல்கமுருச்சபை
அல்லம்பகலுஞ்செழித் தோங்க—மிகு
ஆக்கிரமத்துடன் அதையெதிர்த்திடுபவர்
அட்டேழியத்திற்பின் வாங்க—இங்
கடர்பலவிடறுகள் நீங்க
அருள் தேங்கச் செழித் தோங்கப்

...

பல்

நேயமனமுடைய கியோமர் ஆண்டவரும்
நிலைத்தருவரொடுகடி—எங்கும்
நிலையற்றலைந் துலையும் பலரைச்சபையிற்சேர்க்க
நீண்டஆவலுடன்தேடிப்—புகழ்
கீழத் திறல் குடித் துதி பாடிப்

...

பல்

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை இயற்றிய
இராசவிசுவாசப் பாக்களிற் சில வருமாறு:

விக்ரோறியா மகாராணியவர்களின்
50-ம் வருடோற்சவத்தைக்குறித்தியற்றிய கீர்த்தனங்களிற்சில.

விருத்தம்.

அட்டதிக்கும்புகழ்பெருகியவனிதன்னை
ஆண்டுபகையாவையுந்தரண்டிமீண்டும்
மட்டடங்காமாற்றாரைத்தோற்றாராக்கி
வலிமைநிலைதலைமைபெறுமகாவிராணி
திட்டமுறுமுடிசூட்டிமீப்பதாண்டு
சென்றதினால்மண்டலத்தோர்நன்றிதன்னைச்
சட்டமுடன்காட்டுமிந்தவேளைதன்னிற்
சாற்றுவோட்புகழ்ந்தவரைப்போற்றுவோமே.

இராகம் மலையாமி.

தாளம் ஆதி.

பல்லவி

மங்களங்கள்

கூறி—நம்ராணியை

வாழ்த்திடுவோர் தேறி

சாணங்கள்

அங்கிளதேசத்தை யாண்டுபுகழ்பெற்ற
அன்னையைமதிப்போம்—இந்த
மீப்பதயனமா யாதரித்திட்டநல்
லன்பினைத்துதிப்போம்

... மங்

ஆதுலர்நோயாளர் அன்னையில்லாப்பரலர்
ஆர்க்குந்தையுரிந்தார்—பூவில்
ஆருமற்றோரையுஞ் சிருடன்கர்த்தே
அருங்கருணைசொரிந்தார்

... மங்

இராகம் காம்போதி.

தாளம் ஆதி.

பல்லவி

சூரியனஸ்தமியாத் தொல்பதிகளையாளுஞ்
சுருணராணியைத்துதிப்போம்—மகிழ்வொடு
சோபனஞ்சொல்லிமதிப்போம்

அனுபல்லவி

ஆரியகுலத்தினில் அதிபுகழுடன்வந்து
ஆரியதிருநகரி னுரிமைபெறவிரவு
பெரியவரசர்குல திலதமெனமருவு

... சூரி

சரணங்கள்

மாமுடிசூடியே வையகமாண்டகாலே
மன்னல்பேட்டிடார் மங்கலமணமாலே
தாமமார்கலாசாலே தரிக்குமாதலர்சாலே
தழைக்கவகைபுரிந்தே தருமார்த்தநீதிநூலைத்
சமுலியுளமகிழ்வோ டொழுகியெழுமரிய
செழுமையொடுபகைக ளொழியவருள்பெரிய ... சூரி

தயவுநெறியீரக்கந் தாழ்மையோடகைநீதி
தானணிகலமாகத் தரித்திலங்கிஞ்சோதி
பயமுலவும்வலிய படையுறம்பிரசாதி
பதிகள் திறையளந்து பணிந்திடலண்டன்வீதி
பரவியிருபுறமு மரியதுரைகருந்
மருவுசிரமதென விரவுபரிவுபெற

... சூரி

எற்றேவட் அரசரின்
மகுடாபிஷேகத்தைக்குறித்தியற்றிய கீர்த்தனம்.

விருத்தம்.

திருவிஸ்குமங்கிலோவரசைக்கொண்டான்
சிங்கவாசனமிவரந்துசிறப்புக்கொண்டான்
மருவிஸ்குமந்திரியார்மதிப்புக்கொண்டான்
மகாமேற்றிராணியார்வாழ்த்துக்கொண்டான்
செருவிஸ்சுமன்னவரின்சினகங்கொண்டான்
செயத்துவசம்வயத்துடனேதேடிக்கொண்டான்
அருவிஸ்குபரமகுருவடிக்கொண்டான்
அரியவெற்றேட்டரசனணிமுடிசொண்டானே.

இராகம் பூபாளம்.

பல்லவி

அடதாளம்,

மகுடாபிஷேகங்கொண்டானே—எற்றேவட்டரசன்

அனுபல்லவி

மகுடாபிஷேகங்கொண்டான்
தகுநீரசுமொழி விண்டான்
மகிபுரோமேதி மந்த்ரர்குழந்திட
வலிந்தவயவர்கள் மெலிந்துதாழ்ந்திட
மங்காதசெங்கோல்தாங்கிச்
சிங்காசனத்தி லோங்கி

... மரு

சரணம்

பட்டவர்த்தனர்போற்றப் பார்த்திபர்துதிசாற்ற
 இட்டர்சளுளந்தேற்ற எங்கணுமெழில்தோற்றக் (ண்ட
 கிட்டிஸ்துதிபாடக் கிர்த்திக்குருமார்நாடக்—கிதக்கருவி
 எட்டிப்பார்ப்பார்கோடி இருந்துபார்ப்பார்கோடி
 ஒட்டிப்பார்ப்பார்கோடி உற்றுப்பார்ப்பார்கோடி
 ஒருங்குசென்றிரு மருங்குநின்றது
 மருங்கபிங்கர்யம் விரும்பிப்பார்த்தக்கே
 ஒடுவார்நட மாடுவாரொன்று
 கூடுவார்புகழ் பாடுவார்பலர்
 உற்றவாலயம்விளங்க வெற்றிவிருதும்முழங்க
 வேதப்ரமாணமோதப்—பாடகர்களுங்
 காதுக்கினியகீதம்—விளங்கப்பாடவே
 வித்தகர்களந்ததிவந்து சுற்றிலுநின்றூர்த்திடவே
 பத்தியுள்ளபேர்கடங்கள் சித்தமதுபூர்த்திடவே
 விர்தைமுந்தலெக் சந்திராணியாய்
 சந்தோஷமுற வுந்திராணியாய்
 விளங்குக்கிரீடம் திலங்கவேசுட—மேவியையங்கே
 மீட்டுறைந்திடும்பெரு மாட்டிசுளுந்தம்முடிநாட்ட
 விரவியகுருமாரும் மருவியதுரைமாரும்
 வியந்தாசுகூறிட மேவினோர்தேறிட
 மேவுசிக்கணை தாவிநாவலர்
 பாவினாலுரை கூவியாவலாய்
 விர்தைசேர்த்தோளி யுந்துமுடையணி
 பந்தமேவிட வந்தமாமணி
 விள்ள வரியதென்ன விவிதமாயொளிமன்ன
 துள் ளுமணிகள்தன்னச் சோதிப்பிரபையின்ன ... மரு

ஏற்றேட் அரசரின்

தேகவியாகத்தின்பேரிற் சொல்லிய பிரலாபகவிதைகளிற் சில.

வெண்பா.

தொண்ணூற்ற நிரா பிரவயனந் தோன்றுமதி
 நண்ணெவ காசிமு வீர்நாளில்—விண்ணான
 எழாமாற் வேட்டாம் இறைவணித் துக்கத்து
 ளாழாதென் செய்யு மவனி.

தாயா ரடிச்சுவட்டைத் தான்தொடர்ந்து பூவுள்ளோர்
 வாயா வர வாழ்த்தி வணங்கிடவே—சாயாத

நீதி செலுத்தி நிறைபத் தயனமாய்
மேதினியை யாண்டான் விளங்க,

யார்க்கு மரச ரிசைவாய் நடந்திடுதல்
பார்க்குள் முடியாது பழுதுசொலும்—பேர்க்கும்
தகுமதி யுண்டானுந் தலைவன் பொறுப்பைநினைந்
தகமகிழ்ந்து பேசற்றிவொ ராம்.

அரசசெய்த பத்தாண் டமைதி பொறுமை
விரவமாற் றுரும் விரும்பத்—தரைபுரந்தான்
வாளால் வலியால் மருந்துகுண்டா லல்லத்தன்
தாளாத தண்ணளியாற் றான்.

யாழ்ப்பாணமங்கையரின் பிரலாபம்.

(ஒப்பாரி)

எறவேட் டிறையவனே—நம்
எல்லோரையும் புரந்திர்
இனிமவருள் சுரந்திர்—இப்போ
எம்மைவிட்டுப் போனீரோ
அற்றோமே யுன்றுணையை—உன்
அரியமுக வொளியை
அருணேக்குறு விழியை—இனி
அவனிதனிற் காண்போமோ
சண்டைகளைத் தடுத்திர்—எங்கள்
தருமதுரைச் சீமானே
தத்துவஞ்சேர் கோமானே—வருஞ்
சங்கடத்தை மாற்றிவைத்திர்
எண்டிசையும் போற்றிசெய்ய—நல்ல
இராசரீகம் புரிந்திர்
ஏழைகளுக்காய்ப் பரிந்திர்—இப்போ
தெம்மைவிட்டும் போனீரோ
உன்ராச்சிய நிழற்கீழ்—நாங்கள்
ஒர்பயமு மில்லாமல்
ஒருகுறையுஞ் சொல்லாமல்—மிக
உற்சாக மாய்வாழ்ந்தோம்
மன்னு மறைந்தாயோ—எங்கள்
மகிமைபெறுந் துரையே
வாழ்த்துதுணை யித்தமையே—உன்தன்
மலர்முகத்தைக் காண்பதெப்போ.

புதிய அரசு
5-ம் ஜோட்ஸ் அரசு

விருத்தம்

சந்தோஷமோங்கத் தரையிலே
சர்வசம்பத்துகள்தே
பிந்தாமலட்டைஸ் வரியுமட்டு
பீடொடுசுகநிலைபெரு
பைந்தார்சேர்மார்பன் எற்றே
பார்த்திடண்பண்பொ
ஐந்தாம்ஜோட்சரசு னணிமுய
அவனியைப்புரந்தெ

சேர் ஆதர்ஹௌலக்தேசாதி

விருத்தம்.

பாராளுமரசராலே பண்டுகாலத்துவை
ஹாரர்களிறுத்துவந்த உணவு
ஏராளர்களிக்கொய்த இன்
சேராதர்ஹௌலக்கென்
நீட்சிசேராகினை
மாட்சிசேர்செ
காட்சிசேர்
ஜோட்கு

கரந்தே
சுரந்

தேச

சே

புதிய அரசரான
5-ம் ஜோட்ஸ் அரசரின் வாழ்த்து.

விருத்தம்.

சந்தோஷமோங்கத் தரையினைத்தாங்கச்
சர்வசம்பத்துகள்தேங்கப்
பிர்தாமலட்டைஸ் வரியுழம்பெற்றுப்
பீடொடுசுகநிலைபெருக
பைந்தார்சேர்மார்பன் எற்றீவட்டென்னும்
பார்த்திபுண்பண்பொடுபயந்த
ஐந்தாம்ஜோட்சரசு னணிமுடிசூடி
அவனியைப்புரந்தென்றும்வாழி.

சேர் ஆதர்ஹௌலக்தேசாதிபதியாதிபர்க்குத்துதி.

விருத்தம்.

பாராளுமாசராலே பண்டுகாலத்துவைத்து
ஊராள்களிறுத்துவந்த உணவுடையிரியைநீக்கி
ஏராளர்களிக்கொய்த இஃகையைச்செழிக்கச்செய்த
சேராதர்ஹௌலக்தென்னுந் தேசாதிபதியேவாழி.

நீட்சிசேரரசிளோடே நிறைபுளமாய்மல்லாடி
மாட்சிசேர்க்கெயம்பெற்றிட்ட வலியவீராதிவீரன்
காட்சிசேர்பரோபகார கௌரவமிசூத்தவல்ல
ஜோட்சுகாலென்னவோதுஞ் சுகுணவுத்தமனேவாழி.

காரத்தனைக்கொடைக்கேநேர்ந்து கண்ணினைக்கிருபைக்காக்கி
சுரத்தருள்சொரிந்தேயெங்கள் துன்பமெல்லாந்தொலைத்து
புரத்தவிந்தியம்பராச்ய பதிபெனநீதியோடு
புரத்தருளரணியாரின் பொலிவுறுமாசுப்வாழி.

சேர். ஹென்றி ஆதர்பிளேக்
தேசாதிபதியவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைத் தரிசித்த தருணத்துப்
பாடிய கீர்த்தனங்களிற் சில.

வெண்பா.

பருதி மறையப் படியைப் புரந்து
வருமெற்றவேட் டென்னு மகிபன்—றருமரிய
சேர்க்கென்றி ஆதர்பிளேக் தேசாதிபர்தனக்குச்
சீர்வந்தனம்புரிவோஞ் சேர்ந்து.

(கண்களுந்தேடினதே என்றமெட்டு)

பல்லவி.

அன்புடன் வந்தோமே—தே
சாதிபதி—எம்முடை
தேசம்திற—குறைகளை
அகற்றுவா ரென்றெண்ணியே

சரணங்கள்,

மன்பதையோர்களை வருத்துந்தெருமாற்று
வரிப்பணத்தைக்குறித்து மனதினிற்கவனிக்க
மன்றாடிடும்படிக்கே

... அன்பு

துலாமிதித்தலுத்துராம் தொய்ந்துவருந்தலால்
நிலாவரைததண்ணீரால் நீர்ப்பாய்ச்சித்தாருமென்று
நேரிலேகேட்பதற்கே

... அன்பு

தனமிகச்செலவிட்டுத் தந்தறையிலேக்குடி
சனமுள்ள இடங்களாற் றார்த்துசெல்லுமாறு
தயவுசெய்யும்படிக்கே

... அன்பு

எல்லார்க்குந்திருத்தியா யிதுவரையிலிருந்த
மல்லாகக்கோடின்னும் வழங்கிவரும்படி
வைக்கமன்றாடுதற்கே

... அன்பு

உவில்லியம் குறவறன் துவைனம் துரை
அவர்களின் யூபிலிக்கீர்த்தனைகளில் ஒன்று.

கியால்மெட்டு.

தாளம் ஆகி.

உவில்பங்குறவறன் துவைனஞ்சீஎம்ஜீ
யூபிலிநானைக்கொண் டாடுவமே

கவனப்ரதானி கருதவதானி
துவமுறுமேனி தொடர்வெகுமானி

... உ

அரசவிஸ்வாசன் அங்கிலோதேசன்
பிரசைகநேசன் பிரியவுல்லாசன்

...

பரவுபகாரி பண்கொளுதாரி
நிரைகொள்கச்சேரி நிறைக்குங்காவேரி

...

யூபிலிதடுத்தார் உள்ளெண்ணம்விடுத்தார்
ஆவலைத்தொடுத்தார் ஆஸ்பத்ரிமுடித்தார்

ன்

இலங்கைத் தேசாதிபதியான்
சேர் யோன் அண்டேசனின்
தேகவியோகத்தைக்குறித்து இயற்றிய பாக்களில் ஒன்று.

விருத்தம்.

மண்டலாதிஸ்பரனின்சேவைசெய்ய
வளரிலங்கைமாநகர்க்குவந்துநேர்மை
யண்டிநெடீதிதண்ணளிபாமன்புற்
றனைவரையுங்கருணையொடுமைந்தரென்னக்
கொண்டுகாத்திட்டபெருங்குணமாங்குன்றங்
குலவிலங்கையுளர்குறைகளாற்றும்சேர்யோன்
அண்டேசன்தேசாதிபதியும்வந்த
வத்துயரமெவர்மனத்துமகன்றிடாதே.

தாமரதநாடகத்தின் பிற்கூற்றி
கிழவன் கூறுவது.

கலித்துறை.

அந்த முலவுசெ ராதர்ஹெள ரெ
வந்த கொமிஷன ரான புகழ்நெ
ளந்தப் படியுங் கொழும்பு-
இந்தத் தருண மிழக்கின்

முந்தவெமதுபுமி எந்தளவென்றோரும்
மோதுஞ்சனத்தொகைதப் பாதுபிரித்துப்பாரும்
பந்தமார்கடல்திடர் பாராநிலங்களைநீரும்
பார்த்துறையிலுண்டாக்கிப் பரிந்தெங்குறையைத்தீரும் .. இந்த

இந்தியாவுடன்நாங்க ளிணைக்கப்படுவதற்கு
இந்தறையில்மிகு வுபாயம்
எந்தப்பொருள்களும்கா மெண்ணியவுடன்விற்க
ஏற்கவிதுவெகு சகாயம்
சந்தேகமேன்றெல்லுக் கிந்தியாவையண்டோம்
தக்கதிலம்வன்னி தன்னிலைநாங்கண்டோம்
அந்தவிடங்கள்கண் டானந்தமேடுகாண்டோம்
அகத்தியம்மெயில்வேண்டும் ஆனதெல்லாம்விண்டோம் ... இந்த

விருத்தம்.

மப்பசியு மஞ்சியேபற்க்கும்
வியாபாரமுஞ்சிறக்கும்
பய்யப் பாதையைத்திறக்கும்
மைகள்பிறக்கும்
குடிவன்னிக்கேறுங்
மும்பிணிவீறும்
தேறுங்
பாறும்
நப்பார்